

Flacăra 6

Magazin ilustrat fondat în 1911 ● 84 pagini ● 12.800 lei ● anul 2000

SALA DE
LECTURĂ

**TRANSPLANTUL
DE CORNEE**

**CE ORGII FACE
LUMEA BUNĂ**

**ROMÂNIA
LA CAMPIONATUL
EUROPEAN DE FOTBAL**

DANA SĂVUICĂ

SAU CURAJUL DE A POZA GOALĂ

OFERTA

Blue Ridge International Computers

Soș. Ștefan cel Mare 50 Sector 2 București

Tel.: 210.68.28 / 210.68.29 Fax: 211.69.68

E-mail: sales@bluridge.eunet.ro

Atc Office

MILENIULUI

INTEL Celeron 433 MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
High Performance 64bit 3D AGP 16MB
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
AT TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 8.4GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 14" 104B
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc HACKER

Intel PIII 500MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
High Performance 64bit 3D AGP 16MB
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
AT TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 8.4GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 14" 104B
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc gamer

INTEL Celeron 500 MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
SVGA VOODOO III 2000 16MB AGP
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
ATX TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 10.2GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 17" 107E11
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Joystick Genius
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc Professional

INTEL PIII 550E MHz
64 MB RAM DIMM BX PC-100
SVGA Diamond Stealth III 32MB AGP
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
ATX TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 10.2GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 17" 107E11
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard BTC US 107K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Blue Ridge International Computers își rezervă dreptul
de a modifica prețurile fără o notificare prealabilă.
Oferta este valabilă în limita stocului disponibil.

 PHILIPS

 intel

 Western
Digital

 Microsoft
System Builder

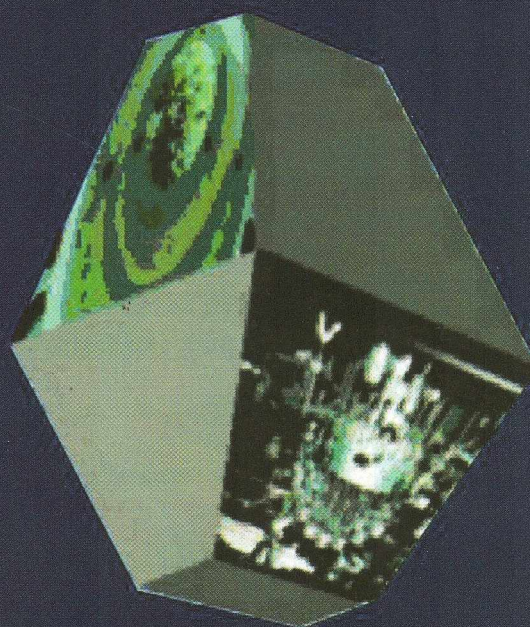
Atc

COMPUTERE CU PERSONALITATE

INTRAROM

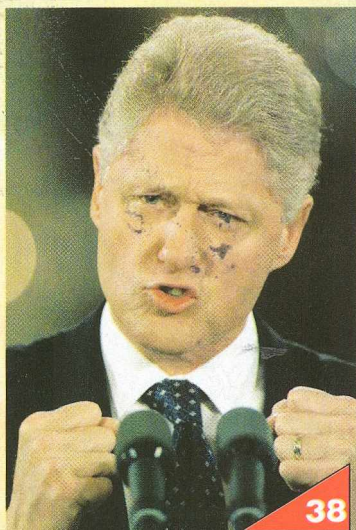
Str. Fabrica de Glucoza nr.17, Sector 2, Bucuresti, Romania

Tel. : 004012040206, 004012040200, Fax : 004012040207

E-mail : oferte@intrarom.ro

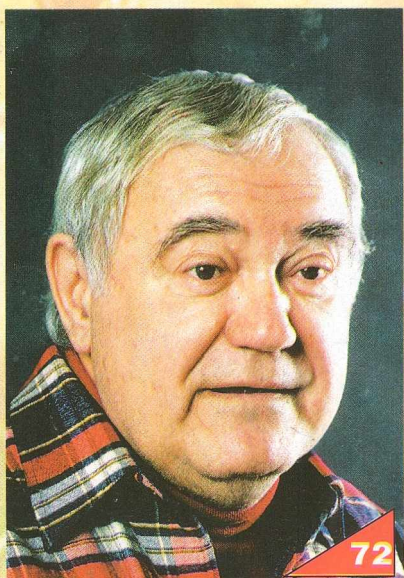
6

38

42

72

MEDICINĂ

6

Tratamente alternative ale cancerului
Transplantul de cornee

SPECTACOL POLITIC

11

Nu mai contează cine a chemat minerii

EVENIMENT

15

CRONICĂ MĂRUNTĂ

16

ANCHETĂ

17

Românii se spetesc construind Israelul modern

DEZVALUIRI

20

INEDIT

22

Grădinile dictatorului n-au mai apucat să se înfrupte din uriașul zăcământ de Guano descoperit în peștera Cioclovina 2
Eu, tu și Clown-ul de Aur

REPORTAJ

29

Românii și religia în anul 2000
Un avion al armatei a fost transformat în birt comunal

TOP SECRET

34

Atentat aerian în Scoția

EXTERNE

38

Putin – Clinton: dialogul surzilor

O ZI CU... Dana Săvuică

4

CULTURA FĂRĂ FRONTIERE

48

MAȘINA DE SCRIS

50

ARHIPELAGUL LITERELOR

52

MUZICĂ

53

TEATRU

54

Spre înlănțuirea instituției

FILM

56

Sfârșitul aventurii
Băieții nu plâng niciodată
Șoricelul familiei

TOP

59

PLASTICĂ

60

INTERVIU

61

George Arion în dialog cu dl. Constantin Țoiu: „Barbarius sunt eu”

FAN

64

PROFIL

65

Ilinca Goia: „Nu am făcut nimic la jumătate de măsură”

LOVE STORY

68

În casa lui Balint cântă... Denisa

AMINTIRI

72

Dem Rădulescu sau o zi în care n-ai râs e o zi pierdută

SPORT

75

Euro 2000: „Tricolorii” au debutat cu dreptul
Gimnastică: Băieții au bătut fetele!
Cupele Europene: Finale cu „stranieri” români
Handbal: Victorie totală la semicerc

HOROSCOPI

81

DIVERTISMENT

82

... dinozaurii din România erau mici, chiar foarte mici, de dimensiunile unor ponei, sau ale unor cerbi, din cauză că zona nu dispunea de prea multă hrană...

RHABDODON

Așadar, în vreme ce verii lor din Spania, Franța atingeau proporții impresionante, dinozaurii care au trăit pe teritoriul țării noastre rămăneau niște amărâți, niște pricâjiți în lupta pentru supraviețuire. De altfel, fiindcă toată viața lui a suferit de foame, unuia dintre ei, mai costeliv chiar decât ceilalți frați ai săi, i s-a pus numele de Rhabdodon. Cât i-a fost dat să trăiască a flămânzit, răbdând cu o resemnare – putem să-i zicem mioritică? – vicisitudinile unei sorți ingrate, până i-a fost dat să se stingă, să devină o fosilă împlântată în straturile de pământ. E drept, până la urmă, și trufașele lui rude din Occident, și sărmanii care îi țineau de urât la păscut, au avut același destin, din cauze încă nu pe deplin elucidate.

În orice caz, omul care a luat în stăpânire meleagurile noastre seamănă mult cu un Rhabdodon. N-a cunoscut el din plin urgiile istoriei? Nu i-au fost jefuite bogățiile în repetate rânduri? N-a simțit pe propria lui piele amarul împilării din partea altora? N-a fost amenințat cu dispariția totală neamul din care făcea parte? Dar pe toate le-a suportat așteptând să treacă valul de năpaste abătute asupra-i, opunându-se vag lor numai câteodată, când îi

ajungea cuțitul la os. Orice rău i s-ar întâmpla îl găsește călit, rezistent. Chiar și în zilele noastre răbdarea lui n-are margini. Vede cum e adus la sapă de lemn de înfloritoarea corupție și nu zice nimic. E păcălit de șmecherii care au pus mâna pe jocurile politice și se consolează că așa e scris în stele. Acceptă fără crâcnire să fie tras pe sfoară de diverși șnapani, la Caritas, la cea mai mare Bancă a țării, la FNI, și nu găsește altceva mai bun de făcut decât să apeleze la Guvern, să-l scoată din impas, fiindcă Guvernul e milostiv și are de unde să dea, și până i se va face dreptate își toacă ultimii bani la Bingo. A visat să scape de o dictatură și când s-a văzut liber n-a știut ce să facă, s-a simțit complet dezorientat. De aceea, Rhabdodon al nostru se întoarce spășit în țarcul anterior, îngăduind ca, în anul 2000, să-i fie reprezentanți tocmai cei care nu-i pot garanta că, odată și odată, va duce viața verilor săi din Spania, Franța... Și, ca să nu poarte nici o vină, din calcul, din indolență, nici măcar nu se prezintă la vot. O atitudine care jignește grav memoria celor căzuți în Decembrie '89, jertfa de sânge de atunci părand și mai inutilă.

Sergiu Brion

Tratamente alternative ale cancerului:

DE LA CURELE LUI BREUSS LA CEAIUL DE SPÂNZ

Text: TOMA ROMAN jr. ■

De foarte mult timp, oamenii încearcă să găsească în tratarea cancerului o alternativă la „cuțit”. Operația, pe lângă că este complicată, nu duce totdeauna la însănătoșirea completă. După ce tumora a fost extirpată, aceasta se poate regenera.

Este deja cunoscut faptul că revista Flacăra a prezentat, în numerele trecute, o serie de materiale grupate sub titlul „Românii se pot vindeca de cancer”. În cele peste 40 de pagini deja publicate ale amplului nostru dosar v-am relatat câteva cazuri, dovedite cu acte medicale, ale unor vindecări spectaculoase de cancer și, de asemenea, câteva reușite ale unor medici români de excepție. La cererea unui mare număr de cititori vă oferim, de această dată, mai multe metode neconvenționale de tratament al aces-

tei boli și persoanele care le practică, fără însă a fi în posesia vreunei informații sigure despre eficiența acestora, cu promisiunea că, în momentul în care vom obține aceste date, vom reveni asupra fiecărui caz în parte.

Medicina naturistă, aromoterapia, bioenergia, sacroterapia sunt numai câteva dintre variantele pe care unii pretind că le pot folosi în prevenirea și vindecarea cancerului.

Vă atragem atenția că revista noastră nu garantează și nu recomandă astfel de trata-

mente. Noi ne limităm doar la a vă prezenta o listă de așa-zise tratamente alternative.

Medicina naturistă prevede câteva cure care pot duce la prevenirea diferitelor forme de cancer. Cum acestea nu pot fi nocive, dar există posibilitatea ca ele să aibă efect, vi le prezentăm:

CURE ALIMENTARE DE PREVENIRE

— **cura cu iaurt:** consumul zilnic a două borcanele cu iaurt poate preveni, după

unele surse, cancerul intestinal, precum și cancerul la stomac;

— **cura cu ceai negru:** poate preveni, în cazul în care se beau 2-3 căni zilnic, cancerul de piele;

— **cura de urzici:** poate preveni, în cazul în care se mănâncă o săptămână pe lună, dimineața, pe stomacul gol, o porție de urzici proaspete, cancerul la stomac;

— **cura de țărățe:** trei linguri pe stomacul gol previn cancerul la intestinul gros;

— **cura de suc de morcovi:** 2-3 pahare pe zi previn cancerul la plămâni;

— **fasolea, spanacul și varza crudă:** pot preveni cancerul la stomac, la rinichi, la ficat, întărind sistemul imunitar al organismului;

— **plimbările în aer liber:** timp de două ore pe zi, previn, conform profesorului german Dieter Jensche, cancerul la plămâni și cancerul sistemului osos.

METODA PROFESORULUI BREUSS

Profesorul Rudolf Breuss s-a născut în 1899. Încă din tinerețe s-a ocupat de cercetarea remediilor alternative ale cancerului. A ajuns la concluzia că o boală cum e cancerul poate fi tratată prin metode naturiste, cu ceaiuri. Tratamentul său e simplu. Bolnavul, înainte de a se decide pentru operație sau după ceva timp de la operație, trebuie să țină 42 de zile de post, timp în care să se hrănească numai cu produse naturale, cum ar fi fructele sau sucurile de fructe. În cazul diferitelor forme de cancer, el trebuie să folosească următoarele ceaiuri:

— **cancer la creier:** ceai de melisă, 2-3 căni zilnic;

— **cancer uterin, la ovare, la sâni:** ceai de crețșoară, fiertură de urzici, prișnițe cu urzici;

— **cancer la ochi:** ceai de silur rece;

— **cancer al pielii:**ampoane cu rostopască;

— **cancer osos sau pulmonar:** ceai de patlagină, lumânărică sau plămânărică;

— **cancer la ficat:** zilnic, două cești de ceai cu coji de cartofi. De asemenea, sunt

eficiente feșele cu foi de varză și masajele cu ulei de măsline;

— **cancer la stomac:** zilnic, o ceașcă rece cu ceai de pelin sau țintaură;

— **cancer la splină ori pancreas:** zilnic, 1 litru de ceai de salvie, rece;

— **cancer de prostată și testicule:** zilnic două cești de ceai rece de răchiță.

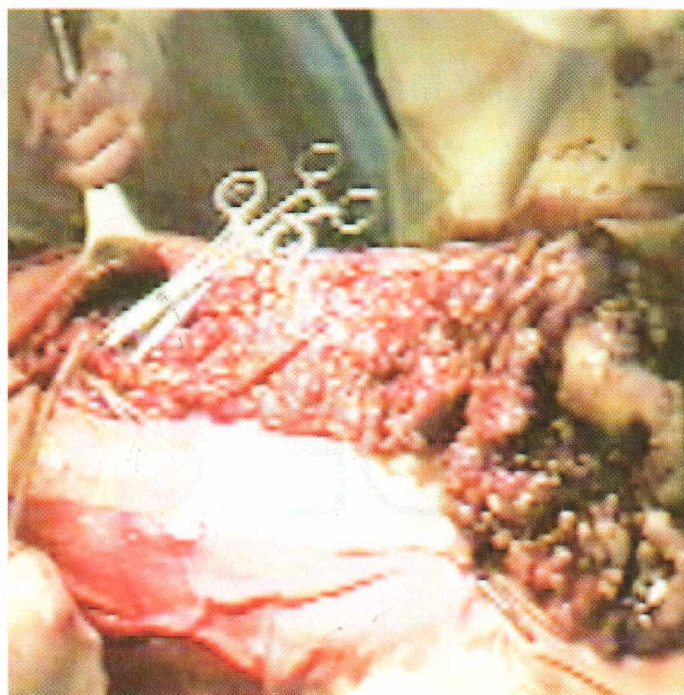
Curele profesorului Breuss au dat rezultate, așa că mai multe spitale din Germania le folosesc drept tratament complementar chimioterapiei.

DIVERSE METODE ALE VINDECĂTORILOR AUTOHTONI:

— **Ceaiul de spânz:** Spânzul e considerat o plantă otrăvitoare. Dl Dumitru Călina, din Iași, a descoperit că poate trata cancerul de gradul I și II cu ceaiul de spânz. În opinia sa, spânzul poate să stopeze evoluția tumorilor sau chiar să vindece unele forme de cancer. Constatat de unii medici, considerat de alții un adevărat miracol, ceaiul de spânz este o metodă despre care se discută. Dl Călina poate fi contactat la telefoanele: 032/232121 sau 032/137976.

— **Clismele cu cafea:** Denumite și Terapia Gerson, acestea au fost importate din Germania. Dna doctor Carmen Simona Gherman, din Brașov, a adus tratamentul după un stagiul de pregătire într-o clinică din Germania. El trebuie dublat cu o dietă severă și, după cum pretinde cea care l-a inițiat în România, e eficient la orice tip de cancer. Dna doctor Gherman poate fi contactată la numerele de telefon: 068/332162 sau 092/342902.

— **Nicolit:** Este un ser

care acționează asupra bacteriilor vii și, după cum afirmă inventatorii săi, vindecă forme de cancer ajunse chiar la metastază. El a fost inventat de către doi medici, tată și fiu cu același nume: Corneliu Nicolescu. Revista „Flacăra” a prezentat, anul trecut, câteva materiale ample despre acest medicament încă neomologat în tratamentul cancerului.

— **Vindecarea prin bioenergie:** Bioenergeticienii pretind că boala s-ar instala în corp cu 7-8 ani înainte de declanșarea ei propriu-zisă. Prin pase și vizualizarea aurei, el poate fi detectat și neutralizat. În București se ocupă cu așa ceva dr. Alina Șerbănescu și Florentina Necșoi, care pot fi contactate la telefonul 616.24.43.

Vindecarea prin post: Era practică de defunctul inginer Valeriu Popa. Ea constă

în post negru, între 14 și 30 de zile, timp în care se consumă zilnic doi litri de apă distilată. Valeriu Popa considera că prin acest tratament se poate vindeca orice formă de cancer.

Urinoterapia: Această practică a fost adusă în România în anii '70 de către dr. Lentopol. Practică și de Valeriu Popa, ea a căpătat o oarecare notorietate. În fiecare dimineață, pe stomacul gol, trebuie consumată propria urină, mai puțin primul și ultimul jet. Urinoterapia e considerată un fel de panaceu eficient pentru orice tip de cancer.

Fitoterapia: este un tratament bazat pe plante medicinale tradiționale românești. Cei care o practică afirmă că are efect și în cazul fazelor avansate de cancer. Cel mai cunoscut specialist fitoterapeut e considerat farmacistul Horia Bucur din Sebeș-Alba.

Notă:

Redacția noastră nu-și asumă nici un fel de responsabilitate asupra eficienței acestor tratamente. Înainte de a contacta un terapeut alternativ, considerăm că e bine să vă consultați medicul personal. În România circulă liberi mulți escroci sau nebuni.

Una dintre marile minuni ale chirurgiei oftalmologice

TRANSPLANTUL DE CORNEE

Text: VICTOR NIȚĂ ■

Foto: Arhiva Spitalului Clinic Militar Central ■

Chiar dacă de la primele transplanturi de cornee din România au trecut mai bine de 20 de ani, o astfel de intervenție chirurgicală este, în continuare, un act operator de cea mai înaltă clasă și de o spectaculozitate, medical vorbind, ieșită din comun. Cu alte cuvinte, toată stima și prețuirea pentru pionierii acestui domeniu, respectiv profesorii Mircea Olteanu, P.P. Vancea și Ioan Horge, dar și admirația pentru cei care au continuat și perfecționat acest act operator grație căruia mii și mii de oameni și-au salvat în ultima clipă lumina ochilor.

Între bunurile cele mai de preț de care omul trebuie să aibă grijă, cea de lumina

echipă de la Clinica de Oftalmologie a Spitalului Clinic Militar Central a

unui ochi a cărui corneă aproape că dispăruse și, în plus, ochiul era teribil de infectat. Pacientului, un om de 68 de ani, un țaran de prin jurul Bucureștiului, i-a intrat în ochi, în timp ce dădea de mâncare la vite, o bucățică dintr-o frunză de porumb. Fragmentul acela de frunză

felul de microbi, i-a infectat toată zona. Operația în sine a fost una extrem de dificilă datorită acelei infecții. O situație și mai disperată am avut la cel de-al doilea caz. Unui om din Pitești, un strungar de 38 de ani, i-a sărit în ochi o minusculă așchie de șpan. Așchia s-a înfipt direct în corneă. Omul s-a prezentat la medic, medicul l-a consultat și i-a extras – cam brutal și într-un mod nu prea adecvat – respectiva așchie. Cu acea ocazie i s-a sfâșiat corneea, drept pentru care omul a început să simtă dureri mari la ochi, usturimi și mân-

PENTRU UNII CEASUL RĂU MERGE AL NAIBII DE PERFECT!

ochilor se află chiar ochiul. Dar sunt unii pentru care ceasul rău se pornește din senin și, din păcate, merge al naibii de perfect. Cu alte cuvinte, întâmplări de tot felul se abat asupra unora dintre noi, întâmplări nefaste, desigur, și cea mai de preț avuție, ochiul, ajunge într-o stare critică. Și-atunci, ca niște unelte benefice ale destinului, intervin medicii oftalmologi. La cea de-a 36-a Conferință a Oftalmologilor din Moldova, simpozion desfășurat la Iași, la finele lunii mai, o

prezentat un filmuleț cu două

ȘCOALA ROMÂNEASCĂ A TRANSPLANTULUI DE CORNEE S-A NĂSCUT LA SPITALUL CLINIC MILITAR CENTRAL

exemple, respectiv două transplanturi de corneă în regim de urgență.

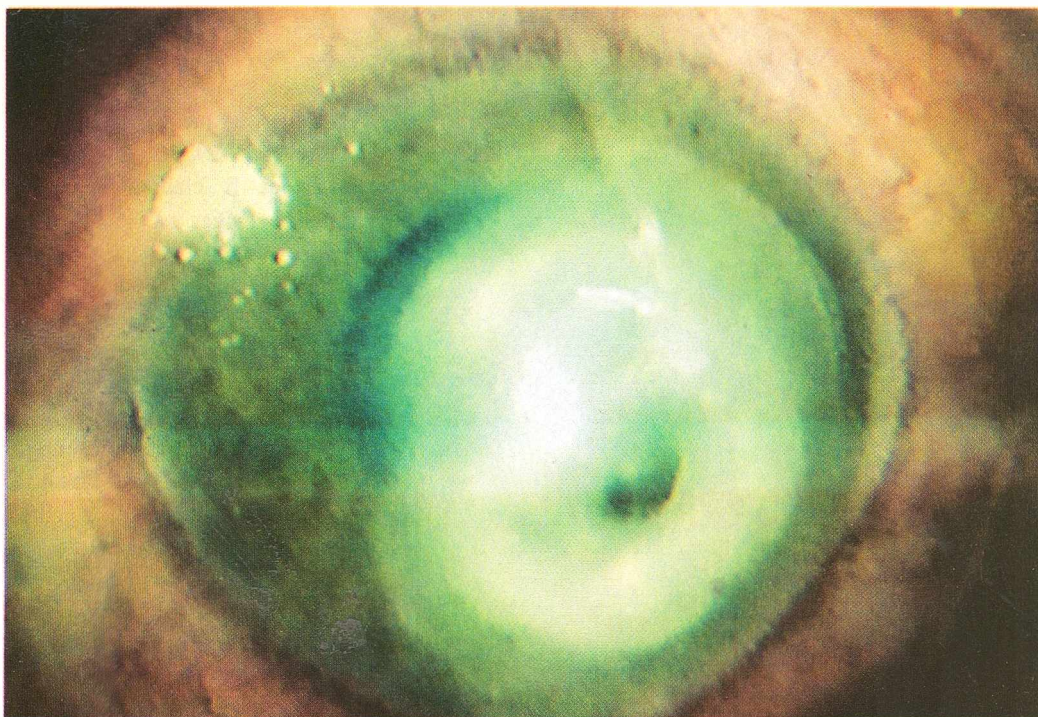
„Într-unul din cazuri“, ne relatează medicul primar Ioan Ștefăniu, doctor în științe medicale, coordonatorul echipei, „am intervenit asupra

extrem de aspră, nefiind

O LEGE SUBLIMĂ, DAR INAPLICABILĂ

extrasă imediat, i-a ros puțin câte puțin corneea, dar, mai ales, încărcată fiind cu tot

cărими, iar sclera (albul ochiului, n.n.) i s-a înroșit de parcă avea o rană în loc de

Un ochi în care s-a înfipt o așchie metalică

ochi. Intervențiile pe aceste cazuri au fost filmate și, cu comentariul de rigoare, unul de specialitate, firește, au fost prezentate la Iași“.

După succinta relatare a celor două cazuri, ambele extrem de sugestive pentru ceea ce vrea să însemne ceasul rău, doctorul Ioan Ștefăniu a ținut să precizeze că, de fapt, intervențiile, desfășurate sub directă îndrumare, au fost efectuate, în bună parte, de echipa de medici rezidenți aflați în ultimii ani de specializare. „Vorbeam despre primele transplanturi de cornee, continuă doctorul Ioan Ștefăniu, și aminteam numele pionierilor din acest domeniu. Ceea ce vreau să punctez este că profesorul Mircea Olteanu a fondat aici, la Clinica de Oftalmologie a Spitalului Clinic Militar Central, o adevărată școală a transplantului de cornee, o școală pe care profesorul Benone Cârstocea a preluat-o și o conduce cu cele mai bune rezultate. Eu însumi m-am scolarit aici și mă număr printre cei zece oftalmologi care

efectuăm astfel de intervenții. dovedind, prin cazurile Și sper din toată inima ca prezentate la Iași, că școala

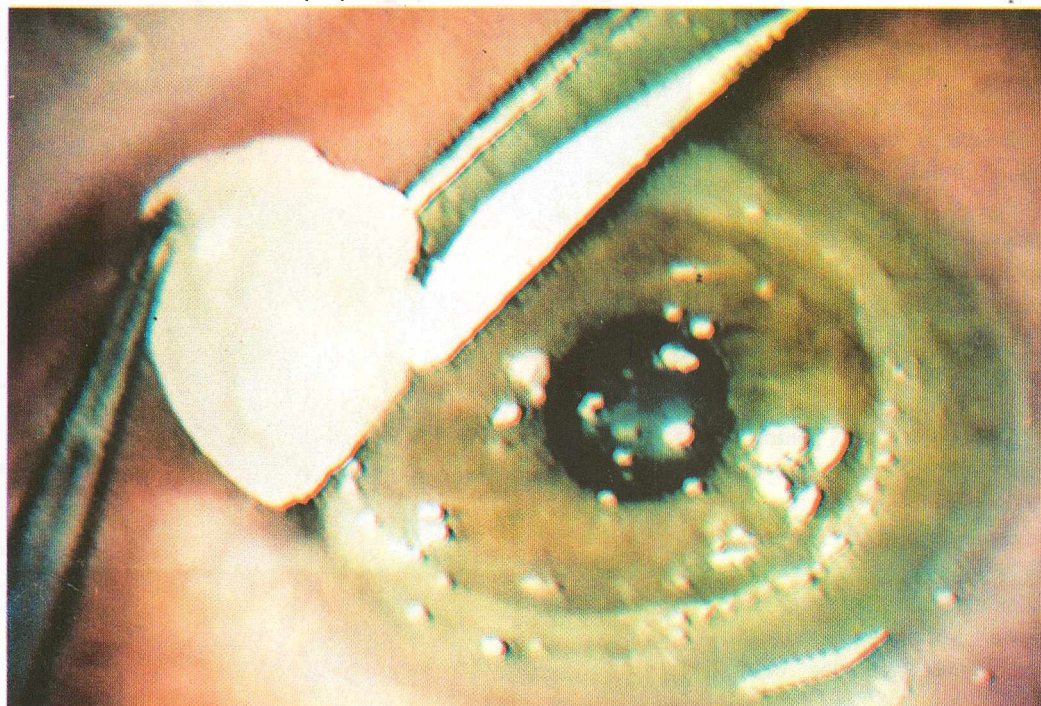
UN TRANSPLANT COSTĂ, ÎN STRĂINĂTATE, PÂNĂ LA 5.000 DE DOLARI. ÎN ROMÂNIA PREȚUL E DE ZECE ORI MAI MIC

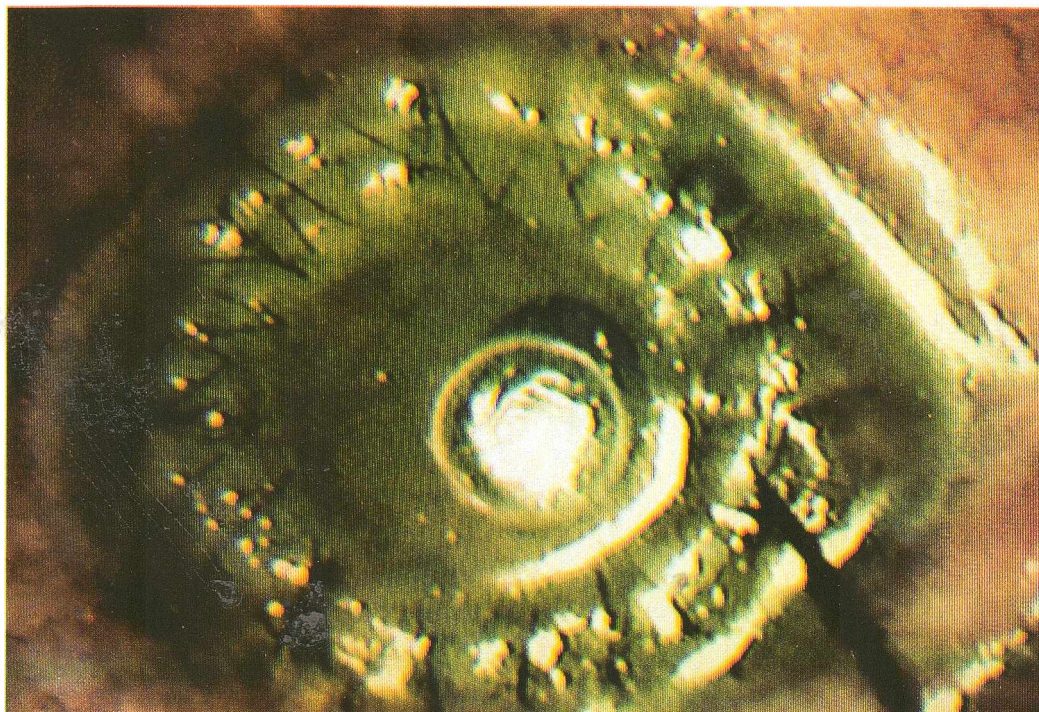
nouă să ni se alăture și actualii rezidenți, unii dintre ei de la Spitalul Clinic Militar Central produce specialiștii

de mâine ai oftalmologiei românești“.

Dacă, din acest punct de vedere, al continuității și eficienței școlii românești de oftalmologie, stăm destul de bine, nu același lucru se poate spune despre ceea ce s-ar putea numi problematica unui transplant de cornee. Cadrul legal al oricărui transplant de organe și țesuturi este asigurat de o lege emisă acum 20-25 de ani. Numai că lipsesc cu desăvârșire normele metodologice de aplicare a acelei legi. Fără acele norme, legea este sublimă, dar inaplicabilă! Cu toate acestea, în România se fac numeroase transplanturi de organe și țesuturi. „Corneea, ne pune în temă doctorul **Ioan Ștefăniu**, este un țesut pe care îndeobște îl prelevăm de la persoanele decedate. Respectiva prelevare este și nu este reglementată. Se așteaptă, cu maxim interes și în maximă urgență, elaborarea acelor norme metodologice, acțiune pentru care a fost înființată o Comisie Națională pentru Transplanturi de Țesuturi și Organe. Nu vrem

Așchia de metal a fost îndepărtată, inclusiv fragmentele de cornee aproape sfâșiată, și se curăță și se dezinfectează zona

Transplantul este ca și încheiat: noua corneă a fost cusută în interiorul corneei originare

să facem nimănui nici un reproș, știm că la Comisie se lucrează, știm că normele

Costă enorm. O corneă ajunge la 500-800 de dolari, fără să mai punem la

sare unei astfel de intervenții.

„În alte țări, o operație de transplant de corneă, precizează doctorul Ioan Ștefăniu, urcă până la 3.500-5.000 de dolari. La noi, dacă lucrurile s-ar pune la punct, corneea ar putea fi cumpărată la 200-300 de dolari, prețuri pe care le-am înaintat, ca propuneri, Casei Naționale de Asigurări de Sănătate. Sunt,

INCIZII SUB MICROSCOP, MAI MICI CHIAR ȘI DECÂT UN MICRON

acelea se stabilesc în funcție de structura sistemului național de asigurare a sănătății, dar o grăbire parcă n-ar strica“.

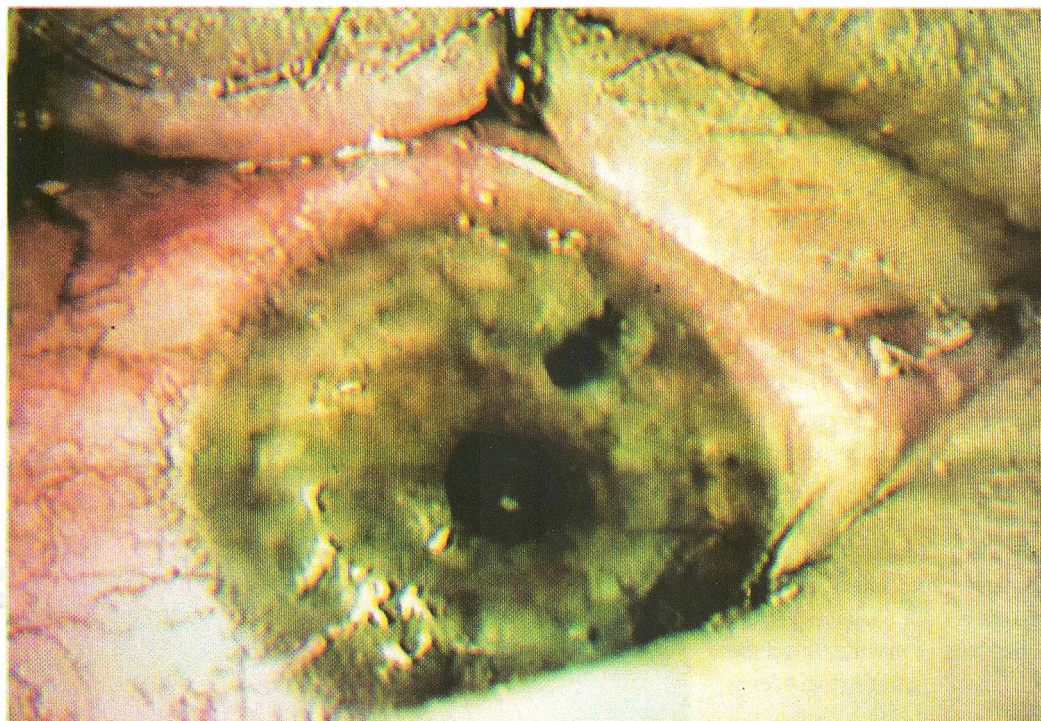
Așadar, privită cu un ochi lucid, ba chiar și critic pe alocuri, problema transplantului de organe și țesuturi, inclusiv de corneă, este încă în suferință. Vom nota, pentru exemplificare, că prelevarea de corneă de la cadavre este, deocamdată, la noi, cea mai uzitată soluție. Dacă am avea o bancă de conservare a corneei, așa cum există în Ungaria, sau în alte țări, situația s-ar simplifica enorm. Așa, pentru o intervenție de urgență, în caz că nu se poate face rost de o corneă proaspătă, prelevată de la un cadavru din România, se apelează la banca vecinilor noștri. Și amabilitatea vecinilor costă.

socoteală actul operator și sumedenia de substanțe, respectiv medicamente, nece-

deci, șanse și posibilități ca, la noi, un transplant de corneă să coste foarte puțin, de 10 ori mai puțin decât în alte țări. Dar, repet, primul pas ar fi elaborarea acelor norme care să dea undă verde totală legii privind transplanturile“.

Nu ne-am propus să facem o trecere în revistă exhaustivă a problemelor cu care se confruntă transplantul de corneă din România, drept pentru care nu este cazul să tragem concluziile de rigoare. Dar sperăm că rândurile de față sunt un semnal pentru cei care au urechi de auzit și, mai ales, ochi de văzut. Sperăm, totodată, că țelul propus, acela de-a vă prezenta principalele date ale unei intervenții chirurgicale care se desfășoară sub microscop, cu incizii mai mici chiar și decât un micron, a fost întrucâtva atins. Transplantul de corneă este una din marile minuni ale chirurgiei oftalmologice și, din fericire, România dispune de o veritabilă școală în acest atât de delicat domeniu.

Protejate de noua corneă, irisul, cristalinul și pupila își reiau funcțiile

S-a hotărât:

NU MAI CONTEAZĂ CINE A CHEMAT MINERII

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ, M. FELIX și ROMPRES ■

Nici n-apucaserăm bine să digerăm scandalul „firului roșu”, că izbucni „cazu’ Costea”. Audierile amicilor pe care Costea îi plimbase prin cele străinătăți erau în toi când se prăbuși FNI, cu tot cu vreo trei sute de mii de investitori (apropro: ne plângeam mereu că n-avem investitori — păi, uitate-i!). Aplicând un straniu principiu inversat — să moară și capra noastră —, imediat era să fie zguduită și BCR, ba chiar și CEC. Și, în vremea asta, ce să vezi? Acea treime dintre români care mai aveau chef de vot a decis că trebuie să uităm cine a chemat minierii.

ACUM P-D-S-R-FA-CE OR-DI-NE

Or fi înțeles oare ceva politicienii din faptul că dubla implicare a partidului lui Ion Iliescu în scandalurile „firul roșu” și „album pentru partid” (ca să nu mai vorbim de motorină), plus zvonurile de implicare în prăbușirea FNI au adus PDSR-ului victoria, pe toată linia, în primul tur al alegerilor locale?

Din nefericire, pe noi, ceilalți, ne încălzește prea puțin dacă liderii politici trag

La exact un deceniu de la 13-15 iunie, bucureștenii nu mai aplaudă minierii, ci votează partidul lui Ion Iliescu

RETRO

BEATRICE MOTAȘ ■

14.05. Scandalul Adrian Costea ia amploare.

15.05. Circa 300 de șomeri au blocat un bulevard din Iași ● Cercetările în cazul Costea s-au extins la Constanța ● Polițiștii care au rupt piciorul unui ziarist constănțean au fost eliberați din funcție.

16.05. Albumul Eterna și fascinantă Românie cântărește cinci kilograme ● În sondaje, Ion Iliescu a coborât la 39,2 la sută.

17.05. Semnale îngrijorătoare de la FNI ● Adrian Costea amenință că va da în judecată PDSR pentru 2.500.000 de dolari.

18.05. Președintele Cehiei, Vaclav Havel, a făcut o scurtă vizită la București ● S-a reluat greva generală la CNE Cernavodă.

19.05. Pensile mai mari decât venitul mediu net pe economie vor fi impozitate.

20-21.05. Guvernul va sista plățile compensatorii pentru disponibilizați ● Tabloul „Țărâncuța” al lui Nicolae Grigorescu s-a vândut cu 1 miliard de lei ● Ionuț Lupescu a plecat de la

Dinamo ● La Spitalul județean din Focșani a avut loc un atac armat ● Un tânăr din București a fost împușcat în cap de un polițist.

22.05. Parlamentarii și-au mai luat o săptămână de vacanță ● Se anunță secetă în țară ● În București, doi spărgători de locuințe au fost împușcați de polițiști ● La Postul de frontieră Giurgiu au fost confiscate bijuterii din aur în valoare de 400 milioane lei.

23.05. Regina Margareta a II-a a Danemarcei și prințul consort Henrik au sosit în România ● Valeriu Stoica îi recomandă lui Ion Iliescu „să se retragă onorabil” ● Convorbiri între premierul Mugur Isărescu și secretarul de stat american Madeleine Albright.

24.05. Panică generalizată printre investitorii la FNI; președintele Fondului a dispărut ● În drum spre reuniunea NATO, avionul lui Petre Roman a aterizat forțat la Oradea.

25.05. S-a declarat crahul FNI ● Regele Mihai I și-a recuperat un imobil în București.

26.05. Un avion AN2 a aterizat forțat într-un lan de porumb

ori nu concluzii și devin sau nu mai inteligenți. Fapt (stupéfiant) este că, la exact un deceniu de la cea mai cruntă dintre mineriade, Bucureștiul, care se înnegrise atunci, a ajuns să se înroșească, pregătindu-se să se lase condus – la toate nivelurile – de reprezentanții celor care, în 13-15 iunie 1990, au chemat zeci de mii de mineri să se lupte cu cei câțiva amețiți care (Dumnezeu știe de cine puși) atacaseră câteva instituții, i-au dirijat unde trebuie, fără să le spună că, între timp, în oraș nu se mai întâmplă absolut nimic, le-au preluat (sau insuflat) și colportat aberațiile cu drogurile, armele și banii falși descoperiți la sediile partidelor de opoziție, le-au dat

dreptul de a opera arestări și de a călca lumea în picioare pe stradă, iar la sfârșit le-au mulțumit cu cinism „pentru ceea ce ați făcut în zilele acestea“.

Capitala votează cu PDSR – greu de crezut, nu-i așa? În trei campanii electorale pentru prezidențiale, Ion Iliescu nu a avut curajul să organizeze UN miting electoral în capitala țării pe care vroia s-o conducă (și chiar a condus-o) – iar acum capitala îi linge mâinile.

NU PUTEM PLECA TOȚI...

De ce se întâmplă acest lucru halucinant? Cumva pentru că Iliescu și PDSR s-au schimbat, și-au schimbat

mesajul, i-au convins pe români (în particular pe bucureșteni) că nu mai sunt ce-au fost, că atunci au greșit, dar acum pot să ne demonstreze că au devenit democrați, europeni, toleranți, pe scurt – întorși cu fața spre viitor?

Să fim serioși. Explicația este cu totul alta: în fapt, pe candidații PDSR i-au votat ceva mai mult de un român din zece! Aritmetica este o știință aflată deasupra orânduirilor sociale: 40 la sută (voturi) din 30-40 la sută (prezență la urne) înseamnă 12-16 la sută dintre românii cu drept de vot. Bineînțeles, conform aceleiași implacabile aritmetici, candidații CDR au fost votați de un bucureștean din douăzeci

și de un român din cincizeci...

Dar restul? Ce se întâmplă cu restul românilor? Chiar îi doare în cot cine îi va conduce în mileniul trei? Bănuiesc că pentru cei dotați cu calități deosebite – profesionale și umane (în special cei tineri și foarte tineri) – emigrarea este, demult, singurul obiectiv, mai ales după ce – s-o spunem pe nume – „Schimbarea“ din 1996 s-a dovedit a fi și ea departe de ceea ce speraserăm. Însă în Occident au șanse reale numai cei cu adevărat tari – oare ce-o fi în capul celorlalți, câteva milioane de oameni care nici nu speră să plece, nici nu votează cu nimeni?

Oare chiar nu ne interesează cine ne va conduce în mileniul trei?

Funar poate deveni românul cu cea mai mare vechime într-o funcție publică

● La Poiana Brașov a avut loc al doilea Congres Mondial Dracula ● Scandal și geamuri sparte la FNI – Ploiești ● O nouă bombă se lansează în mass-media: implicarea BIR în afaceri cu mafia rusă și cu cartelul columbian al drogurilor Ochoa.

27-28.05. Opinia publică află că Ioana Măria Vlas, președinta SOV Invest, a fugit din țară încă din 22 mai; ea este căutată prin Interpol ● Se dă în vileag implicarea CEC în matrapazlăcurile de la FNI.

29.05. De la FNI, isteria – nu se știe de cine provocată – a atins și alte instituții financiar-bancare, printre care BCR ● Potrivit unui sondaj Metro Media Transilvania, trei sferturi dintre români sunt nemulțumiți de felul în care trăiesc ● În București s-au înțeles actele huliganice comise cu ocazia lipirii afișelor electorale ● La casele de schimb, dolarul urcă.

30.05. 39% dintre români joacă la Bingo sau la Loto ● Persoane necunoscute au încercat să scoată din funcțiune antena de satelit de pe cupola Palatului CEC ● Situația la BCR s-a stabilizat ● A fost suspendat directorul Agenției Craiova a

Băncii Populare Române.

31.05. La Năvodari, un polițist a împușcat în cap un tânăr ● Sute de deponenți la FNI au luat cu asalt Prefectura din Ploiești ● Dudu Ionescu a afirmat că a fost găsită Maria Vlas ● S-a dispus începerea urmăririi penale împotriva administratorilor FNI ● Dolarul a coborât cu 4.000 de lei.

1.06. A fost arestat Ștefan Boboc, președintele CNVM ● Pe Căderea Bastiliei, în București, o nouă explozie determinată de o scurgere de gaze ● Un elev din Târgu-Mureș și-a înjunghiat profesoara de engleză în timpul orelor de curs ● Ioana Maria Vlas de la FNI a lăsat în urmă o „gaură“ de 1.057 miliarde lei ● FNA agonizează și el.

2.06. FMI a cerut Guvernului României să nu mai politizeze conducerea CNVM și CEC ● Pe autostrada București-Pitești s-a surpat un pasaj subteran ● Româncele costă în Italia între 1.000 și 5.000 de mărci ● Continuă manifestațiile deponenților la FNI ● A fost arestat Teodor Irimescu, cel care a scos-o din țară pe Maria Vlas.

ECUAȚIE CU O NECUNOSCUȚĂ: PD

Scriu aceste rânduri între cele două tururi de scrutin, când, teoretic, aproape orice este încă posibil. Cu puține excepții, zarurile nu au fost încă aruncate. Cine (mai) are urechi de auzit, să audă: au câștigat fără emoții, din primul tur, doar cei care s-au dovedit a fi cu adevărat buni gospodari ai urbei – absolut indiferent de ce partid țin și abstracție făcând chiar și de comportamentul personal.

Un alt caz definitiv este cel al lui Gheorghe Funar: pe clujeni nu-i interesează dacă primarul lor vorbește prostii din când în când, nici dacă a fost dat afară din PUNR, nici dacă s-a înhăit cu CV Tudor – ci doar dacă orașul arată ori nu bine. (În felul acesta, după ce Mugur Isărescu s-a transferat de la BNR la Guvern, dacă va câștiga în turul al doilea, Ghiță Funar va devini românul cu cea mai mare longevitate într-o funcție publică de după decembrie 1989).

Cu câteva excepții, așadar, teoretic, meciul încă se joacă. Mai mult, este probabil că nici la toamnă, la alegerile generale, votul nu va fi o formalitate. Pentru a fi siguri de asta, însă, ar trebui să putem răspunde la

două întrebări-cheie:

1. Câți dintre indeciși se vor decide?

2. Ce alianțe se vor semna?

Răspunsul la prima între-

timp, pe acei dintre români care – chiar dacă din lehamite, n-au votat la 4 iunie (a doua Duminică a Orbului suprapusă peste un scrutin!) – nu pot suporta,

Traian Băsescu a demonstrat că românii s-au săturat de candidații pe viață

bare depinde de foarte multe elemente, începând cu inteligența mesajelor electorale (inteligență care până acum nu s-a prea văzut), continuând cu influența mass-media și sfârșind cu posibila groază care îi va cuprinde, la

totuși, ideea întoarcerii la comunismul cu fața umană.

A doua întrebare poate fi reformulată mai tranșant: Cu cine are de gând să pactizeze Partidul Democrat?

LECȚIA BĂSESCU

Până una-alta, ar mai fi de făcut măcar un comentariu: poziția lui Traian Băsescu în preferințele electoratului bucureștean – așa-zisa surpriză a alegerilor locale din anul 2000 – nu are nici o legătură cu platforma-program a PD, nu are nici o legătură cu PD, în general, și are doar o vagă legătură cu faptul că încă-ministrul Transporturilor este o figură simpatcă pentru multă lume, vorbește fără perdea, e tupeist și pare să n-aibă treabă cu nimeni.

Alte două sunt elementele care i-au permis să obțină în câteva zile ce procente n-a obținut partidul dumisale în opt ani: faptul că, la Ministerul Transporturilor, chiar a făcut câte ceva și acela, deloc neglijabil, că românii s-au săturat să vadă, de un deceniu încoace, aceiași veșnici candidați (în paranteză fie zis, asta ar trebui să-l pună pe gânduri pe Iliescu).

Prezența lui Băsescu în turul doi ar avea, după unii comentatori, avantajul că va obliga PD și PDSR (în veci suspectate de acorduri secrete) să se războiască pe față, dezamorsând astfel zvonurile răutăcioase.

Sau...?

3-4.06. Absenteism masiv la alegeri ● Proteste și boicot din partea deponenților la FNI ● Semne îngrijorătoare dinspre băncile populare.

5.06. Banca Populară Română și-a încetat plățile pentru șase luni ● La alegerile locale, PDSR s-a situat pe primul loc în majoritatea localităților.

6.06. Camenco Petrovici, fostul președinte al CEC, a fost arestat ● Înainte de a pleca la EURO 2.000, echipa națională de fotbal a primit binecuvântarea Patriarhului Teoctist ● CDR s-a situat pe locul 5 la primul tur de scrutin pentru alegerile locale ● Magistratii francezi au găsit conturile campaniei electorale a lui Ion Iliescu; acesta a plecat în Egipt ● În Brașov, un șofer de autobuz a crăpat capul unui călător ● Conducerea BPR a promis că va relua plățile.

7.06. Mare manifestație în Piața Victoriei a deponenților la FNI din București și din alte localități; un bătrân a fost călcat de o mașină; FNI-știi surescitați au răsturnat mașina și i-au dat foc; pe șofer l-au bătut ● Guvernul nu-i poate despăgubi din

banii publici pe investitorii de la FNI ● Camenco Petrovici a fost exclus din PNȚCD ● Ion Ghica este noul președinte al CEC ● La Buzău, un tânăr braconier a fost împușcat mortal ● Un urs mănâncă din frigiderile buzoienilor ● În turul doi pentru Primăria Capitalei au rămas Oprescu și Băsescu.

8.06. În zece zile, BNR poate declanșa falimentul BIR ● Pensionarii au organizat, de Înălțare, manifestații ale disperării ● Triță Făniță a demisionat din PD ● FMI a aprobat prelungirea acordului stand-by cu România ● 26 de angajați ai SOV Invest se fac vinovați de retragerea de la FNI a 4,5 miliarde lei.

9.06. Se scumpește benzina ● La Aeroportul Otopeni au fost descoperite două containere cu substanțe radioactive ● O tânără sectantă din Techirghiol a murit de foame ● A fost găsită o bombă la sediul CEC Suceava.

10-11.06. O secetă – cum n-a mai fost de 100 de ani – pârjolește țara ● Directorul publicației „Chinezii din România” a fost împușcat în spate ● Dezastru ecologic la Constanța – hoții de țitei au distrus peste 10 hectare de culturi agricole.

Emil Scarlat - Ploiești

Faptul că în comuna dv. de baștină și unde locuiesc acum părinții dv., a fost ales un primar pe care nu-l agreați, nu-și poate găsi rezolvare la noi. A fost opțiunea cetățenilor comunei.

Mioara C. - Oradea

În mai multe numere ale revistei noastre am publicat articole referitoare la tratamentul cancerului, fără să vă putem da nici un fel de asigurări în legătură cu eficiența vreunei metode.

Elena Costache - Tulcea

Problema dv. fiind prea intimă, nu poate primi un răspuns în paginile revistei. Așteptați poșta.

Ion Guriță - Caracal

Vă rugăm să reveniți cu mai multe amănunte în legătură cu situația dv., astfel încât să puteți primi un răspuns din partea unui jurist.

Emilian Dănescu - Bacău

Știm și noi că prețurile pe litoralul românesc au luat-o razna. Se pare că nici pe Valea Prahovei lucrurile nu stau mai bine.

Cornelia Filipache - București

Vă invităm la redacție, pentru a discuta mai pe înfăptuire despre situația pe care ne-o semnalati. Așteptăm să ne dați un telefon pentru a vă putea facilita o întâlnire cu un psiholog.

Georgeta Mănescu - Pitești

Nu trebuie să sperați. Este adevărat, un loc de muncă se găsește greu, dar, cu tenacitate, cu multă muncă, vă puteți împlini, credem noi, dorința de a lucra în specialitatea pentru care v-ați pregătit. Și, în ultimă instanță, nu trebuie exclusă nici posibilitatea unei recalificări... Așteptăm să ne mai scrieți.

În atenția tuturor cititorilor noștri: vă rugăm să nu ne mai trimiteți diferite întrebări ori mesaje în taloanele de abonament.

Alexandru ARION, Redactor - șef ■

Poșta juridică

Domnul Gheorghe Trucă din Caracal ne cere sprijinul pentru a intra în posesia titlului de proprietate pentru 1 ha de teren.

Lucrul bun pe care l-ați dobândit, domnule Gheorghe Trucă, este, evident, recunoașterea dreptului de proprietate asupra terenului arabil (1 ha) în satul Studinița.

Al doilea pas reușit este eliberarea adeverinței nr. 97.840 din 10 octombrie 1991, care vă atestă dreptul.

Încurcătura iscată ca urmare a eliberării titlului de proprietate pe numele cunoscut în sat - Trucă Gelu - și nu cel oficial - Trucă Gheorghe - poate fi depășită, în opinia noastră, astfel:

- fie dv. (ori un împuternicit al dv.) veți lua (va lua) urma cererii depuse la Comisia locală de aplicare a Legii 18/1991, veți afla locul unde stagnează ca să puteți cere înaintarea acesteia la Comisia județeană de aplicare a Legii 18/1991,

- fie, veți formula o cerere cu obiect expres - eliberarea titlului de proprietate pe numele Trucă Gheorghe, pe care o veți adresa atât Comisiei locale, cât și celei județene pentru aplicarea Legii 18/1991, precizând că acest demers scris (care nu este și primul ci, dimpotrivă, repetă cereri anterioare fără răspuns), constituie procedura prealabilă pentru procesul îndreptat împotriva celor care refuză nejustificat să vă elibereze titlul de proprietate pentru un drept deja recunoscut. Este bine să știți că într-un astfel de proces puteți cere daune de la cei vinovați de întârzierea neju-

tificată în eliberarea titlului de proprietate.

Vă sfătuiesc - indiferent de alegerea pe care o veți face între cele două variante - să mergeți la un notar public împreună cu doi oameni din localitatea dv. care vă cunosc și știu că Trucă Gelu este aceeași persoană cu Trucă Gheorghe, adică să obțineți **declarații de notorietate**. Aceste declarații autentificate le veți anexa cererilor pe care le trimiteți ori le depuneți la autorități.

Nu uitați: cererile, dacă sunt trimise prin poștă, să fie „recomandate” sau „cu confirmare de primire”, iar dacă sunt depuse direct la autorități (la Comisiile de mai sus) să aibă număr de înregistrare, pentru că numai astfel veți putea ataca în justiție persoanele vinovate de neglijență, nepăsare sau altă atitudine condamnată. Termenul este de 30 de zile, iar procedura de urmat

este stabilită în Legea 29/1990 a contenciosului administrativ, publicată în Monitorul Oficial nr. 122 din 8 noiembrie 1990.

Dacă totuși sunteți în posesia terenului și ceea ce vă lipsește este doar titlul de proprietate, încercați rezolvarea impasului prin mijlocirea Comisiei locale de aplicare a Legii 18/1991, pentru că altfel, în ipoteza pornirii unui proces, trebuie să apelați la un avocat pentru a evita greutățile interpretării legii și pentru a nu vă expune riscului pierderii termenelor în care trebuie să acționați.

Avocat
ANA DICULESCU-ȘOVA

Redacția va înainta câte o copie a scrisorii dv. Comisiei locale și Comisiei județene de aplicare a Legii nr. 18/1991.

Vă rugăm să ne țineți la curent cu demersurile dv.

BUSINESS CLUB FLACĂRA

Răspunzând solicitărilor venite din partea multor cititori și beneficiind de experiența **CLUBULUI FLACĂRA**, revista Flacăra a lansat **BUSINESS CLUB FLACĂRA**. Adresându-se oamenilor de afaceri, acest club vă permite, cu o investiție minimă, să beneficiați de facilitățile oferite membrilor **CLUBULUI FLACĂRA**, precum și să atrageți noi clienți sau parteneri de afaceri prin publicitate în revista Flacăra, la prețuri speciale pentru dumneavoastră. În plus, orice problemă de ordin juridic, administrativ sau de alt gen cu care vă confrunțați își va putea găsi răspunsul adecvat în paginile revistei Flacăra.

Varianța 1 (NUMAI 5.500.000 lei):

2 apariții pe 1/4 pag. în revista Flacăra

1 apariție pe 1/2 pag. în revista Flacăra

La care se adaugă:

Abonament pe 1 an la revista Flacăra **GRATUIT**

Almanahurile Rebus Estival, Flacăra 2001 și Rebus 2001 **GRATUIT**

Varianța 2 (NUMAI 7.500.000 lei):

4 apariții pe 1/4 pag. în revista Flacăra

1 apariție pe 1/2 pag. în revista Flacăra

La care se adaugă:

Abonament pe 1 an la revista Flacăra **GRATUIT**

Almanahurile Rebus Estival, Flacăra 2001 și Rebus 2001 **GRATUIT**

Varianța 3 (NUMAI 10.000.000 lei):

5 apariții pe 1/4 pag. în revista Flacăra

2 apariții pe 1/2 pag. în revista Flacăra

La care se adaugă:

Abonament pe 1 an la revista Flacăra **GRATUIT**

Almanahurile Rebus Estival, Flacăra 2001 și Rebus 2001 **GRATUIT**

De asemenea, membrilor **BUSINESS CLUB FLACĂRA** li se acordă o **reducere de 20%** din tarifele obișnuite de publicitate în toate revistele editate de Trustul Flacăra: Flacăra, Rebus, Rebusache, Integramă Rebus, Mini-rebus, Cuvinte încrucișate, Maxi Skandy.

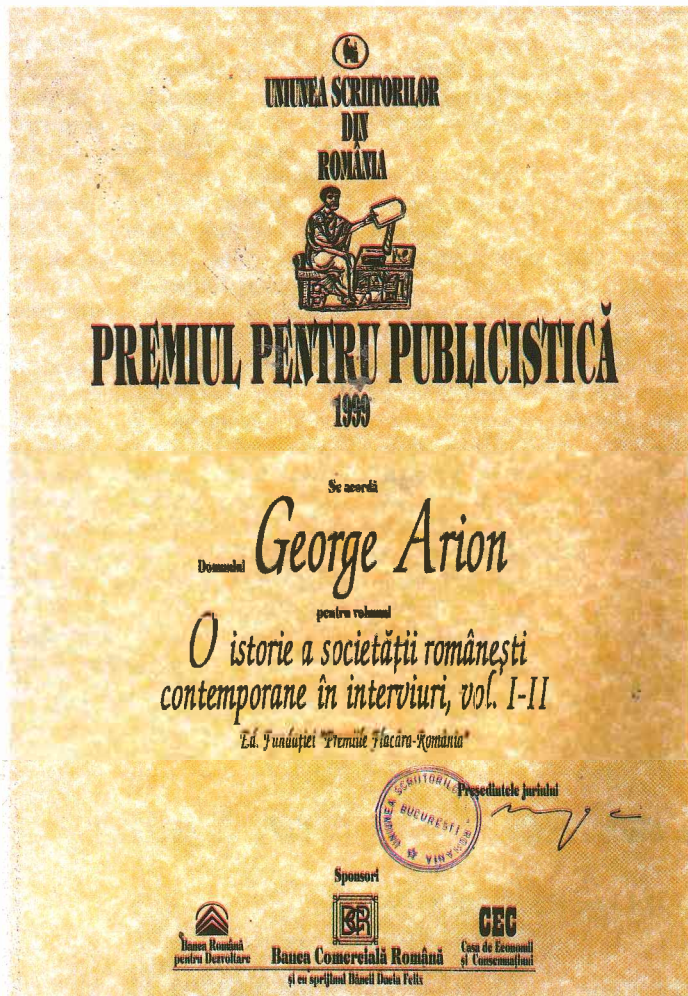
Prețurile nu includ TVA și taxa pe publicitate. În cazul în care sunteți interesat de oferta noastră, completați talonul din revistă și depuneți-l în cutia poștală.

Pentru alte informații, machete de reclamă sau propuneri, nu ezitați să ne contactați la unul dintre telefoanele **01.224.36.88, 01.224.37.44** sau fax **01.224.37.13**.

Persoană de contact: **Petruț Stoian**, secretar general de redacție.

GEORGE ARION – AL TREILEA

PREMIU AL UNIUNII SCRITORILOR

polițistă (romanul „Profesionis-
tul” și colecția de schițe „Cri-
mele din Barintown”), de data
aceasta premiul acordat lui
George Arion este pentru publi-
cistică, urmare a apariției celor
două volume ale lucrării „O is-
torie a societății românești în
interviuri”. Tratănd o perioadă
de timp cuprinsă între 1975–2000,
cele peste 1.200 de pagini
conțin mai mult de 300 de
interviuri cu perso-
nalități din diferite
domenii de activi-
tate. Este de remar-
cat faptul că aproa-
pe toate interviurile
cuprinse în carte
au apărut inițial în
revista **Flacăra**.

Iată și lista
celorlalți laureați ai
Premiilor Uniunii
Scriitorilor din Ro-
mânia, cu mențiu-
nea că, în acest an,
pentru prima dată
în istoria U.S.R.,
nu s-a acordat pre-
miul pentru proză:
C. Abăluță, Maria-
na Marin, Ioan Es
Pop, Ioan Morar
(poezie), Sorin Ale-
xandrescu, Ioana
Părvulescu (critică

literară), Vitalie Ciobanu, Gh.
Iova (eseu), Vlad Zografi,
Horia Gârbea (dramaturgie),
Grete Tartler, I. Handabura
(literatură pentru copii și
tineret), I. Petrică, Ștefania
Mincu (traduceri), G. Strempe-
l (ediții critice), C. Ivanciuc, M.
Ursa, G. Coșoveanu, Al. Ioan
(debut). (A.A.)

„Alle gute Dinge sind drei”
– „Toate lucrurile bune sunt în
număr de trei” – a fost reacția
lui George Arion la decernarea
celui de-al treilea Premiu al
Uniunii Scriitorilor din carieră.
Dar, dacă primele două au
răsplătit cărți de literatură

GEORGE ARION

**O ISTORIE
A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE
ÎN INTERVIURI**

VOLUMUL I
1975 - 1989

CONCURS

Premiu:

O ISTORIE A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE ÎN INTERVIURI (2 vol.) și alte 4 cărți de GEORGE ARION

Întrebare: Care este titularul rubricii „Plastică” din revista „Flacăra”?

☐ LILIANA PETRUȘ
☐ ANA BARTON
☐ CARLA MIHĂILĂ

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este **10 iulie 2000, data poștei**

Concurs sponsorizat de Fundația „PREMIILE FLĂCĂRA-ROMÂNIA”

CONCURS

Premiu:

2 invitații pentru 4 persoane la Circul Globus

Întrebare: Care este prima trupă din lume de acrobație la bară fixă?

☐ Costache
☐ Cârneau
☐ Focul viu

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este **10 iulie 2000, data poștei**

Concurs sponsorizat de Circul Globus

DREPT LA REPLICĂ

În urma unui articol publicat în numărul din octombrie anul trecut al revistei „Flacăra”, articol al cărui autor este redactorul Toma Roman jr., am primit la redacție, abia în urmă cu câteva zile, un **drept la replică** din partea domnului Aydogan Sakir. Deși prezentat cu foarte mare întârziere (peste 7 luni) și în ciuda faptului că este mai lung decât articolul incriminat, ne facem datoria să publicăm fără alte - comentarii următorul text.

Alexandru ARION
Redactor șef

În revista „Flacăra” nr. 10 din 1999 este publicat la pag. 16 un articol intitulat „*Și Dev Sol a penetrat în România*” semnat cu inițialele (T.R.).

Autorul face o informare succintă asupra unor organi-

zații politice ilegale originare din Turcia, care acționează pe teritoriul României (Dev Sol, DHMP-C-ML, PKK), iar în ultima frază a articolului specifică:

„În România după cât se pare șeful DHMP-C-ML este un anume Sakir, fost profesor de istorie la Istanbul, actualmente un inocent fabricant de biscuiți și șervețele în România.”

După modul incert și presărat cu ambiguități voite de redactare a articolului s-ar putea trage în mod eronat concluzia că s-ar face referire la dl. Aydogan Sakir, directorul și asociatul principal al societății comerciale TECSA BUSINESS SRL, cu sediul în București.

Aceasta deoarece este cetățean turc, fost profesor (de matematică, și nu de istorie) în Turcia, iar societatea la care este asociat majoritar este implicată direct în producția de biscuiți și în

comercializarea (nu producerea) de șervețele.

Am încercat prin toate mijloacele care depind de noi să luăm legătura cu conducerea redacției precum și cu binecunoscutul redactor „T.R.”, pentru a solicita explicații asupra acestor informații care pot conduce la confuzii nedorite.

În final am fost contactați telefonic de o persoană, ce s-a recomandat Toma Roman, ziarist, care ne-a comunicat că respectivul articol a fost întocmit de el după un material apărut în „Academia Cațavencu”. Orice încercare ulterioară de a solicita lămurirea situației nedorite create din culpa exclusivă a d-lui. T.R. a fost sortită eșecului. Lipsa bunei credințe a d-lui. T.R. s-a manifestat în mod evident, întrucât un articol amplu cu o temă asemănătoare, care însă nu cuprinde ambiguitățile voite ale celui din revista „Flacăra” a

apărut în publicația „Academia Cațavencu” în nr. 51/52 din 28 dec. 1999, deci la peste două luni de la apariția numărului 10/1999 al revistei de față.

Precizăm că dl. Aydogan Sakir este prezent în România de peste șapte ani, ca investitor în producția și comerțul de bunuri alimentare, asociat principal într-o societate cu un patrimoniu considerabil, care asigură munca a cca. 150 persoane, fiind stabilit în București împreună cu familia (soția și cei doi copii care studiază în București).

Autorul articolului credem că face jocul de interese al unor persoane și societăți concurente și poartă întreaga răspundere pentru daunele materiale și morale provocate atât d-lui. Aydogan Sakir, cât și societății Tecsca Business SRL prin publicarea articolului său.

Director,
Aydogan Sakir

Câștigătorii concursurilor din revista **Flacăra** nr. 5 sunt:

- Concurs Nemira - NEGRUȚI OCTAVIAN B-dul 1848 nr. 81, ap. 28, TÂRGU-MUREȘ
- Concurs „O istorie...” - NICOLAE TARINA Str. Telită nr. 3, bl. 70, ap. 35, BUCUREȘTI
- Concurs Circul Globus - GRECU RUXANDRA Str. Joliot Curie nr. 13, et. 1, ap. 2, BUCUREȘTI
- Concurs Circul Globus - SÂRBEANU MARIANA Aleea Costinești nr. 8, bl. 6, sc.D, ap. 48, BUCUREȘTI
- Concurs Allfa - LASCU VIOREL Com. Dragoș Vodă, Jud. Călărași

01-899 0078

TARROT

IN DIRECT NON STOP

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile.

TOIU

CONCURS

Preț:

Cărți în valoare de 350.000 lei

Întrebare: Care este prețul revistei „Flacăra”?

☐ 10.000

☐ 12.800

☐ 13.500

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimiteră a răspunsurilor dumneavoastră este **10 Iulie 2000, data poștei**

Concurs sponsorizat de EDITURA ALLFA

ROMÂNII SE SPETESC CONSTRUIND ISRAELUL MODERN

Un cartier nou
din Nazareth, construit
cu palmei din România

Text: LILIANA PETRUS ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

În timp ce economia națională miroase, de la o postă, a șomaj și a foame, firmele care recrutează muncitori pentru străinătate găsesc în România o forță de muncă ieftină și fără pretenții de contracte ferme. Românii sunt dispuși să muncească oriunde, în orice condiții, numai dolari să iasă. Urmările acestui entuziasm față de munca în străinătate, în general, și în Israel, în special, sunt dintre cele mai grave: muncitorii români nu primesc decât o parte din banii promisi, sunt cazați în condiții insalubre, dacă se îmbolnăvesc sau se accidentează nu beneficiază de nici un drept, dacă protestează sunt expulzați, uneori chiar cu pistolul la tâmplă.

În ultimii ani, prin România și-au încercat norocul nu mai puțin de 126 de firme avizate să recruteze forță de muncă pe relația Israel. Și au avut noroc șmecherii cu pricina, adică așa-zisii intermediari, spre ghinionul muncitorilor români, mulți dintre ei păgubiți chiar înainte de-a pleca din țară. **Alexandru Morărescu**, președintele Fundației „O nouă șansă”, care acordă asistență juridică gratuită persoanelor înșelate de astfel de firme,

susține că legislația românească este descoperită în fața acestor organizații de tip mafiot: „Avizul de funcționare pentru firmele exportatoare de forță

30 DE FIRME NE EXPORTĂ FORȚA DE MUNCĂ

de muncă se acordă cu o foarte mare ușurință, așa că amatorii de job-uri în străinătate nu au decât să se protejeze singuri. Avem sute de reclamații, de la românii care au plătit între 200 și 1.000 \$, diverselor firme fantomă, în

schimbul promisiunii că vor pleca urgent în Israel. După ce își încasau banii, patronii acestor afaceri dispăreau, pur și simplu, la adresa firmei nu

mai era nici țipenie de om, la telefonul anunțat nu mai răspundea nimeni“.

Anul trecut, în Israel au plecat, totuși, peste 25.000 de muncitori români. Cei mai mulți dintre ei au ajuns pe șantiere, unde prestează munci

necalificate sau sub calificarea lor și sunt plătiți cu 3-3,5 \$/oră, adică sub prețul stabilit inițial. Din cauza banilor puțini și a condițiilor proaste de cazare, unii dintre români își părăsesc antreprenorul pentru care au plecat în Israel, în favoarea muncii la negru. De aici încep conflictul cu autoritățile locale, spaima de expulzare și tragedia celor care se îmbolnăvesc sau mor, fără ca să-i bage în seamă cineva. În primele luni ale acestui an, în Israel au murit în jur de

15 muncitori români. De vreme ce munca lor nu era legalizată, autoritățile israeliene nu s-au implicat în repatrierea cadavrelor, acest calvar revenind Ambasadei României la Tel Aviv.

Se pare că Ministerul Muncii și Protecției Sociale a realizat, în sfârșit, anomaliile exportului de forță de muncă din România. Astfel, numărul

vârste între 20-40 ani, calificați în construcții și sisteme de irigații. Numărul femeilor care vor să muncească în Israel, ca menajere, în general, nu depășește câteva sute.

Un set complet de analize costă 1.230.000 lei și include, obligatoriu, probe de hematologie, biochimie, imunologie, psihiatrie ș.a.m.d. După interpretarea rezultatelor, o

el fost miner, soții Buciuman au văzut o emisiune TV cu oferte de lucru în străinătate. Și-au notat adresa firmei INSA (SC International Nursing Service Association RO SRL), pentru că aceasta li s-a părut lor convenabilă, de vreme ce recrutează îngrijitori pentru persoane în vârstă, din Israel. Nu pot pleca amândoi de acasă, că au gospodărie grea, cu animale și pământ, așa că Rodica a fost „delegată” să se exporte, în speranța unui câștig sănătos, care să salveze familia. „Avem doi băieți, Gabi e student la Timișoara, la științe economice, Olimpiu învață la Seminarul Teologic din Caransebeș. Vă dați seama că avem cheltuieli mari, că nu le putem asigura un viitor

evreilor, ca să le poată respecta, și noțiuni elementare de ebraică, spre a nu se pomeni că bătrânul îi cere apă și ea îi dă plosca, sau invers.

Școlită și visând la câteva sute de dolari pe lună, Rodica așteaptă, în momentul de față, ca undeva, în Israel, niște bătrâni să aleagă, din oferta transmisă pe Internet, numele ei.

Ceva mai norocoasă este Delia Salmaș, din Satu Mare, pentru că ea a fost chemată deja de o familie în vârstă, din Tel Aviv: „Mi-au scris că sunt oameni sănătoși, că se țin bine, numai că au nevoie de un sprijin. Cele două fete ale lor nu-i pot ajuta, că stau departe și au multe probleme de serviciu. Îmi oferă 550 \$/lună, plus cazare și masă. Eu zic că e foarte

15% DINTRE ROMÂNI NU SUNT APTI SĂ LUCREZE ÎN STRĂINĂTATE

firmelor avizate să intermedieze plecări în Israel s-a redus, recent, la doar 30, recomandate de minister ca fiind „serioase și sigure”. Secretarul de stat **Norica Nicolai** susține că, în acest an, vor pleca să muncească pe șantierele din Israel, „în condiții absolut legale”, peste 7.000 de români.

Dintre constructorii români plecați să lucreze în Israel, în fiecare an au murit în jur de 40. Specialiștii în medicina muncii apreciază că accidente și decese se datorează, în principal, faptului că muncitorii prestează activități pentru care nu au calificarea necesară. Pe de altă parte, starea de sănătate a românilor angajați peste granițe lasă mult de dorit. Așa stând lucrurile, Ministerul Sănătății a avizat înființarea Centrului de testare a forței de muncă, de pe lângă Spitalul Caritas, singura unitate medicală din România care eliberează carnetele de sănătate necesare unei activități legale în afara țării. Centrul amintit testează, anual, în jur de 30.000 de muncitori, peste 80 la sută dintre ei așteptând să plece în Israel. Potrivit informațiilor furnizate de doamna **Mioara Radu**, directorul Centrului, cei mai mulți dintre solicitanți sunt bărbați, cu

comisie de medicina muncii stabilește dacă solicitanții sunt apti sau nu pentru profesia și țara menționate în dosar. Din totalul solicitărilor, peste 15% sunt respinse, pe motive de tuberculoză, hipertensiune, afecțiuni cardiace și probleme hepatice legate de alcoolism. În momentul în care află că nu pot munci în străinătate, pentru că sunt bolnavi, românii suferă o dezamăgire cumplită. Culmea este că dezamăgirea nu se referă la boala depistată, ci la faptul că li s-a spulberat și ultima șansă de supraviețuire, respectiv munca în străinătate.

La 45 de ani, **Rodica Buciuman**, din Baia de Criș, jud. Hunedoara, pare hotărâtă să-și schimbe viața, afișând un entuziasm de școlăriță. În timp ce-și consumau șomajul, în familie, ea fostă contabilă,

VARA ASTA SE POARTĂ NURSING

din ajutor de șomaj. Să dea Dumnezeu să ajung la bătrânii ăia din Israel, că fac orice, nu mă tem de muncă, îi țin pe palme, numai să mă plătească cinstit”.

În schimbul sumei de 100 \$, Rodica a absolvit, deja, cu 10, cursul de nursing al firmei INSA, organizat la hotelul Turist, din București, în perioada 22-28 mai. A învățat acolo toate bolile și tabieturile vârstei a treia, obiceiurile religioase ale

bine, acum sunt ospătar la un restaurant, am salariu mizeraabil, mi-e și jenă să vi-l spun, iar vremea bacșișurilor s-a cam dus demult. Bărbatul mi-e taximetrist, sper ca, în timp, să-i găsesc și lui ceva pe acolo. Aș vrea să stăm 2-3 ani, să ne întoarcem cu o sumă de bani, ca să putem trăi liniștiți, să nu mai duc mereu grija zilei de mâine”.

Se pare că Institutul Politehnic București este o adevărată pepinieră de cadre

Românii pun umărul pentru construirea Israelului

pentru aviația israeliană. **Robert Neașcu**, inginer proiectant, ne-a spus că din Politehnică se pleacă în Israel prin rotație, ca să se acopere unii pe alții și să-și poată păstra locurile de muncă din țară. Robert are un angajament ferm, pentru un an, cu 7\$/oră, într-un punct al industriei de aviație, situat lângă aeroportul din Tel Aviv. După expirarea con-

și sunt strigați în limba ebraică. Tudor muncește în Israel de opt luni, în construcții. Firma prin care a plecat din România i-a promis 5 \$/oră, preț care a ajuns, în final, aproape la jumătate. Așa că ardeleanul nostru, de loc din Alba Iulia, s-a înfuriat și și-a lăsat patronul baltă, în speranța că va găsi ceva mai bun. Acum lucrează la negru, tot pe șan-

RUNGUȚA CU... 10.000 \$

tractului se va întoarce, cu banii adunați, la soție, la copil și la actualul loc de muncă, pentru că, după cum spuneam, politehniștii sunt băieți isteți, nu dau pasărea din mână nici măcar pe cea din... Țara Sfântă.

Spre deosebire de românii care așteaptă să plece la muncă în Israel, cei aflați deja acolo au un entuziasm mult mai palid, ca să nu-i spunem chiar dezamăgire. Pe **Tudor Arsenie** l-am întâlnit la Biserica Românească din Ierusalim, într-o seară de vineri, când românii din zonă se adună la slujbă, pentru o rugăciune ortodoxă în limba română, un moment de înălțare, spun ei, de vreme ce trăiesc înconjurați de iudaism

tier, pentru un arab, care-l plătește cu 5 \$/oră, plus caza-re. Stă într-un fel de cămin muncitoresc, cu baie și bucătărie comune, da' asta nici nu-l interesează, că muncește 12-14 ore pe zi. Mănâncă pe la diverse fast-food-uri de mână a doua – că aici nu te poți apropia de restaurante, din cauza prețurilor – și mai cu economie, ca să nu-și pună în pericol „punguța”. Tudor se topește de dorul familiei, cei trei băieți îi scriu destul de des. Și el plânge când citește. Își numără banii, pentru cine știe a câta oară, ca să fie sigur că nu mai are mult de tras până la 10.000 \$. Când ajunge aici, își cumpără biletul de avion pentru acasă.

Directorul Mioara Radu susține că românii sunt mult mai interesați de munca în străinătate decât de bolile care îi macină

Ospătăritele din Satu Mare se luptă să fie menajere la evreii vârstnici

GHEORGHE POPESCU, AMBASADORUL ROMÂNIEI ÎN ISRAEL

„Unul dintre cei doi miniștri de interne din Israel m-a întrebat câți români muncesc în țara domniei sale și i-am răspuns: *Domnule ministru, dumneavoastră ar trebui să-mi spuneți mie, că e țara dumneavoastră!* Noi nu deținem date exacte. Pot să vă spun, însă, că există în Israel cam 30.000–35.000 de români, care muncesc legal, și încă vreo 50.000–60.000 cărora le-a expirat viza, dar au rămas, totuși, în diferite condiții.

Din dorința de a câștiga mai bine, mulți români trec, într-adevăr, peste reglementările israeliene în domeniu. Și asta nu este bine, pentru că se expun unor riscuri destul de mari. Cel care muncește ilegal nu

are nici o garanție că va primi banii și că va avea o asigurare, în caz de boală, accident sau deces. Și avem, să știți, foarte multe cazuri, practic în fiecare săptămână trebuie să rezolvăm o problemă de acest gen. Nimeni nu plătește cheltuielile de spitalizare sau de repatriere, în caz de deces, pentru muncitorii la negru. Ambasada încearcă, în general, să apere interesele muncitorilor, dar nu prea avem posibilități de intervenție, pentru că nu există o bază legală, între cele două guverne”. (După încheierea documentației noastre, ambasadorul României în Israel a fost rechemat în țară, așteptându-se înlocuirea domniei sale.)

CE ORGII FACE LUMEA BUNĂ

Nu demult, șoferul unui (hai să fim snobi) V.I.P. ne-a mărturisit că patronul lui merge săptămânal să facă sex în grup. Așa cum unii fac saună sau merg să joace tenis, persoana importantă, nu spunem care, merge să o pună pentru sănătate de-o orgie.

Cuibușorul de nebunii de lux are camere de luat vederi care înregistrează orice mișcare

Șoferul era sincer indignat: „Dom’le, ia câte o parășută, o dă la alții, alții îi dau femeile lor și toți plătesc o groază de bani“. Noi, obișnuiți cu multe aberații, am cerut adresa fiind curioși să vedem cum arată un cuibușor de nebunii „de lux“.

Pe strada Drumul Sării la nr. 31 este o clădire în care s-au băgat mulți bani, dar arată ca o sorcovă. În curte e mochetă verde, pe ziduri sunt becuțe colorate ca la pomul de Crăciun, iar clănte-
le porții sunt aurii. Camere de luat vederi centrate înspre

ANONIMUS COUPLES CLUB

ALL 4 TWO

V . I . P . MEMBERSHIP CARD

RESERVATION NR: 093 439 224

Ca la orice instituție respectabilă, în hogașul broscuului se intră cu legitimație

intrare. Reporterul „Flăcării” a venit însoțit de o studentă la Jurnalism care voia să vadă cum se face o anchetă. Am sunat, ne-a deschis un fel de broscu cu burtică și ochelari, având pe el doar un slip. Broscuul ne-a măsurat din cap până în picioare, apoi după ce noi am îngăimăm că am auzit despre „club” de la patronul șoferului, am fost poftiți în curte. Broscuul ne-a plasat la marginea unei piscine și a început să orăcăie: „Sunteți la

All 4 Two, cel mai select club pentru cupluri, unde vă puteți permite orice, numai cu oameni de calitate”.

Broscuul, pe care am aflat că îl cheamă Alexandru, se chinuia să scoată din el un accent englezesc, așa, pentru impresia artistică. Iar când a văzut-o pe însoțitoarea reporterului a zis: „Pe Rockefeller ți-l dau, iubita mea.

Vine diseară unul din Israel, care cumpără hoteluri. Pentru prietenul tău am o unguroaică de 41 de ani tocmai bună”.

Onorați că suntem invitați să facem orgii cu rockefelleri și unguroaice, ne-am lăsat duși de val și l-am ascultat pe Alexandru care, după ce a scos niște prospecte de la oarece bordeluri vestite, nu mai contenea să ne explice cum vrea să organizeze un perete pentru sado-masochiști, să pună o bară de strip-tease și să facă o copertină pentru amatorii de sex în piscină.

O fată tânără ne-a arătat casa. Într-o mansardă mare erau niște saltele și pernuțe

BROSCUIUL ȘI PISCINA

cu goblen trântite pe jos. Am aflat că acolo încap chiar și zece perechi. La etajul întâi, într-un salon mergeau televizoare cu filme porno. Asta era un spațiu de relaxare. Broscuul ne-a mai arătat o cadă de baie, în care, zicea

el, încap patru persoane. După asta urmează partea neplăcută, ne anunță că trebuie să plătim 200.000 de lei de fiecare, taxă de înscriere, plus 1.000.000 de lei dacă vrem să rămânem peste noapte. 200.000 de lei mai avem, așa că intrăm în posesia unei legitimații galbene. Când vine vorba despre milion, o dăm la întors explicând că trebuie să ne întâlnim cu niște clienți ai firmei noastre, dar că vom reveni mai spre seară. Tânăra care ne condusesse prin casă ne aduce o listă de prețuri, din care rezulta că o bere costă 50.000 de lei, iar 100 g vodcă – 100.000 de lei. Ca să ne încurajeze, ne spune că spre seară vom avea de-a face cu un soi de bancher român în viață, cu secretara lui și cu un fabricant de țevi venit cu soția legală. Zicem în gând „fir-ați ai dracului cu orgiile voastre”, ne scuzăm și plecăm la întâlnirea cu „clienții”.

GRĂDINILE **DIKTATORULUI
N-AU MAI APUCAT SĂ SE **ÎNFRUPTE**
DIN URIAȘUL **ZĂCĂMÂNT**
DE **GUANO** DESCOPERIT ÎN
PEȘTERA CIOCLOVINA 2**

Exploatarea zăcămintului de guano

din Cioclovina Uscată a fost reluată în toamna anului 1988

Întreruptă din motive necunoscute, exploatarea a fost reluată, pentru foarte scurt timp, în 1988. Cantitățile extrase au fost

Și, deodată, îl auzim pe Adi zbirând ca din gură de șarpe: „Bă, veniți repede aici, că am descoperit ceva!” Acel ceva s-a dovedit a fi

BUCURIA DE-A FI PRIMII OAMENI CARE INTRĂ ÎNTR-O PEȘTERĂ DE 20.000 DE ANI

neglijabile. Dar, cu câțiva ani mai înainte, în vara lui 1986, a fost descoperită o nouă peșteră, foarte bogată în guano, Cioclovina 2. Se preconizase ca zăcămintul din Cioclovina 2 să fie folosit cu precădere pentru grădinile pe care Nicolae Ceaușescu le avea la Snagov. Dar, din fericire, zăcămintul de guano din Cioclovina 2 a scăpat neatins.

Lui Adrian Farcaș, unul dintre cei mai tineri membri ai Cercului Speologic „Proteus” din Hunedoara, i-a fost scris ca într-o zi, o zi oarecare, să descopere în coasta unui deal stâncos o spărtură, un intrând, un fel de puț. Curios din fire, așa cum îi stă bine unui tânăr speolog, Adrian Farcaș a aprins lanterna și a văzut că fascicolul de lumină se pierde într-un hău de întuneric.

„Eram și noi pe-acolo, prin preajmă, zice Marius Băicoană, poreclit Nex, șeful „Proteus”-ului. Era, îmi aduc

intrarea în Cioclovina 2, o peșteră în care mână de om n-a pus piciorul de aproximativ 20.000 de ani. Era un fel de horn, un puț adânc de aproximativ 8 metri. Acestea fiind zise, trebuie să fac o precizare: Adi a descoperit intrarea, dar primul care a coborât în Cioclovina 2 a fost Nicu Ion, zis Dobrin. A coborât în rapel, pe frânghie și, de-acolo — de jos, a strigat: „Bă, e o sală imensă!” Am coborât și noi, adică eu și Adi, și am trăit toți trei bucuria de-a fi primii oameni care am pus piciorul în podeaua acelei peșteri. N-aveam de unde să știm că de la bucuria aceea vom trece, peste câțiva ani, prin niște întâmplări de groază”.

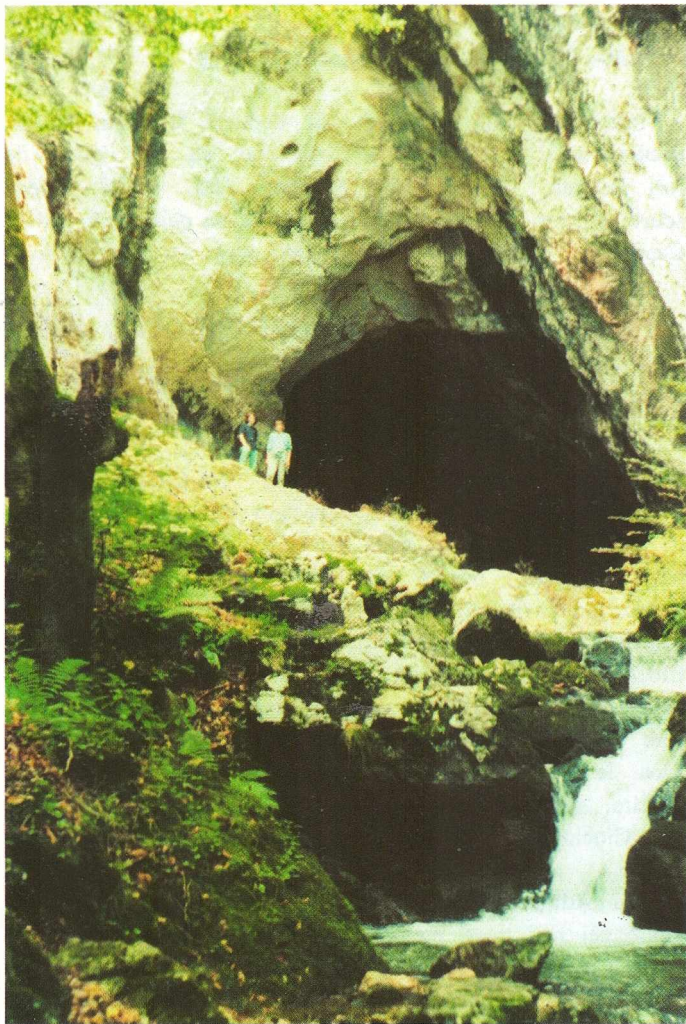
Groaza despre care vorbește Marius Băicoană a început doi ani mai târziu, cam prin vara lui '88 când primul secretar de-atunci al județului Hunedoara, pe numele său Ioan Popa, a auzit că ar exista în județul lui niște peșteri podite cu imense can-

Cam pe la finele secolului trecut se vindeau la Viena, la prețuri foarte bune, niște săculeți de pânză în interiorul cărora se aflau 3-4 kilograme de guano, un îngrășământ fosfatic natural, extras din peșterile sistemului carstic Ponorici-Cioclovina. Imediat după primul război mondial s-a trecut la o exploatare industrială, din peștera Cioclovina Uscată fiind extrase aproximativ 20.000 de vagoane.

COMUNIȘTII DESCOPERĂ UN SECRET VECHI DE-APROAPE UN SECOL

foarte bine aminte, 1 mai 1986. Lume multă, la iarbă verde, la intrarea în peștera Cioclovina Umedă. Lume la fel de multă și la intrarea în Cioclovina Uscată. Pe-acolo și noi, dar pe deal, pe coastă, într-o plimbare, ca să zic așa. Era frumos, era liniște...

tități de guano, un îngrășământ fosfatic natural provenit din excremente de pasăre, de lilieci, în cazul de față, dar și din oasele macerate ale diverselor animale. Vestea cu pricina i-a fost livrată „tovarășului prim” de către Ioan Groza, un cercetător, decedat

Intrarea în Cioclovina Umedă, cea mai cunoscută dintre peșterile sistemului carstic Ponoriei-Cioclovina

între timp, de la Muzeul Civilizației Dacice și Romane din Deva. Adevărul e că pe Ioan Groza, care credea că vorbea doar așa, la o tacla, l-a cam luat gura pe dinainte. Șmecher și abil, cum erau pe-atunci mai toți activiștii de partid, Ioan Popa a înțeles imediat că e vorba de-o mare sfârâială, ceva cu care să iasă în față. De fapt, dacă Ioan Popa ar fi vrut cu adevărat să știe ce înseamnă acel guano din peșterile Cioclovinei, ar fi aflat, de la speologii din județ, că zăcămintele de guano din Cioclovina Uscată erau nu numai cunoscute, ci chiar și exploatate încă de dinainte de primul război mondial. Ar fi putut citi, de exemplu, un rezumat al unei comunicări științifice pe care

inginerul A. Tălășescu a susținut-o, în 1936, la Iași, la un congres al agronomilor, document din care ar fi aflat că institute de cercetări agronomice și chimice din România, Austria, Ungaria, Cehoslovacia și Germania studiaseră și efectuaseră numeroase analize privind compoziția fosfatului natural, respectiv guano, din Cioclovina. Iar o

tari nu prea aveau timp de lecturi, nici chef să se informeze, a fost nevoie ca să-i ajungă la ureche, din întâmplare, vestea că în peștera Cioclovina Uscată ar mai fi ceva guano. În plus, tot din întâmplare, a mai aflat și despre noul zăcămint din peștera Cioclovina 2, cea descoperită la 1 mai 1986.

Așadar, din dispoziția primului secretar Ioan Popa, prin toamna anului 1988 au demarat pregătirile pentru ca exploatarea de guano de la peștera Cioclovina Uscată să fie reluată în forță. Au venit buldozerele, tractoarele, topografii, drumarii etc. și, în numai câteva luni, au fost scoase primele tone de guano, care au fost trimise la București, de unde au fost repartizate la diverse stațiuni de cercetări agricole. În centrul atenției s-au aflat, sigur că da, așa-zișii mineri, adică membrii Cercului Speologic „Proteus”, care lucrau chiar în interiorul peșterii, aceștia fiind Marius Băicoană, Nicu Ion, Adrian Farcaș, Virgil Dinu, Florin Poantă, Sandu Adam, Marius Marincel, Corneliu Sali Alexa, Adrian Sopincean și Aurel Circe. Faptul că au fost puși să salahorească precum minerii n-ar fi fost pentru speologii de la „Proteus” nici un bai, pentru că au fost scoși din producție și au fost plătiți destul de bine pentru ceea ce făceau. Necazul a fost că li se cerea să divulge locul în

descoperirea acelei peșteri și ea nu fusese cercetată în amănunțime. Nu numai imensele cantități de guano erau foarte valoroase, dar extrem de prețioase erau și scheletele de urși, aproape intacte, inclusiv craniile de *Ursus spaeleus*, piese pe care Secția de Științele Naturii a Muzeului Civilizației Dacice și Romane din Deva le-ar fi râvnit cu maximă ardoare. De fapt, la îndemnul muzeului din Deva, Marius Băicoană a ținut mult timp ascuns locul în care se află peștera. Până la urmă, la capătul unor amenințări de tot felul, directe și indirecte, speologii au cedat. „Argu-

Calea ferată îngustă care, prin anii 1925-1930, intra în adâncul Cioclovinei Uscate, de unde s-au extras peste 20.000 de vagoane de guano

CEAUȘESCU N-A MAI APUCAT SĂ FIE PRIMUL BENEFICIAR AL ZĂCĂMÂNTULUI DIN CIOCLOVINA 2

simplă deplasare la fața locului l-ar fi lămurit pe deplin, accesul în Cioclovina Uscată fiind asigurat de o cale ferată îngustă, existentă și astăzi. Dar, pentru că primii sece-

care fusese descoperită cea de-a treia peșteră, cea pe care ei o numiseră Cioclovina 2. N-o să vă vină să credeți, dar trecuseră aproape trei ani de la

mentul suprem, își aduce aminte Marius Băicoană, a fost acela că însuși Nicolae Ceaușescu auzise de acel guano din Cioclovina 2 și îl voia neapărat pentru nu știu ce grădini de-ale sale din Snagov. Cum să i te opui, atunci, în primăvara lui '89, dorinței celui mai iubit fiu al poporului?! Dar, mai ales, cum să iei amenințarea că vom fi cu toții închiși, iar familiile noastre vor avea mult de suferit?! Au început,

deci, lucrările pregătitoare. Am trimis, între timp, la București, câțiva saci de guano din Cioclovina 2. Din

peșteri formate încă din vremurile diluviene... Dintre toate, cea mai bogată (în guano, **n. red.**) este peștera

„PEȘTERA CIOCLOVINA ESTE CEA MAI BOGATĂ ÎN GUANO”

nou șantier, cu pușcături în stâncă, buldozere, compresoare, pickhammere, dinamită, topografi etc. S-a terminat și drumul de acces, trecuse toamna bine de tot, era deja iarnă, intrasem în decembrie și, după cum știți, au început evenimentele de la Timișoara, apoi cele de la București. În ceea ce ne privește, am astupat hornul prin care am intrat pentru prima dată în peșteră, am prăvălit niște stânci care au căzut în așa fel încât este un real pericol să forțezi o intrare prin horn. A fost blocată și intrarea pentru care s-a construit acel drum de acces, respectiv un tunel orizontal, de aproximativ 10-12 metri. Și aici am folosit aceeași metodă, a stâncilor prăvălite, astfel încât, la ora actuală, accesul în Cioclovina 2 este aproape imposibil.”

Cam aceasta ar fi, pe scurt, povestea unei peșteri din care Ceaușescu ar fi vrut să-și îngrășe, cu guano fosfatic, grădinile sale de la Snagov. O poveste cu iz politic, desigur, pentru că pe-atunci „partidul era în toate”, chiar și într-o peșteră în care voia să intre cu de-a sila. Cât despre speologii de la „Proteus”, aceștia și-au văzut de treaba lor, așa cum lesne se poate citi în palmaresul pe care-l publicăm în această pagină.

„În județul Hunedoara, pe teritoriul comunei Boșorod, satul Cioclovina, nu departe de gara Pui (sau de orașul Călan, **n. red.**), în pereții calcaroși și abrupti ai Dealului Robului, se găsesc numeroase

numită Cioclovina (Cioclovina Uscată, **n. red.**).

Am vizitat această peșteră în vara anului trecut (1935, **n. red.**)... Am ajuns acolo coborând în gara Pui, unde vrednicul român, preotul Atanasie Daju, proprietarul acestei peșteri, mi-a pus la dispoziție o călăuză. Drumul din Pui până la peșteră este de aproximativ 20 de kilometri. Am mers cu căruța, cale de 5 kilometri, până în satul Fizești, de unde, când călare, când pe jos, într-un teren extrem de accidentat, prin luminișuri, văi, păduri, am ajuns pe buza unei văgăuni, în fundul căreia se vedeau casele comunei Cioclovina, iar pe un fel de povârniș am zărit un funicular și diverse instalații de uscare și triere a materialului scos din peșteră.”

Din comunicarea științifică „Îngrășământul guano-fosfat din peștera Cioclovina”, susținută de ing. A. Tălădescu la Congresul A.G.I.R., desfășurat la Iași, în octombrie, 1936.

Înființat în 1977, „Proteus” a descoperit, de-a lun-

cele 6 cavități naturale din Rezervația Geologică de la „Râpa Roșie” (Sebeș – Alba), unde se află a doua peșteră din lume dezvoltată în argilă. O altă descoperire de excepție este cea din apropierea Hunedoarei, în satul Buituri, la locul numit „Fântâna lui Ion”, unde se află o peșteră dezvoltată în straturi de nisip și gresie nisipoasă, respectiva formațiune fiind, ca dimensiuni și

— stalactite, stalagmite, cristale etc. — și este una dintre cele mai frumoase peșteri din România. În anul descoperirii, 1983, a fost închisă și protejată de către membrii clubului „Proteus”, din fondurile de autofinanțare (cotizații lunare). În ultimii ani, după '89, sistemul de protecție al peșterii a fost distrus. În ultimul timp își fac tot mai des apariția fel de fel de pseudo-speologi, care se

Marius Baicoană, zis Nex, șeful Clubului Speologic „Proteus” din Hunedoara, și câteva din oasele de Ursus spaeleus din peștera Cioclovina 2

DIN PALMARESUL CERCULUI SPEOLOGIC „PROTEUS” DIN HUNEDOARA

gul a aproape 25 de ani, peste 300 de peșteri. Descoperirile au fost continuate de explorări și cercetări amănunțite privind morfologia carstică, biospeologia, paleontologia, arheologia și mineralogia.

Din lista extrem de lungă a acestor peșteri se detașează

importanță, a doua din lume.

Dar iată, dincolo de acest extrem de succint palmares, semnalul de alarmă pe care-l trage C.S. „Proteus”: Peștera din Valea Stânii (Călianului) din sistemul carstic Ponorici-Cioclovina excelează prin marea varietate de formațiuni

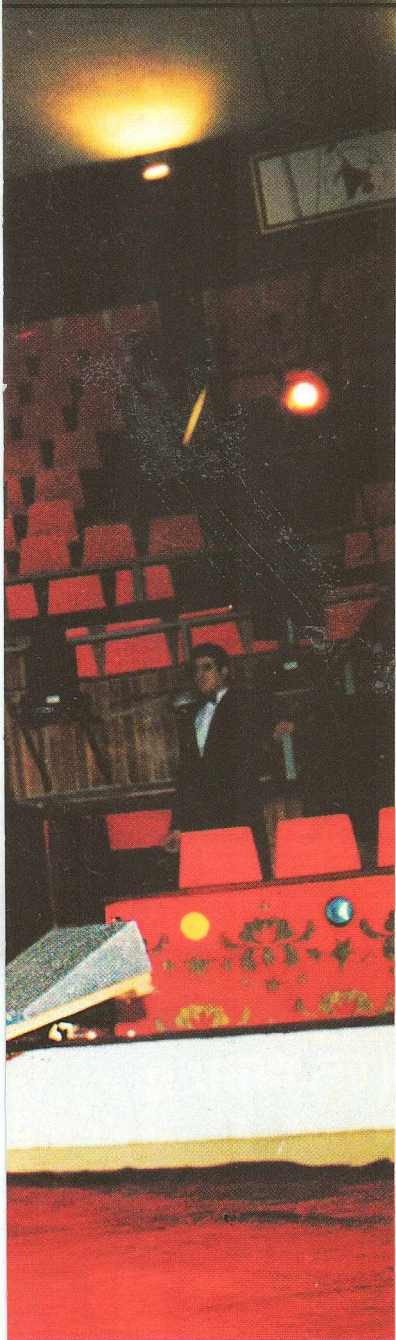
ocupă de fapt cu colectarea perlelor de cavernă și a cristalelor de calcit. Este urgent necesară o investiție minimă pentru un nou sistem de închidere, pentru ca mai apoi să se treacă la o amenajare turistică, această peșteră fiind una dintre puținele „perle” ale Carstului românesc și mondial.

EU, TU ȘI CLOWN-UL DE AUR

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: Arhiva personală ■

În februarie '96 au luat, la Festivalul Internațional de Circ de la Monte Carlo, premiul Clown-ul de Aur (echivalentul unui Oscar din cinematografie). Atunci erau membrii unei trupe de basculă mare. Acum sunt numai ei doi și publicul.

Ewelyn și Cristian Ghionea Marinof sunt căsătoriți de aproape opt ani. De când s-au luat fac și circ

CU TRUPA „EWELYN MARINOF”

împreună. Ea este deja a treia generație a unei familii ce trăiește pentru aplauze – recompensă a unei munci numite pe drept cuvânt titanică. Rodica și Marian Marinof, părinții Ewelynei, au început cu un număr de acrobatică de mâini-mâini (totul, în acest număr, este bazat pe mâini, inclusiv salturile care sunt cu aterizare pe mâini), după care au trecut la bascu-

la mică (două persoane), pentru ca, după ceva timp să devină membrii unei bascule mari (de la opt persoane în sus). În anul 1985, Rodica Marinof și-a făcut propria-i trupă, pe care a numit-o „Ewelyn Marinof”, după numele fetei sale. Aceasta din urmă a debutat la vârsta de cinci ani, în Elveția: „Mama mea a debutat tot la cinci ani, dar la Turnu Severin. Eu făceam gimnastică, deci eram obișnuită oarecum cu efortul fizic. Țin minte că m-am dus la directorul circului, care mă simpatiza și i-am spus să mă bage și pe mine în spectacol. Duminica dimineața era spectacol cu program alcătuit doar din copiii vedetelor de circ. Eu auzisem că se plătește, așa că nu i-am zis mamei că merg la director. Am început cu un număr care semăna foarte mult cu solul de la gimnastică”. Primul contract serios l-a avut în 1987. Atunci „a plecat doi ani în S.U.A. și un an în Japonia. În ’91, trupa de basculă mare (printre ai cărei membri erau și părinții ei) a participat la Festivalul Internațional de Tineret din Paris și a cucerit medalia de aur. Au urmat turnee lungi și frumoase la cele mai mari circuri din Europa: Fredy Knie (Elveția), Louis Knie (Austria), Krone Conelly (Germania). Totul a culminat în februarie 1996, la Monte Carlo, unde a câștigat, împre-

ună cu trupa ce-i purta numele, cel mai important premiu din circ, Clown-ul de Aur. Mama ei, care în 1981 cucerise Clown-ul de Argint, și-a adăugat în palmares acest trofeu, chiar dacă, de astă dată, participarea ei a fost doar în calitate de lider de trupă.

La Monte Carlo a trăit aceeași senzație care a încercat-o pe Julia Roberts în fil-

mul „Pretty Woman”. După decernarea premiilor, care au fost înmânate de prințul Albert de Monaco, Ewelyn și Cristian au fost invitați la un dineu oficial, unde presa nu a avut acces. „M-am simțit ca-n basme sau ca-n filmele cele bune. Unde mă uitam vedeam bodyguarzi și lume bună. Am cinat alături de prințul Rainier, de Albert și

pe ei să înceapă. A fost o seară de neuitat”. Dar șirul premiilor nu s-a încheiat la Monte Carlo. Tot în ’96, trupa a cucerit, la Budapesta, argintul, pentru ca, un an mai târziu, în Danemarca, să obțină bronzul. Ultimul turneu a avut loc în S.U.A., unde s-a și încheiat activitatea trupei „Ewelyn Marinof” (după 13 ani de succe-

„FRUMUȘICA”

Caroline. Stephanie a fost singura membră a familiei care nu a participat. M-am cam fâstăcit când am văzut șase furculițe într-o parte, cinci în alta și, la fel ca Julia Roberts, i-am așteptat

se). De atunci, Cristian și Ewelyn alcătuiesc perechea mai mult decât perfectă a unei bascule mici. El este gimnast de performanță, campion național la cal cu mânere și paralele în ’87.

Are 32 de ani și o răbdare de fier. Pe care și-a dovedit-o mai ales când a curtat-o pe Ewelyn. „Între noi a fost dragoste la prima vedere. Ne-am cunoscut când aveam 14 ani. Mama mea a fost destul de severă și în privința școlii, și în privința antrenamentelor, dar mai ales în privința băieților. Toți îi știau de frică. El a avut tupeul să insiste și să mă aștepte trei ani. La 17 ani m-am măritat, după insistențe îndelungi la mama, dar așa cum a vrut ea – curată. De altfel, mie mi-a plăcut întotdeauna mama mea. A fost idolul meu.”

În spectacolul trecut al Circului Globus, Ewelyn și Cristian au prezentat un număr unicat în lume – pe muzică clasică. „A fost ideea mamei mele. Așa ceva nu s-a mai făcut. Trebuie să ai

școală de balet, pe care noi am făcut-o (trei ani) cu solista Operei Române, doamna Laura Blică. Pe urmă, este foarte greu să stai cu poantele în picioare, pentru că degetele sunt strânse și nu poți să împingi decât din genunchi. Și mai am și roata pe mine, ceea ce îngreunează foarte mult exercițiul. Cristian, ca să poată să echilibreze balansul, trebuie să-mi va-

FRACTURI, FISURI ȘI FRAȚIUNI (DE SECUNDĂ)

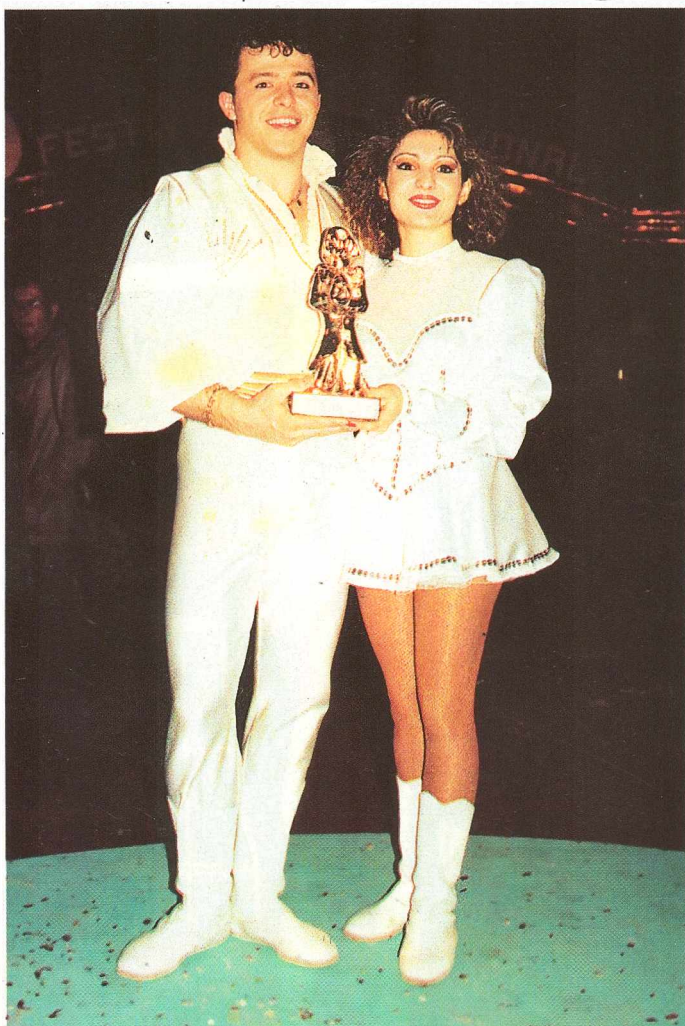
dă tot corpul. Când roata e pe mine, nu-mi vede decât bustul și trebuie să facă totul pe simț. Dacă a simțit greșit, s-a terminat. Iar în bascula mică nu mai ai parteneri care să te prindă în cazul în care cazi. Mai e o problemă legată de costumul, ca un corset, care te împiedică să respiri

normal, astfel că eu am fost obligată să respir din coșul pieptului”. În numărul de basculă mică responsabilitatea cea mai mare îi revine bărbatului. El se bazează pe tehnică și forță. Când zbori și revii la pământ greutatea corpului este dublă. Dacă bărbatul face o greșală mai mare de 3%, partenera sa cade. Totul se întâmplă în câteva fracțiuni de secundă.

Riscurile sunt multiple și deosebit de grave. Cei doi s-au confruntat cu numeroase probleme legate de căzături: picioare fisurate, rotulă fracturată, nas fracturat, cucuie și hernie de disc. Cele mai sensibile părți ale corpului sunt genunchii și coloana care, din pricina săriturilor, se tasează.

Ewelyn are coloana foarte delicată și este la un pas de operație. Dar nu se dă bătută. Artiștii care fac acest gen de circ ies la pensie mai repede – la 45 de ani. Sacrificiile lor sunt mari, dar și satisfacțiile pe măsură. Este mai greu când te simți rău sau când ești trist, iar zâmbetul trebuie să te călăuzească. Este greu iarna, când trebuie să te dezbraci și de multe ori nu este căldură. Sau când ești în turneu cu șapitulul (cercul navetist), care este montat pe diverse terenuri, uneori înclinate, la care se mai adaugă gropile făcute de elefanți, astfel că, acolo sus, în aer, te întrebi ce direcție mai bună să iei pentru aterizare. Toate astea numai pentru plăcerea oferită de aplauze și de încântarea publicului.”

Ewelyn și Cristian la Monte Carlo

Trupa „Ewelyn Marinof” premiată la Monte Carlo

Caroline, prințul Rainier și Albert de Monaco, alături de trupa românească

Românii și religia în anul 2000

Setea de senzational, minuni și
speranța că niște situații bizar-
grotesti le pot rezolva problemele,
îi fac pe români să spere și în anul
2000 în miracole. Vă prezentăm
povestea Sfântului din Giulești.

Text: TOMA ROMANU ■
Foto: FLORIN KINTĂ ■

Până relativ de curând, cimitirul Giulești era un loc liniștit, situat cam pe unde întoarce tramvaiul în porumb. La începutul anului, în urma unor deshumări, a fost descoperit Sfântul Ilie. De atunci, liniștea morților e tulburată de procesiuni, mici întreprinzători și claxoanele celor care nu pot să treacă din cauza zecilor de mașini parcate în fața porții cimitirului.

Preotul econom Ilie Lăcătușu a fost parohul unei biserici din Giulești. După spusele oamenilor, a avut o viață frumoasă, ținea predici consistente și-și administra bine parohia. Părintele Ilie s-a născut în 1909 și a murit în 1983. Timp de 17 ani, și-a dormit liniștit somnul de veci. În februarie 2000, a fost deshumat și, mare minune: corpul era mumificat. Bine conservat, părintele Ilie a fost considerat un sfânt. Mumifi-

carea poate surveni în cazul unor condiții speciale de microclimat (căldură uscată),

dacă trupul neînsuflit a fost bine îmbălsămat cu formol și dacă posesorul său nu consumase înainte de moarte alimente. În cazul nostru, însă, familia preotului a considerat că s-a descoperit un sfânt. Părintele Ilie a fost pus într-un sicriu de sticlă, înbrăcat într-un patrafir auriu și expus privirilor enoriașilor. Cum despre moaște se spune că fac minuni, lumea a început să vină mai ceva ca la Maglavit.

Sfântul are program de vizitare miercuri și duminică, între orele 10.00 și 18.00. Din morbiditate, din speranță sau din pioșenie, sfântul este vizitat de câteva mii de persoane. Coadă se întinde până

în afara porții cimitirului și are, în medie, cam cinci-șase sute de persoane. La gura

LA COADĂ LA SFÂNTUL ILIE

cavoului stau, de obicei, ginerele și un nepot al părintelui Lăcătușu, care lasă să intre la sfânt, cu rândul, câte o persoană. Atmosfera mi-a adus aminte de cozile la ouă de pe vremea lui Ceaușescu. Se aud răcnete: „Nu te îm-

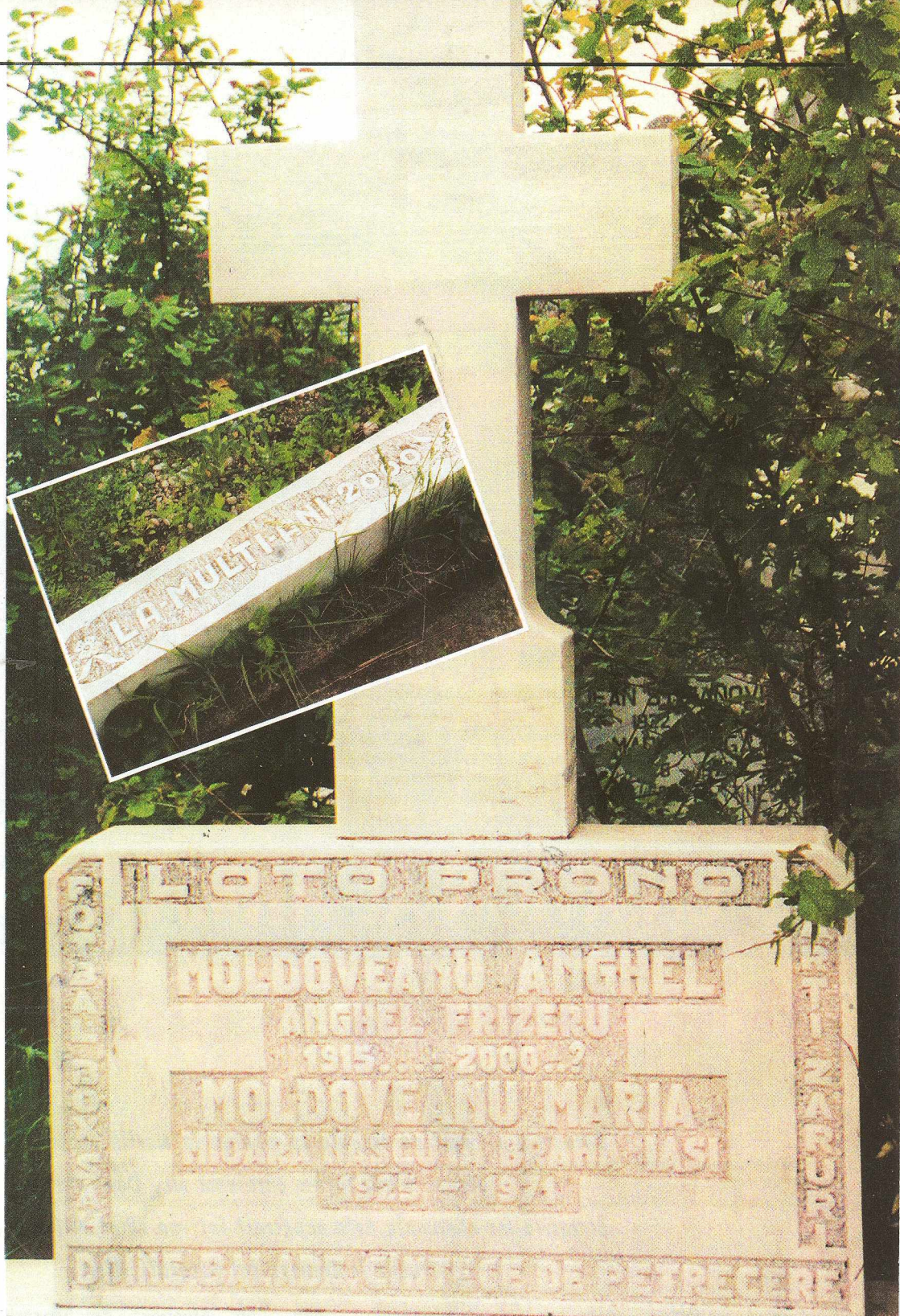
pinge, bă“, „Ce, dacă ești bătrână crezi că poți să te bagi peste rând?!“ S-a format ad-hoc un grup de bărbați, conduși de un ins cu căciulă brumărie și aspect de milițian rezervist, care menține ordinea, cozii. O băbuță plânsă iese de la sfânt și zice către lume: „E la fel de frumos ca atunci când predica în amvon.“ O „tânără“ de vreo 40 de ani, vopsită blondă, zice că a venit la sfânt să o ajute acesta să se mărite. Un

ins cu aspect de patron de ceva, cu geacă de piele și brățară groasă de aur, dă 10.000 de lei unei bătrânici să-i țină rândul, fiindcă are ceva treabă și se întoarce într-o oră. Pentru unii, părintele Ilie a devenit rentabil. Au apărut vânzători ambulanți de lumânări și iconițe, negustori de sucuri și snacks-uri pentru oamenii însetați și înfomețați de la coadă. Majoritatea pelerinilor lasă în sicriul sfântului sume mai mari sau mai mici de bani și scrisorele cu dorințele pe care le au. După unele estimări, se strâng în zilele de vizitare cam 10 milioane de lei, care nu se știe unde se duc. Familia Lăcătușu spune că îi donează unei parohii.

Preotul care slujește în mod obișnuit înmormântările în cimitir nu privește cu ochi buni tot ce se întâmplă. El spune că procesiunile și coada de la Sfântul Ilie deranjează ceilalți morți și că cimitirul poate fi deteriorat. Alții îl cred pur și simplu invidios pe gloria postumă a părintelui Ilie.

La câțiva metri de cavoul părintelui Lăcătușu se află un mormânt absolut bizar. Moldoveanu Anghel, zis Frizeru', încă nu a murit. Cel puțin așa am dedus de pe inscripția săpată în marmură: „1915-2000?”. Frizeru' este, de bună seamă, un original. Pe bordura mormântului și-a sculptat floricele și inscripția „La mulți ani 2000!”. Laturile crucii arată și mai interesant. Pe una dintre ele scrie mare „Loto-prono, cărți, zaruri”, de unde am dedus că bătrânul frizer este, probabil, un fost campion de barbut al cartierului Giulești. Pe altă latură scrie: „Fotbal, box, șah”. Pasionat de sportul rege, sportul pumnilor și sportul minții, Moldoveanu Anghel trebuie să fie un caracter complex. De pe postamentul crucii aflăm că este și un fin melo-

man și, în același timp, băiat de viață. Acolo am găsit inscripția: „Doine, balade,

tate cu Sfântul Ilie”. Așa, cel ce n-a putrezit și cel care are cel mai original mormânt pe

închiderii ediției noastre, Patriarhia a interzis pelerinajul la mormântul părintelui Ilie Lăcătușu. Sute de credincioși veniți din țară și-au manifestat nemulțumirea și vor să protesteze pentru a-și apăra moaștele, despre care cred că le vor rezolva problemele.

CIMITIRUL GIULEȘTI: FRIZERUL, VECINUL SFÂNTULUI

cântece de petrecere”. Îi sugerăm frizerului să mai adauge ceva, o inscripție oarecum poetică: „Vecin întru eterni-

care l-am văzut până acum vor aduce împreună celebritate cimitirului Giulești.

P.S. Cu puțin înaintea

UN AVION AL ARMATEI A FOST TRANSFORMAT ÎN BIRT COMUNAL

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

Sătenii din Făget nu trebuie să meargă în marile orașe ale României pentru a bea într-o cârciumă șic. Unul dintre birturile lor comunale este construit într-un avion militar, folosit în trecut la transportul parașutiștilor.

Traseul echipajului nostru reportericesc avea două etape importante: Miercurea Ciuc și Lugoj. Până la Ciuc am cir-

UN AVION SURPRIZA

culat fără peripeții, bașca faptul că șoseaua era asfaltată destul de bine. Credeam că la fel de banal va fi și drumul până în Lugoj, excepționând faptul că, de data aceasta, brek-ul nostru trosnea din

toate încheieturile când „pupa”, vrei nu vrei, găurile din asfalt. Când am întrezărit prima oară magaoaia roșie cu

aripi, ni s-a părut a fi o sticlă imensă de Coca-Cola, stilizată. Curând ne-am dat seama că-i un avion de calibru mediu, vopsit în roșu, pe care era inscripționat numele celebrei băuturi răcoritoare

din America. Am depășit obiectul cu pricina, ne-am mirat de ingeniozitatea celor de la Coca-Cola de a-și face reclamă și am mers mai departe comentând „evenimentul” pentru a ne mai alunga plictiseala. Abia după câțiva kilometri ne-am prins că-n interiorul avionului ar putea fi o cârciumă. Ne-am întors cu inima îndoită și am început să studiem problema de pe șosea. Un rând de

scări din fier, care nu aparținuseră niciodată avionului, ducea către ușa din burta mijlocului de transport aerian. Am coborât panta și folosindu-ne de scărițele metalice, ne-am trezit într-un ditamai birtul comun.

Localul este alcătuit dintr-o singură încăpere. La bar servea o localnică drăguță. Să tot fi fost vreo 12-14 mese, așezate de-o parte și de alta a avionului. Mobilie-

rul era simplu, mai degrabă uzat. După cum arătau scaunele și fețele de masă, cârciuma avea un aer ușor

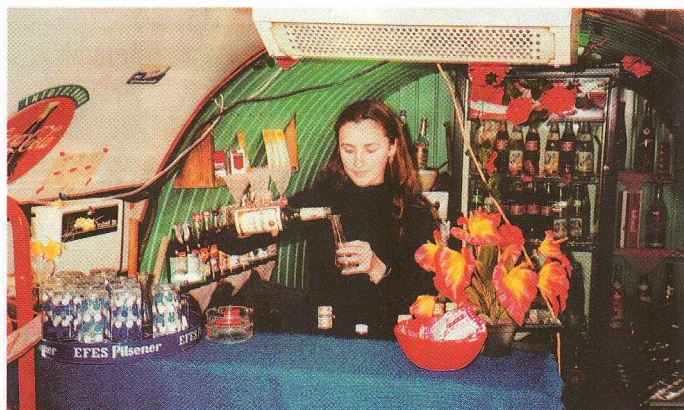
țescu. Eu o mai ajut pe ea când am timp. Dar avionul, în sine, se află în proprietatea primăriei. Am înțeles că nici n-au cum să-l vândă unui particular. Prima oară avionul a fost privatizat în 1990, atunci când altă firmă a preluat barul de la cooperativă. În 1993 însă l-a luat nevastă-mea. De atunci avem grija lui. I-am mai făcut și o serie de amenajări, dar nu prea luxoase. Așa, ca pentru noi. Cel mai des ne calcă pragul oamenii care stau în partea noastră de comună, pentru că aici nu mai este alt bar care să ne concureze. Ăsta-i un lucru bun. Pentru că-i îngust însă, nu se poate dansa în el. De la Coca-Cola nu iau nici un ban pentru că folosesc avionul nostru ca să-și facă reclamă. Dar câștigul este altul. Aluminiul ăsta al avionului este foarte ușor supus coroziunii. Trebuie vopsit destul de des, cu o vopsea specială. Suprafața totală a lui este de circa 560 m². Eu l-am vopsit de două ori până acum și mi-a luat 5-6 milioane, în banii de acum. Fără să mai vorbesc de munca mea. Așa, ei îl vopsesc cum vor, dar mă scutesc pe mine de o treabă."

Dintre cei câțiva consu-

CÂRCIUMA ESTE A UNEI FEMEI

obosit. Ca orice consumatori care se respectă, ne-am apropiat de bar și am luat un prim contact cu prețurile: suc de 250 ml era 5.000 lei, suta de vodcă oscila între 5.000 lei Monopolul și 10.000 lei Petersburgul, iar vinul costa 50.000 lei sticla. Am intrat apoi în vorbă cu un tip ce stătea instalat confortabil la o masă din fața barului. Individul avea o mustață bogată și purta un tricou cu dungi. Speram să fie șeful cârciumii. Era. El ne-a dezlegat misterul barului avion: „Barul este al nevastă-mei, adică al Doinei Frântu-

matori pripășiți în cârciumă la o oră nu tocmai tentantă (abia trecuse de prânz) s-a detașat prin oralitate și vervă Ștefan Szabo, de 49 de ani, din Făget. Acesta făcea politică în gușă mare și, din când în când, își mai înțepa consătenii de la celelalte mese cu câte o poantă. De la el am aflat povestea barului avion din Făget: „Pe locul ăsta se afla înainte o baltă. În 1974 generalul Puiu, care acum e mort, a dat dispoziție să fie aduse trei avioane în județul Timiș, pentru a se face în ele baruri: unul la

Timișoara, unul la Buziaș (care a și ars între timp) și ăsta, al nostru, din Făget. Avionul din Făget era un AN 16, folosit la transportul parașutiștilor. Eu am fost printre primii din comună care au intrat în el. Nu avea

dar pe seară ne strângem noi, nici o problemă. Mai de mult ne-a fost frică de faptul că scările astea, fiind înalte și cam subțiri, să nu cădem de pe ele când plecăm amețiți de la cârciumă. Dar, cu timpul, văzând că nu se în-

PARAȘUTA ȘI MĂSURA LA BĂUT

înăuntru decât două bănci lungi, pe care stăteau soldații. Barul s-a deschis însă abia în 1978. Cam asta ar fi, pe scurt, povestea lui. Mie îmi place foarte mult să beau aici cu pretenții și pot să spun că ăsta-i locul meu favorit. Acuma nu prea-i multă lume,

tâmplă nici un accident, am căpătat curaj și acum fiecare bea cât poate. Oricum, când întrec un măsura domnișoara de la bar îi agată o parașută de spate și-l ajută să coboare pe scurtătură..."

Lockerbie: Cursa Pan Am 103 și „Operațiunea

A TENTAT AER ÎN SCOTIA

Text și foto: VLADIMIR ALEXE ■

Un avion Boeing al companiei Pan Am, care asigura cursa cu nr. 103, pe ruta Frankfurt-Londra-New York, explodează deasupra localității scoțiene Lockerbie. O mică așezare până atunci anonimă dar care, în urma exploziei Boeingului, va intra fără să vrea în istoria celor mai mari tragedii din istoria aviației. Bilanțul exploziei este cumplit: 259 de pasageri morți, alături de membrii echipajului, alături de 11 locuitori din Lockerbie. Anchetatorii se vor orienta către „pista atentatului“, mai repede decât s-ar fi așteptat oricine. În primul rând, fiindcă timp

de două săptămâni înaintea exploziei Boeingului se primiseră mesaje de avertisment la Helsinki și în alte capitale europene, la ambasadele SUA. La rândul său, Departamentul de Stat american își

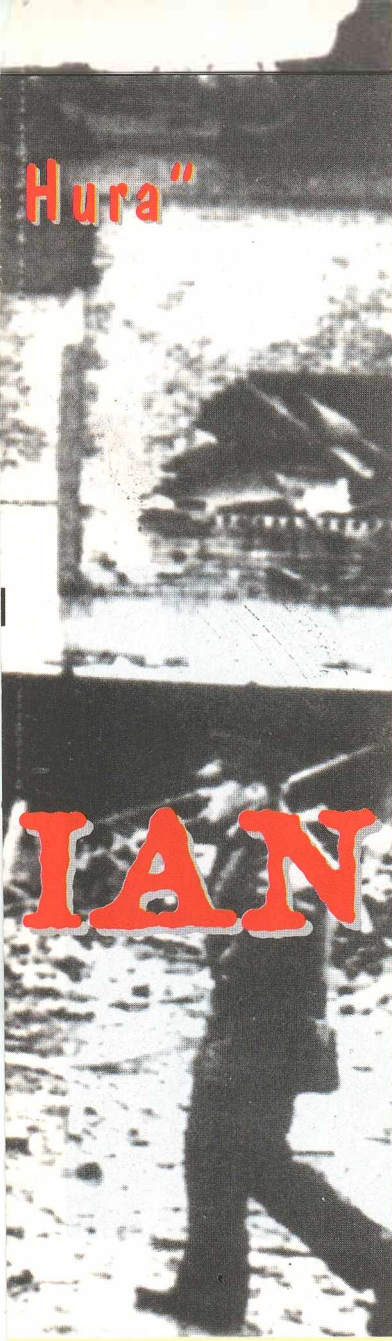
bili politici sud-africani. Marului public însă nu i se comunicase nimic în legătură cu avertismentele anterioare exploziei. În noiembrie 1991 – trei ani, așadar, după producerea catastrofei – justiția

21 DECEMBRIE 1988

prevenise diplomații la post în Europa, ca și pasagerii VIP de pe cursele companiilor aeriene americane, astfel încât mulți renunțaseră, în ultimul moment, la cursa Pan Am din 21 decembrie 1988, anulându-și rezervările. Printre aceștia, demn de remarcat, și câțiva înalți responsa-

americană și cea scoțiană pronunțau două inculpări, împotriva a doi ofițeri ai serviciului secret libian: 1) Abdel Basset Ali Mohamed Al-Megrahi și 2) Ali Amin Khali Fhima. Se mai afirma și că decizia comiterii atentatului fusese luată, în septembrie 1988, de șeful servi-

ciilor de informații libiene, Abdullah Senussi, nimeni altul decât vărul liderului libian, col. Gadaffi. Bomba, potrivit comisiei americane de anchetă a FBI, fusese introdusă în avionul Boeing Pan Am într-o valiză, care tranzitase la Londra de pe cursa KM 180, sosită din Malta, pe cursa 103 cu direcția New York. Totuși, responsabili ai Pan Am și British Airways susțineau că nici o valiză neînsoțită (fără pasager) nu tranzitase de pe cursa malteză pe cursa 103, în direcția New York-ului. Pe de altă parte, doi comercianți maltezi, frații Gucci –

Hura

IAN

care recunoscuseră inițial că au vândut unor libieni hainele ale căror rămășițe fuseseră descoperite de anchetatori, după atentat, printre resturile valizei-bombă – vor oferi comisiei de investigație, în

„OPERATIUNEA HURA”

următorii doi ani, nu mai puțin de alte 22 de declarații divergente. După 1990 s-a mai descoperit un alt detaliu important: fabricantul bombei, elvețianul Erwin Bollier, unul dintre patronii firmei MEBO AG din Zürich, era identificat într-un raport descoperit în arhivele STASI, semnat de

Ioachim Hentschell, drept agentul „Ruben”, un ofițer est-german care „lucra” pentru CIA, dar sub controlul STASI și KGB. La 28 decembrie 1988, Bollier semnase o declarație, prin care atesta că vânduse mecanismul bombei din valiză unor libieni. Totuși, piesa electronică ce le permiseseră anchetatorilor să stabilească faptul că mecanismul exploziv fusese produs de firma elvețiană MEBO AG n-a fost descoperită decât abia un an mai târziu. Astfel că identificarea „pistei MEBO” rămâne obscură. La acestea se mai adăuga un fapt: BKA (Bundes Kriminal Amt), poliția criminală vest-germană arestase, în urma informațiilor primite din Israel, 15 teroriști palestinieni din grupul lui Ahmed Djibril, care girau o fabrică secretă pentru producerea de bombe destinate atentatelor în R.F. Germania. Cu această ocazie, polițiștii vest-germani confiscaseră trei tranzistori (folosiți la detonare), marca Toshiba. Potrivit însă unor informatori ai BKA, un al patrulea tranzistor și, posibil, un al cincilea se aflau încă în circulație. Personalitatea lui Ahmed Djibril merită și ea toată atenția. Dizident palestinian, devenit asemenea lui Carlos sau Abu Nidal un mercenar al terorismului internațional, Djibril era în realitate ofițer al serviciului de informații sirian. Or, Siria

devenise aliata Iranului, căruia marina militară americană îi doborâse, se pare accidental, un avion de pasageri, cu un an mai înainte. Iranul ar fi avut deci toate motivele să se „răzbune” pe americani, prin intermediul serviciului secret sirian, lăsând însă ca totul să apară drept un atentat „libian”.

O interesantă depoziție în legătură cu incidentul „Lockerbie” a făcut Lester Coleman, din D.I.A. (Direction of Intelligence Army). Potrivit lui Coleman, Agenția DEA (Drug Enforcement Administration), specializată în acțiuni antidrog la scară internațională, ar fi derulat în momentul atentatului de la Lockerbie o operațiune complexă, codificată „Hura”, de penetrare a unei filiere internaționale de contrabandă cu droguri, utilizând metoda clasică a livrărilor „controlate” (de DEA) către filieră, până în momentul depistării tuturor angrenajelor și traficantilor implicați. Operațiunea de penetrare „Hura” era cu atât mai importantă pentru DEA americană cu cât existau indicii că „pista” urmărită i-ar fi putut conduce pe agenții DEA până în inima conducerii integriștilor „Hezbollah”-ului din Liban, care dețineau, la acea dată, mai mulți ostateci occidentali.

Agencia americană de luptă antidrog, „anti-stups”, s-a format în iulie 1973, pe baza unificării a trei servicii specializate în combaterea con-

ternaționale ale luptei antidrog. Agenții DEA au o pregătire profesională remarcabilă, iar sistemul de informații secrete al DEA este, probabil, cel mai eficient din lume, între altele și pentru că agenția americană dispune de fonduri financiare considerabile, care îi permit să „recruteze” așa-numite „cârțițe” și „informatori” din cadrul filierelor internaționale de contrabandă, indiferent de prețul solicitat de aceștia pentru informațiile secrete furnizate. În pregătirea profesională a agenților DEA este de remarcat faptul că aceștia – timp de mai mulți ani – sunt antrenați pentru misiuni „undercover” (acoperite), care includ schimbarea completă a identității, tehnici de infiltrație în filierele de trafic, eliminarea elementelor periculoase pentru misiune, sisteme sofisticate de comunicare cu „Centrul” etc. Dar, mai presus de orice, supremația absolută a DEA în lupta antidrog pe plan internațional este asigurată de cele trei superbaze de date de care dispune agenția americană: sistemele informatice

D.E.A. – SCURTĂ PREZENTARE

trabandei cu stupefiante: 1) BNDD (Bureau of Narcotics and Dangerous Drugs); 2) ONNI (Office of National Narcotics Intelligence); 3) ODALE (Office of Drug Abuse Law Enforcement). Noua agenție anti-stups rezultată, „Drug Enforcement Administration” (DEA), funcționează după regulile oricărui serviciu secret din lume, cu deosebirea că dispune de mijloace considerabile: mai mult de 4.000 de agenți, repartizați în 121 de centre în SUA, plus zeci de centre care funcționează în exteriorul SUA. De la înființarea sa, în 1973, DEA a fost prezentă în toate marile acțiuni

NADDIS (Narcotics and Dangerous Drugs System), DAWN (Drug Abuse Warning Network) și ARCOS (Automated Reports and Consumer Order System). Aceste sisteme automatizate de date repertorizează circa 1.000.000 de dosare individuale și tot atâtea cifre, fapte și informații. Agenții DEA au acces instantaneu la cele trei superbaze de date informatice – indiferent unde se găsesc pe glob (în deșert, junglă, pe ocean etc.) – folosind un „modem” personal și accesul prin satelit.

Livrările controlate de droguri constituie una dintre tehnicile cele mai frecvent

utilizate de agenții DEA: ea constă în furnizarea unei anumite cantități de droguri (uneori destul de mare) unui membru al filierei de contrabandă, „legătură” folosită

tocmai fiindcă Jaafar urma să treacă prin vamă fără control și deci fără riscul de a se descoperi bomba. În cursul unei escale, lui Jaafar i se schimbase – fără să-și dea

integra în plin zbor. Alături de Jaafar, în accident dispărea și Matthew Gannon, ofițerul DEA responsabil pentru „Operațiunea Hura”, precum și alți trei ofițeri ai serviciilor de informații militare americane: Charles (Chuck) McKee, Ronald Larivière, împreună cu căpitanul Curry, din forțele speciale. Lester Coleman trăiește astăzi în Suedia, marcat de erorile co-

mise, aceea de a nu lua toate măsurile de precauție în urma amenințărilor dinaintea atentatului, și aceea a lipsei de supraveghere a valizei lui Jaafar, neglijență care a permis substituirea tranzistorului. Pentru a camufla misiunea și erorile comise de DEA, ancheta oficială asupra atentatului de la Lockerbie a fost discret orientată spre „pista libiană”.

TEHNICA D.E.A. A LIVRĂRILOR CONTROLATE

ulterior pentru a obține de la „client”, treptat, informații asupra întregii filiere și a încerca apoi să se ajungă la „capii” operațiunilor clandestine. Acest „joc” include și colaborarea secretă a DEA cu poliția și serviciile de vamă dintr-o serie de țări care, **prevenite de operațiune**, „închid ochii” și permit agentului acoperit al DEA să-și îndeplinească misiunea. Or, Coleman a dezvăluit întreaga „lucrătură” secretă implicată în afacerea Lockerbie. Astfel, potrivit lui Coleman, antenna libaneză a DEA operase o asemenea „livrare controlată”, cu destinația SUA, folosind exact cursa 103 Pan Am. Khaled Nazir Jaafar, un agent libanez utilizat de DEA, urma să introducă în SUA două kilograme de droguri (furnizate de un înalt șef al organizației, integriste islamice „Hezbollah”), **disimulate într-un tranzistor**, pe care îl primise la Frankfurt, înainte să se imbarce la bordul cursei 103 Pan Am, pentru New York. Coleman susține că Ahmed Djibril fusese informat că Jaafar lucra ca agent „acoperit” pentru DEA americană și că, în realitate, era vorba de o „livrare controlată” de droguri.

Djibril și-a dat astfel seama că Jaafar va trece prin vamă fără probleme, deoarece DEA prevenisese serviciile de securitate ale aeroportului asupra adevăratei sale identități. Astfel, Djibril a intuit că Jaafar devenea, în aceste condiții, un excelent vector pentru a plasa o bombă la bordul Boeingului,

seama – tranzistorul cu droguri, cu unul care disimula o bombă. Câteva ore mai târziu, Boeingul american se dez-

Ali Khali Fhima

Abdel Al-Megrahi

NU PLECA ÎN VACANȚĂ FĂRĂ

ALMANAH REBUS

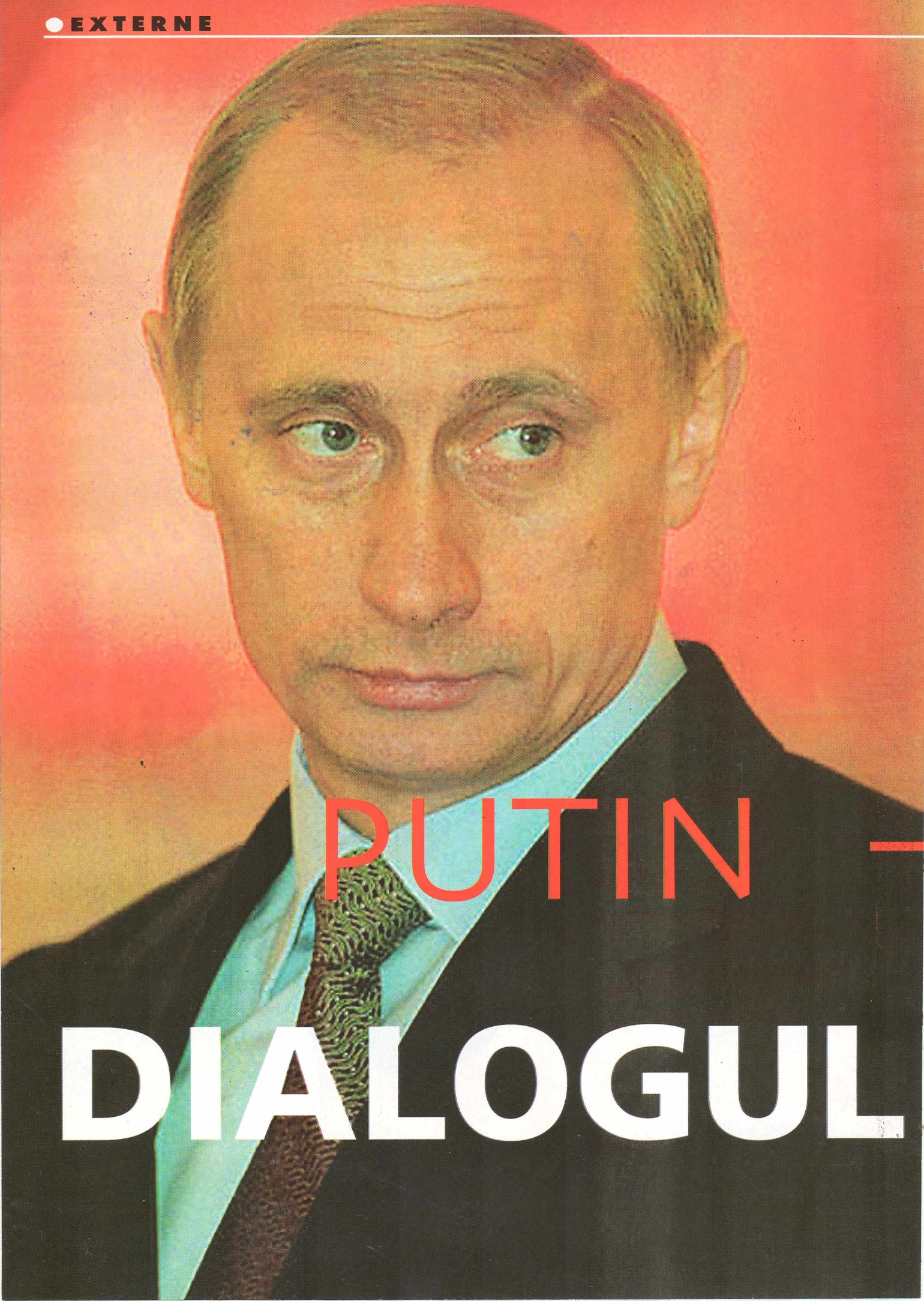
ESTIVAL 2000

- O CARTE PENTRU VACANȚĂ -
EDITAT DE S.C. "PUBLICAȚIILE FLACĂRA" S.A.

oriflame
natural swedish cosmetics

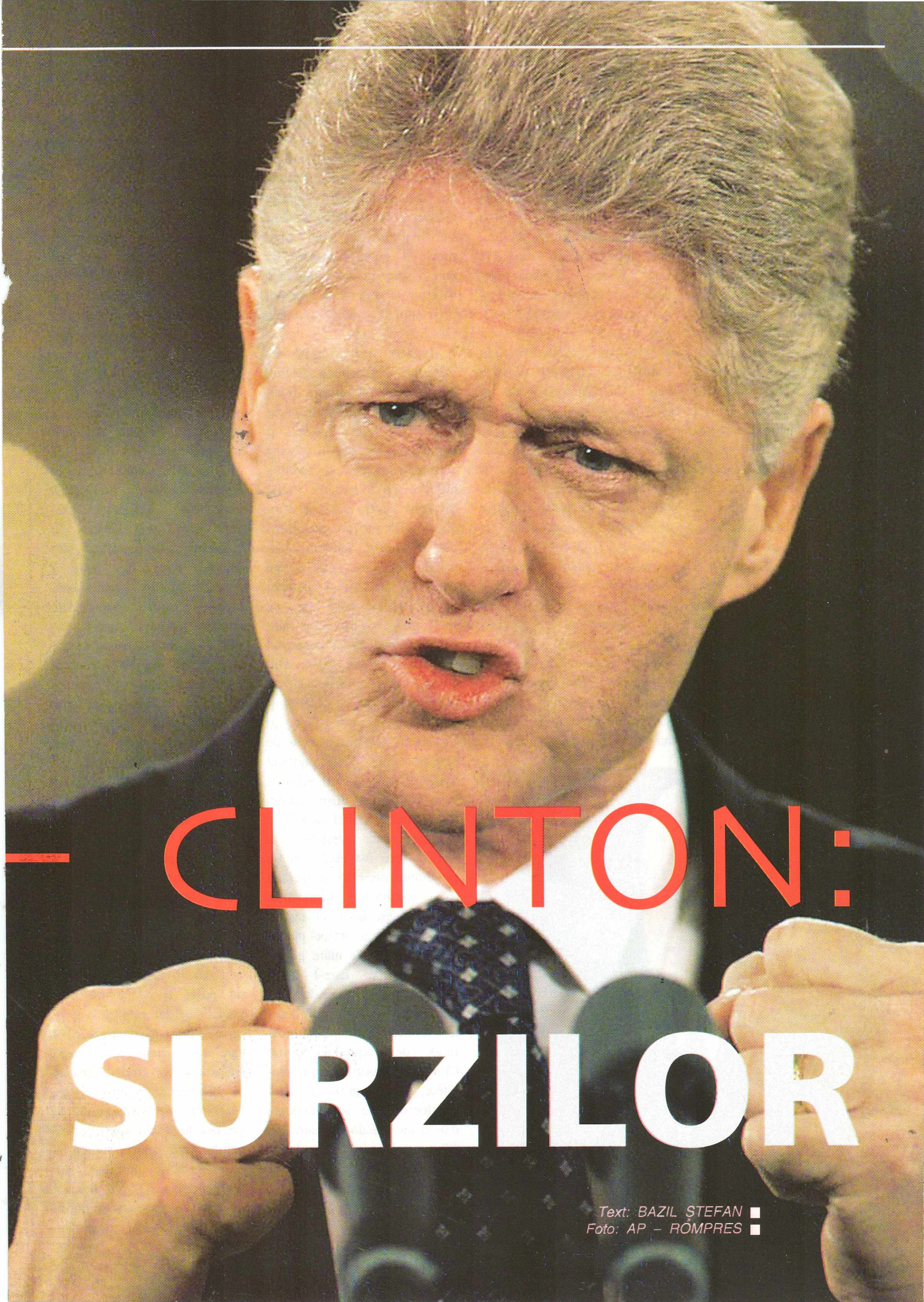

● EXTERNE

PUTIN

DIALOGUL

CLINTON: SURZILOR

Text: BAZIL ȘTEFAN ■
Foto: AP – RÔMPRES ■

Fiind la sfârșit de mandat și fiindcă vine vara când, după câteva săptămâni de vacanță, America intră în faza fierbinte, finală, a campaniei electorale, cu convențiile naționale de desemnare a „ticket”-urilor și plecarea acestora în tradiționalele turnee non-stop prin cele 50 de state ale federației, fază în care în politica externă nu se va mai mișca nimic în afara chestiunilor curente, Bill Clinton și-a programat un ultim turneu european. Turneu de rămas bun, în ceea ce-i privește pe partenerii vest-europeni ai Statelor Unite, de prim contact și bun venit – pe marea scenă a politicii mondiale – în ceea ce-l privește pe noul „țar” de la Kremlin, Vladimir Putin. Clinton ar fi dorit să-l convingă pe acesta să accepte o modificare a Tratatului ABM, din 1972, asupra rachetelor antibalistice, așa încât Statele Unite să-și poată instala un sistem național de apărare împotriva unui atac cu rachete nucleare. Așadar, cu excepția vizitei la Moscova, turneul președintelui american

a fost, ca să zicem așa, aproape o călătorie de plăcere. E drept că la Lisabona, capitala țării care deține președinția semestrială a Uniunii Europene, au putut fi trecute în revistă și divergențele existente între S.U.A. și U.E., ignorate adesea la noi, deși din când în când ele tind să iasă în prim-plan, zguduind temporar alianța și solidaritatea transatlantică. Dar evocarea lor publică nu ar fi avut nici un rost în cadrul unei vizite de adio, în care Bill Clinton urma să devină primul președinte american căruia avea să i se decerneze, în Germania, la Aachen, foarte doritul și apreciatul premiu Carol cel Mare, care se acordă „pentru contribuții excepționale la unificarea Europei”. În asemenea situații primează întotdeauna ceea ce unește asupra a ceea ce separă, așa încât nimeni nu a fost surprins să-l audă pe Bill Clinton spunând, în cuvântarea rostită la primirea acestui premiu, că America „trebuie să sprijine în continuare eforturile ambițioase de unifi-

care” ale Europei. Asta, deși oricine își dă seama, probabil – măcar după reticențele americane față de introducerea monedei unice europene sau Inițiativa europeană de securitate și apărare (ESDI) – că America ar dori să savureze cât mai mult timp cu puțință postura de unică superputere mondială în care se află după sfârșitul războiului rece și destrămarea URSS.

Etapele vest-europene ale turneului – Lisabona, Berlin, Aachen – au servit, bineînțeles, și pentru consultarea partenerilor din NATO și Uniunea Europeană în privința convorbirilor, care se anunțau dificile, cu Vladimir Putin. Și, într-adevăr, acest al cincilea „summit” americano-rus din perioada Clinton, dar primul în care șeful Casei Albe l-a avut drept partener de discuții pe noul „țar” de la Kremlin, s-a deosebit mult de întâlnirile cu predecesorul lui Putin, Boris Elțin. Bill Clinton nu a mai regăsit un partener comod, ca afabilul și hâtru Elțin, cu care o înțelegere era relativ ușor de realizat dacă Washingtonul avea de oferit, în schimb, ceva palpabil – niște credite, o invitare a Rusiei la G7, o extindere mai restrânsă a NATO spre Est etc. – ci un președinte rus care, provenind din rândurile faimosului KGB, nu are decât un singur țel: acela de a obține pentru Rusia statutul de mare putere mondială pe care-l avea URSS, dacă se poate la paritate cu Statele Unite. În aceste condiții, nenumăratele runde de convorbiri dintre Clinton și Putin, fie în tête-à-tête, fie în prezența delegațiilor oficiale, au avut toate datele unui dialog al surzilor. Clinton și Putin „și-au vorbit unul altuia, dar fără a auzi ce spune celălalt”, remarca până și un analist rus. De ochii lumii, pentru a nu se spune

că nu s-a realizat chiar nimic, cei doi au semnat două acorduri militare minore: privind reducerea cu câte 34 de tone a stocurilor de plutoniu militar ale fiecărei părți, respectiv crearea unui centru de supraveghere a sistemelor de prealertă și prevenire a unui atac cu rachete. Dar „marele târg” pe care-l aveau de gând americanii, adică acordul rușilor pentru instalarea sistemului american de rachete antirachetă, în contrapartidă cu un nou tratat de reducere a armelor strategice, nu s-a putut face. Putin a catadicsit să recunoască, în final, că eventualitatea unui atac cu rachete nucleare din partea unor state „nelegiuite” precum Irakul sau Coreea de Nord nu poate fi exclusă, dar în rest s-a fofilat cum a putut, sugerând mai întâi crearea unui sistem de apărare comun, ruso-american, împotriva rachetelor, dar la o scară mai redusă decât vor americanii (propunere respinsă de Clinton), iar apoi, în cursul vizitei sale în Italia (efectuată în timp ce Bill Clinton se afla încă la Moscova, vorbind în fața unei Dume care l-a întâmpinat cu o răceală siberiană), propunând un sistem european de apărare anti-rachetă. Dacă adăugăm aplauzele cel mult politicoase pe care i le-au adresat deputații ruși (faimosul Jirinovski a strigat chiar „Rușine!”) la încheierea discursului în Dumă, concluzia nu poate fi decât una singură: deși nu este de așteptat ca Putin să demareze ceva care să semene a cruciadă antiamericană, cordialitatea ce se instalase în relațiile dintre Moscova și Washington pe vremea lui Elțin aparține trecutului. Nu se va ajunge la o confruntare deschisă, dar nici la cazacioc. Va fi, mai degrabă, o pace rece, dominată de suspiciuni reciproce.

ADVERTISING & PROMOTION

ADevărata noastră ADresă este clientul. Strategia ADoptată de noi pentru transformarea dv. în ADept al stilului ADJUST este reprezentată de serviciile noastre AD-hoc, ADiacente unei activități de concepție ADâncă. Vă vom ADemeni să ADerati imediat la o ofertă ADaptată tuturor pretențiilor. Ne veți ADora...

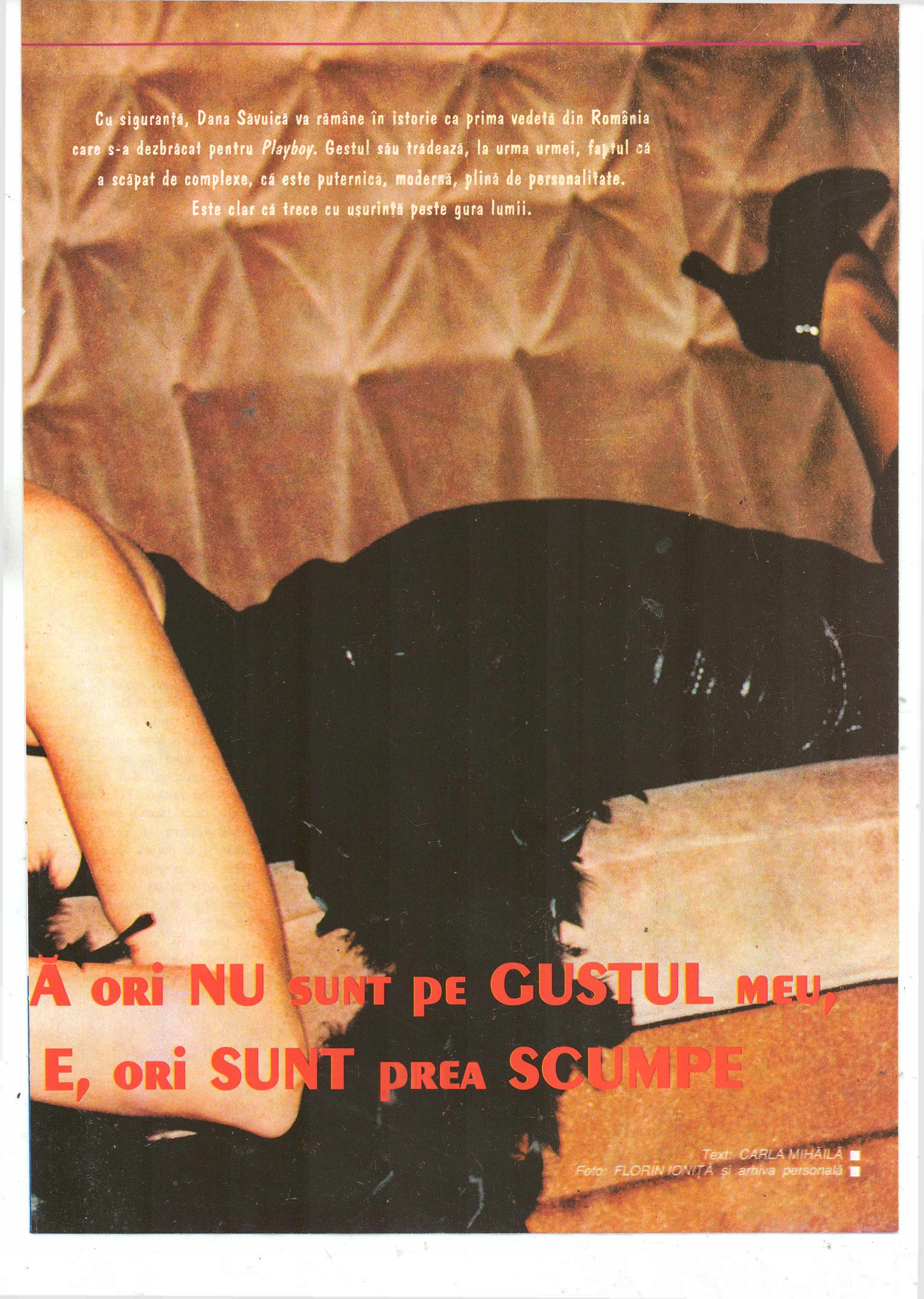
ADJUST – just AD

Tel./Fax: 232.14.43

● O ZI CU... DANA SĂVUICĂ

HAI NELE CREATORILOR de MOD
ORI **SUNT** PREA ÎNCĂRCAT

Cu siguranță, Dana Săvuică va rămâne în istorie ca prima vedetă din România care s-a dezbrăcat pentru *Playboy*. Gestul său trădează, la urma urmei, faptul că a scăpat de complexe, că este puternică, modernă, plină de personalitate.

Este clar că trece cu ușurință peste gura lumii.

**Ă ORI NU SUNT PE GUSTUL MEU,
E, ORI SUNT PREA SCUMPE**

Text: CARLA MIHAILA ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ și arhivă personală ■

Energia Danei Săvuică este canalizată în prezent spre organizarea concursului Metropolitan Top Model, ce va avea loc pe data de 6 iulie a.c. Acest concurs îi

regret la somnul de dimineață, cel mai dulce. De multe ori, pentru că și-a schimbat programul, se scoală cu o acută durere de cap. După ce se trezește, mai lenevește

Mănâncă, se îmbracă, se machiază, se piaptână. Totul, într-o oră. Între timp, vorbește cu fiica ei, Ioana Julia Catrinel (pe care trebuie să o ducă la grădiniță), încercând să o convingă, diplomatic, că este prea mică pentru a se îmbrăca elegant. „Da, răspunde aceasta, dar copiii de la grădiniță spun că sunt o fetiță frumoasă și de-aia trebuie să fiu elegantă tot timpul și cu fuste scurte, că am picioare frumoase, care trebuie să se vadă”. După lungi discuții, mama și

fiica găsesc o soluție de compromis. „Stabilim cu ce se îmbracă în ziua respectivă și apoi merg la bucătărie ca să-i pregătesc micul dejun – omletă sau ouă fierte – depinde de ce are chef. Între timp, iar vorbim: «Spală-te pe dinți, spală-te pe ochi», «Dar stai că nu vreau», «Hai să te pieptăn», «Stai că s-a încurcat părul, mami. Au, mă doare». Ce mai, avem lungi discuții, pigmentate de țipete și urlete. E chin mare. A avut o perioadă în care vroia să se și machieze, începuse să-și dea cu ruj și cu farduri. Era foarte atentă la ce făceam eu și pe urmă încerca și ea. «Da' vreau și eu puțin pudră, da' vreau și eu puțin sclipici». I-am spus destul de ferm că este prea mică pentru așa ceva.”

După fix o oră, Dana Săvuică iese pe ușă și se îndreaptă mai întâi spre grădiniță. Apoi trece pe la Banca Turco-Română, unde-și păstrează contul, și scoate bani pentru diversele plăți pe care le are de făcut. Urmează întâlniri de afaceri și discuții lungi la telefon. „Stau foarte mult la telefon. Mobilul îmi vine între 6 și 10 milioane, iar telefonul fix, de la firmă

TREBUIE S-O DUC PE JULIE LA GRĂDINIȚĂ

mănâncă, pe lângă bani, efort și timp. De aceea, ea, care de obicei se trezea mai târziu, este nevoită acum să o facă pe la 7.30-8.00. Definește trezitul devreme ca pe un chin și se gândește cu

preț de câteva minute în pat, pentru ca apoi să-și urmeze, ca pe un ritual, programul zilnic. Își face cafeaua (care, de fapt, este capuccino) și trece din nou pe la baie pentru dușul de dimineață.

(Etiquette Models - n.r.) vreo 10 milioane. Asta e durerea mea cea mai mare și, în

în Ploiești. În fiecare zi, face naveta București-Ploiești. „Pleacă dimineața și mai vine

CASA NOASTRĂ ESTE UN LOC DE TRANZIT

același timp, cheltuiala cea mai mare. Activitatea noastră se bazează foarte mult pe contact telefonic: trebuie să sunăm fete pentru diverse castinguri sau presecții. „La sfârșitul săptămânii intră într-un supermarket și face cumpărături pentru câteva zile. La piață nu merge. Nu face curat. Are o femeie care-i vine de două ori pe săptămână acasă și-i face curat, îi spală și-i calcă. Nu-i face mâncare. Nici ea nu gătește, pentru că nu știe, n-are timp și nici nu-i place. „În general, seara mergem la soacra mea, care gătește excepțional, și mâncăm acolo. Sau ieșim în oraș, la diverse restaurante. Preferatul meu este «Quattro Stagioni», pentru că acolo găsesc mai multe feluri de mâncare italienească”. Pentru Dana, casa reprezintă mai mult un loc de tranzit, în care doar doarme, se îmbracă și se spală. Pentru Răzvan, soțul ei, la fel. El este *sales manager* la o fabrică de ambalaje construită

noaptea acasă. E bălămuț aici. Doar în week-end suntem mai liniștiți, dar nici atunci nu stăm acasă, ci preferăm să mergem la munte sau la mare. Dacă stăm în București, mergem în Herăstrău. Acolo avem un loc unde ne adunăm mai mulți prieteni, la barul «La fitze». Patronul este prieten cu noi și avem permanent o masă rezervată acolo. Avem și o barcă cu motor. cu ea mergem și ne plimbăm pe lac și facem plajă în ea. E frumos. Mă liniștește foarte mult.”

Cu regularitate, la o perioadă de trei săptămâni, Dana merge la coafor ca să-și vopsească rădăcinile părului. Tot atunci, trece și pe la cosmetică, pentru a se epila.

NU FUMEZ, NU BEAU ALCOOL, NU BEAU CAFEA. DOAR CAPUCCINO

„Încerc să le fac pe toate în aceeași zi. Îmi place mult să merg la «Blues Line», pentru

că angajați de acolo sunt foarte pricepuți în masajul scalpului și al feței. Mă

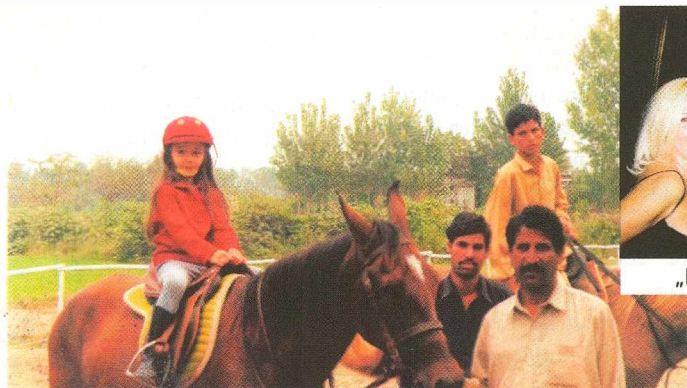
relaxează teribil genul ăla de masaj. O dată pe săptămână mă duc să mă coafez. Când

nu am timp, asta este, mă spal pe păr și mi-l usuc singură cu foehn-ul și cu peria. Dacă am evenimente la care trebuie să particip seara, merg ziua la coafor. De obicei merg la salonul «Afrodita», unde mă las pe mâna unei stiliste care-mi cunoaște foarte bine părul.” Magazinele preferate ale Danei sunt Morgan și Mango. Nu-i place

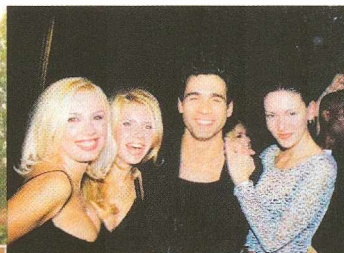

● O ZI CU... DANA SĂVUICĂ

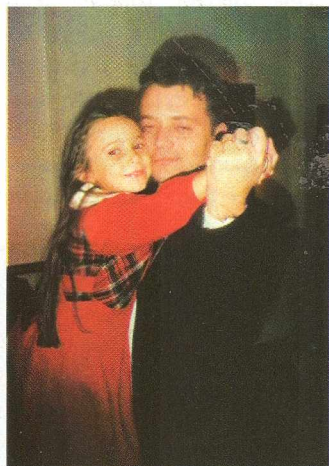
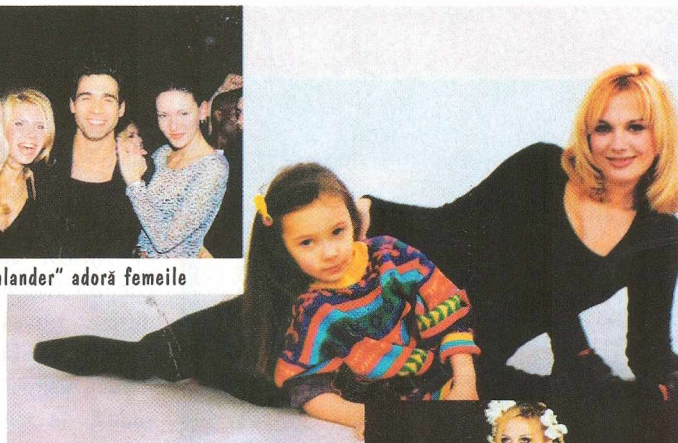

Ioana Iulia Catrinel, căreia toată lumea îi spune Julie. Aici, în Pakistan, unde părinții Danei sunt diplomați

„Highlander” adoră femeile

Iubirile Danei: Julie și Răzvan

Emoții la nuntă

Într-o prezentare

să meargă la creatorii de modă, pentru că nu găsește ceea ce caută. „Hainele lor ori nu sunt pe gustul meu, ori sunt prea încărcate, ori sunt prea scumpe. Unii lucrează chiar prost.” Stilul de zi cu zi al Danei este sport-elegant. La recepții adoră să-și facă o apariție elegantă, iar pentru întâlnirile

de peste zi alege un deupieș sau stilul *casual*. „Tot timpul trebuie să am o notă elegantă, altfel nu mă simt bine.” Nu ține niciodată vreo dietă, mănâncă orice, dar își permite acest lucru pentru că își cunoaște limitele. „Știu la ce oră trebuie să mănânc, astfel încât să nu mă îngraș vizibil, știu cât trebuie să

mănânc: puțin și des – asta este secretul. Seara mănânc pește sau salate, ceva ușor. Am și eu tabieturile mele, peste care nu pot să trec. De pildă, beau Coca-Cola, deși știu că balonează, dar am nevoie de un energizant. Nu fumez, nu beau alcool, nu beau cafea, ci capuccino. Îmi plac dulciurile. Bomboanele

„Suchardine” (de cacao) și ciocolata „Poiana” sunt preferatele mele. Nu prea mă înfig la ciocolata elvețiană. Îmi place și înghețata de ciocolată cu multă frișcă deasupra.”

Zodie: Vărsător. Este născută la 23 ianuarie 1970.

Bijuterii: Nu prea poartă. Acum are totuși la gât lăntșorul pe care l-a primit cadou de la *Playboy*. Uneori își pune un lanț de picior și inele la degetele de la picioare. Îi place mai mult aurul decât argintul.

Geanta: Este încărcată cu mobilul, cheile de la apartament și de la mașină, rujul și agenda.

Machiaj: Discret, natural. Nu-i plac fetele machiate vulgar. Un machiaj prea încărcat te îmbătrânește.

Parfum: În fiecare an este îndrăgostită de un parfum. Acum îi place *Hypnotic Poison*.

Păr: Natural, nu supercoafat. Nu-i place părul îmbâcsit de fixativ și sclipici.

Priorități: Acum – concursul Metropolitan Top Model, prin care speră să fie recunoscută pe plan internațional. În rest – familia.

Rapiditate: Dacă are întâlnire, poate fi gata în cinci

minute. Se machiază, se spală, se îmbracă, se piaptână militărește.

Stare: O femeie trebuie să fie optimistă tot timpul. Să fie plăcută, chiar dacă are probleme. Să fie bine dispusă, calmă și să aibă răbdare. Așa spune Dana. Ea este permanent agitată, încearcă să facă mai multe lucruri în același timp.

Timp: N-are atât cât ar vrea. Când era manechin, își ocupa tot timpul cu grija pentru felul în care arăta. De când are agenția (trei ani) timpul său este umplut de grija pentru afacere, precedată totuși de grija pentru copil. Urmează cea pentru soț. Ea se află acum pe ultimul loc în topul priorităților.

Vacanță: Cea mai frumoasă a fost anul trecut, la Paris, unde a stat o săptămână, împreună cu Răzvan și cu Julie. La Disneyland a dat în mintea copiilor. Apoi, s-a mutat în insula Mykonos (Grecia), numai cu soțul ei. Împreună și-au permis tot felul de nebunii.

VINCENT PEREZ ȘI AFRICA

Actorul Vincent Perez are multe legături cu Africa: soția lui este o senegaleză, iar fiica – Iman – s-a născut în Africa de Sud. Iată de ce a acceptat cu plăcere un rol de protagonist în *La mia Africa* film care este un fel de *Out of Africa*, celebra ecranizare după romanul danezei Karen Blixen. De data asta este vorba despre povestea unei bogate doamne din Veneția, Kuki Gallman, care pleacă pe continentul negru cu soțul ei Paolo (Vincent Perez), sedus de natura și cultura africană. După o serie de aventuri și fericite și tragice (Paolo va muri într-un accident), Kuki (Kim Basinger) rămâne în Africa devenind o ecologistă convinsă în Kenya, unde trăiește și acum.

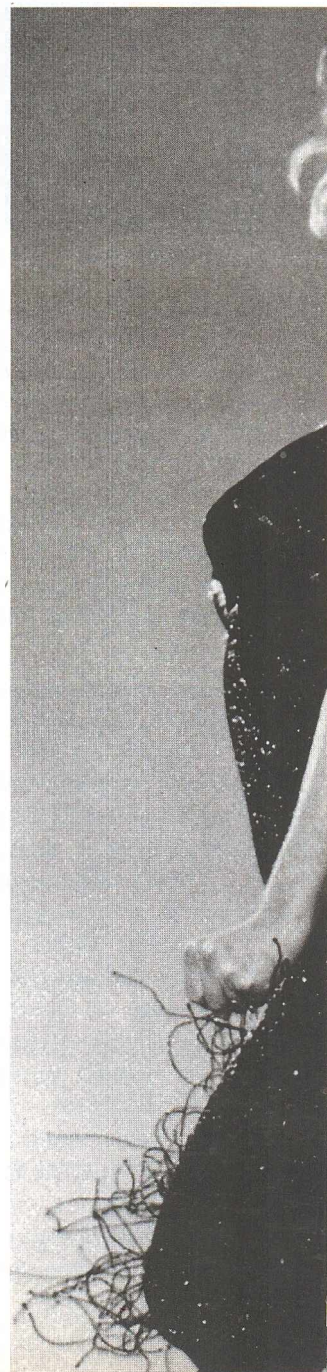
Vincent Perez este unul dintre sex-simbolurile masculine ale ultimului val întruchipând imaginea de *latin lover*, dar a fost distribuit și în pelicule în care personajele întruchipate de el au dovedit curaj și demnitate. Din filmoteca sa: *Regina Margot*, cu Isabelle Adjani, *Talk of Angels*, *Swept from the Sea*, *Indochina*.

Într-un interviu recent acordat presei italiene, Vincent Perez s-a arătat încântat de

perioada filmărilor în Africa și de faptul că a putut să folosească limbile pe care le cunoaște: spaniola, învățată de la tatăl său, germana de la mama, engleza și italiana.

O NOUĂ CARTE

În urmă cu 40 de ani murea, după o trecere meteorică pe cerul Hollywoodului, Norma Jean Baker, în artă Marilyn Monroe. Se spune că ar fi înghițit un pumn de barbiturice, dar variantele despre moartea ei (ca și despre viața tot atât de plină de taine încă nedescifrate) sunt numeroase. Ultimele supoziții sunt că ar fi ales ultima soluție pentru felul în care fusese tratată de frații Kennedy și, mai ales, de fostul președinte, John. Alții spun că a fost asemea unui fluture care și-a ars

GLORIE PENTRU GLORIA

Două premii Grammy (pentru cele mai multe discuri vândute), milioane de dolari încasați, popularitate internațională recunoscută, un nou album și un rol într-un film. Acesta este bilanțul ultimelor luni din viața uneia dintre cele mai importante vedete ale momentului: Gloria Estefan. Această cubaneză din America a ajuns la 37 de ani nu numai cea mai iubită cântăreață de limbă spaniolă, dar una dintre vedetele în absolut ale muzicii. Emigrată în S.U.A. pe când avea doar doi ani, a trăit toate dramele condiției sale și ale familiei, care s-a integrat cu greu în comunitatea cubaneză din Miami. De când s-a lansat, cu ani în urmă, în Miami Sound Machine, ascensiunea sa a fost permanentă. Acum este căsătorită cu un muzician și producător și se bucură de binefacerile celebrității.

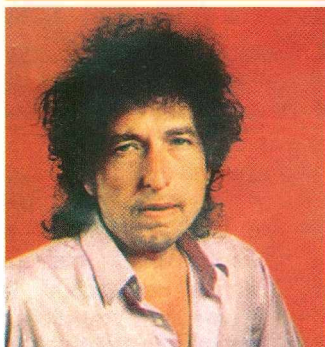
DESPRE MARILYN

aripile apropiindu-se prea mult de lumini: ale gloriei, ale puterii, ale dragostei. De curând s-a publicat o nouă carte despre ea: *Blonde*, scrisă de Joyce Carol Oates, ultima din cele 563 scrise (o medie de 31 pe an). S-a făcut un inventar al tuturor obiectelor pe care le-a folosit, a paturilor în care a dormit, a amantilor reali sau prezumtivi pe care i-a avut.

Cometa stinsă în urmă cu 40 de ani continuă să trimită lumini spre lumea de azi, care nu i-a uitat fragilitatea și frumusețea.

DIN NOU BOB DYLAN

Europa. Poet al sunetului, Dylan are un mare număr de fani atât în generația celor de 40-50 de ani, cât și în rândul celor mai tineri spectatori.

Bob Dylan, faimosul cântăreț american pe care mulți îl compară cu celebrul grup *Beatles* în ceea ce privește performanța artistică, a hotărât să-și reia concertele cu public, după perioade mai lungi de tăcere sau retrageri solitare. Spre sfârșitul lunii mai a dat mai multe concerte în Italia, iar turneul său urma să includă și alte etape în

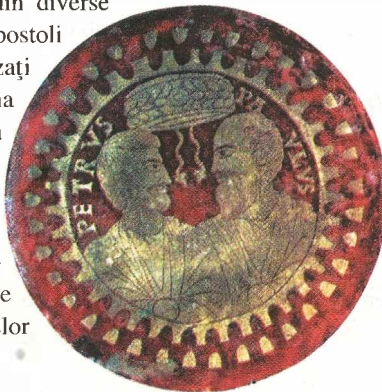
UMA THURMAN SHOW

Are un nume de zeiță nordică – Uma – un chip care transmite frisoane, o delicatețe concentrată. Fiică a unei mame psihanalistă psihedelică (soția celebrului guru al epocii beat, Timothy Leary), Uma a fost distribuită în două noi filme: *The Golden Bowl*, de Ivory și *Acorduri și dezacorduri*, o ultimă creație a lui Woody Allen. La 30 de ani, actrița afirmă că este atrasă de teatrul dramatic (a interpretat de curând un rol de succes cu *Mizantropul* la New York) pentru că îi transmite echilibru și emoții directe în contact cu publicul.

SFINȚII PETRU ȘI PAVEL LA ROMA

Titlul de mai sus constituie ideea unei expoziții ce va rămâne deschisă la Roma între 30 iunie – 10 decembrie 2000, în anul Marelui Jubileu, cuprinzând elemente documentare, dar mai ales imagini plastice din diverse epoci despre primii doi apostoli ai creștinismului, martirizați în Cetatea Eternă. Lumina lor spirituală este vie la Roma, susțin organizatorii expoziției găzduită la Palazzo della Cancelleria, un minunat palat renascen-tist aflat nu departe de locurile de martiraj ale celor doi apostoli.

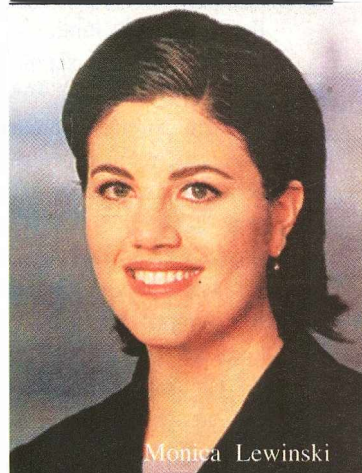
MÂNA PE ANDRELE, FETELOR!

Știați care este ultima modă la Los Angeles și în împrejurimile ei aurite? O pereche de andrele și lucrul

Julia Roberts

de mână. Ceea ce știau intuitiv bunicile noastre – anume că lucrul cu andrelele liniștește gândurile și reduce stresul – au descoperit acum divele de la Hollywood, dar și alte

Monica Lewinski

celebrități ale momentului. Se spune că ar fi căzut pradă acestei noi manii Julia Roberts, sau Meg Ryan, dar și Monica Lewinski (una pe față, una pe dos). Casele de modă au prins momentul și aruncă pe piață vestimentație cu împletituri.

Grupaj realizat de ȘTEFAN NICOLAE

MAȘINA DE SCRIS

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

ANTOLOGIE DE PROZĂ SCURTĂ

O zi din viața lui Dumnezeu

Dumnezeu are mai tot timpul insomnii. Și nu se plânge. Culmea e că în fiecare dimineață se dă jos din pat, își îndreaptă șalele anchilozate și dă buzna în baie unde, în primul rând, se spală pe picioare. De ce? Ca să nu-i miroasă tălpile acolo unde calcă. Pășește cu atenție în Împărăție, cam cum ai pași pe un câmp cu maci. Se chinuie săracul, își încordează mușchii și calcă pe vârfuri, ca o prim-balerină. E drept că, pe alocuri, alunecă și-atunci se mai declanșează câte un cataclism pe undeva. Destul de dese în ultimul timp, semn că a mai îmbătrânit și simțurile s-au cam tocit.

Urmează spălatul pe mâini. Are niște degete atât de lungi, de noduroase și de subțiri, încât un săpun nu-i ajunge la o singură îmbăiere. Veșnic, Sfântul de serviciu numără cărămida plină ochi de săpunuri, tocmai pentru ca ritmul să nu se sfâșie în zori de zi. Altfel – cum s-a mai întâmplat – Sfântul pică într-o depresie atât de adâncă încât întreaga Împărăție e zguduită de războaie, chiar de erupții vulcanice – intoleranță cerească în cele din urmă.

Își așază ochelarii fumurii pe nas și cu atenție maximă își privește și-și alintă fiecare deget ca pe un copil.

Săpunul face bulbuci între degete, își lasă parfumul și se prelinge.

Atunci Dumnezeu e pregătit pentru micul dejun. Împărăția se lasă cuprinsă de o liniște fără limite; din loc în loc se mai lansează câte o bombă, semn distinctiv că Dumnezeu își decojește oul fierț și aruncă cojile la-ntâmplare.

Urmează sucul natural din fructe exotice și o somnolență atât de dulce, încât toată Împărăția se-mprăstie undeva la mare, pe plajele oceanelor, încântată.

Nu se știe sigur, dar Dumnezeu e nerăbdător să se-apeuce de treabă cam pe la ora 10.

Și e tare neîndemânatic. Deși se străduiește să păsească pe vârfuri, cu degetele pipăie orice protuberanță care-i pică la îndemână: atunci locul respectiv poate deveni instantaneu pământ al făgăduinței sau vreun popor ales de Dumnezeu, fără merite deosebite. Când își taie buricele degetelor într-un zgârie-nor, nici picioarele nu-l mai susțin, se clatină, și-odată cu el întreaga felie de Împărăție.

Supușii rămân cu ochii pe cer, Dumnezeu își cere iertare în felul lui lăsând o lacrimă să-i pice din barbă și ploile îneacă pământul cu o furie a apelor fără egal. Abia când Sfântul îi aduce o batistă apa reîntră în matcă, supușii văd soarele slobod pe cer și Dumnezeu își amintește de masa de prânz – bogată în vegetale și vitamine. Abia ciugulește puțin, când, tot pipăindu-și Împărăția, simte cum degetul arătător îi îngheață. Își șterge ochelarii aburiți, mai pipăie o dată din

simplă curiozitate și smulge bucata de gheață pe care o aruncă satisfăcut în paharul cu apă minerală.

Supușii – mari oameni de știință – rămân consternați văzând blocul de mii de tone de gheață alunecând la vale în ocean, ridicând nivelul apelor și făcându-le să se reverse peste maluri ca pleoapa peste un ochi obosit.

Și cum nu simte niciodată nevoia de somn, joacă un șah scurt cu Sfântul de serviciu, timp în care supușii petrec sărbătorile, carnavalurile și serbările fără nici o grijă și în deplină împăcare cu apa, focul, pământul și cerul.

Stăpânul nu trișează, Sfântul a obosit pierzând zilnic cu șah-mat, se lasă inserarea și Dumnezeu are o tentativă de oboseală: cascade scurte și zgomotos, supușii se-adăpostesc de vânt și de furtună. Acolo unde pică ecoul căscatului, uraganul capătă o forță nemiloasă smulgând totul din rădăcini. E suficient să-și bea cafeaua de la ora cinci, pentru ca cerul să se lumineze din senin și-atunci unii dintre supuși și-aduc aminte și capătă poftă de iubire, de altruism, de generozități ieșite din comun.

Dumnezeu se pare că îi simte, nu se știe cum, și-i mai ia pe cei buni la el, în preajmă.

Îi place să-i audă vorbind, râzând, gesticulând și mai ales dormind somnul acela lung, cuminte și dulce care Lui nu-l e permis.

LIVIA DIMULESCU – Ploiești

BUCURIILE simple ALE CELUI CE GÂNDEȘTE SINGUR

- Nu există dreptate mai mare ca iubirea.
- Kitsch-ul – jivina ce atentează la cântecul unei păsări.
- Spre deosebire de bine, răul vine nechemat.
- Iarnă – ninge pe drumul ce duce grăbit spre moarte.
- Lumea este mai mică decât mine (din moment ce nu încap în ea).

- Viața este pretutindeni, dar trăirea, în puține locuri.
- Muzica – adevărul spus de două ori.
- Dacă învățătura costă, ignoranța ne costă.
- Inspirația este adevărata memorie.
- Zborul – gândire sub formă de pasăre.

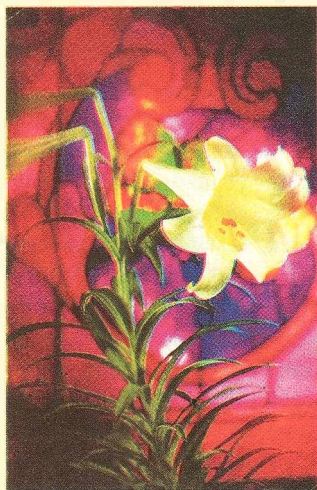
Costică OANĂ – Corod, Galați

Cele mai frumoase poeme

Absolut și autonom

Absolut și autonom,
bicicletă și binom,
mai bonom decât un vultur
ros în ceață, dând din scuturi,
amiral pe nori – iluzii,
suferind de vechi contuzii,
academic, acvilin,
gheară moale – vinilin,
doar algebra-l mai suportă
între venă și aortă,
în gâtulejul infinit
al lui Moebius cel vestit,
almanahic, de-aluminiu,
gri spre alb, un șir continuu,
anatomic asamblat,
Skagerrak și Kattegat.

BORIS MARIAN –
București

Odă albastră

Pietre din altarul cerului,
Ochii tăi ținutiesc
Zbateră zborului cuibărit
în mine
Adânc...
Sunt pasăre, și tu
Mă dezlipești de propriul
zbor;
Sunt gând, și tu
Mă lipsești de tainicul meu
înțeles.
Sunt noapte

Și-mi iei stelele...
Picături de foc albastru
Plâns de lună – în veghe
moartă
Ochii tăi întrupează miste-
rul
Și adâncul ce zace-n nespu-
se;

Ochii tăi mă fac să aud
Cum cresc secundele și se
destramă;
Să simt cum timpul
Mi se scurge-n suflet, greu.
Ochii tăi –
Albastre lacrimi ale unui
cer neviu.

THEODORA IOANA
NICOLESCU – Horezu

Șah etern

Rod putred, carne efemeră,
trup fățarnic de țărână,
cum ai vrea ca o parte din
tine
să urce la ceruri
și altă parte jos să rămână?
Infatuarea ta decojind
fructul oprit al pierzaniei
sperie îngerul alb gonindu-l
de pe tablă.

În cârdășie cu întunericul,
încă din deschidere, îngerul
negru

îți pândește sărbătorile
de lumină.
Ospiciu de spaime
fluturându-ți
în geamuri cămășile de forță
în lipsa unei ținute de gală,
așa te pregătești tu, suflète,
pentru întâlnirea finală?

TUDOR NEGOESCU –
Craiova

Balada spânzuratului

Îl chema – cum îl chema...
La ce naiba ar conta?
Bătea vântul, era seară?
Era toamnă, era vară?

Era ziuă, era noapte?
Era jale peste poate?
Sau era doar gând pustiu
În văzduhul vinețiu?

Era tânăr? Da, era!
Îl chema... cum îl chema...
Poate neica-nimenea –
La ce naiba ar conta?
Poate ciocârlii cântau

Poate doar câinii urlau
Poate cineva-l iubea –
Poate lumea îl ura

Poate se temea de toate
Poate-i era dor de moarte
De neant și risipire –
Sau fugea de amintire.

Poate se crezuse jalnic
Și voia să fie falnic
Sau o frunză ce căzuse
Și-napoi în pom se vruse

Să se legene spre seară...
Era iarnă, era vară?
Îl chema... de ce-ar conta?
– Poate nici nume n-avea...

Poate-avea nume de floare
Poate-avea nume de soare –
Sau avea nume de humă
Fără tată fără mumă

Fără frați, fără surori...
Poate-avea fruntea în nori
Și picioarele-n pământ
Și voia să-și ia avânt

Să se-nalțe să se ducă
Unde-i sufletul nălucă
Unde toți zic că se duc...
Poate-avea nume de cuc

De feciorul nimănu
Blestemul pământului...
Poate că era urât,
Sau avea gâtul prea scurt

Și voia să și-l lungească...
Ori vreo parte muierască
Îi spusese „dragul meu“
Și-i sucise mintea rău

Ori poate îl părăsise
Sau c-o vorbă îl lovise
Drept în coșul pieptului –
Sălașul sufletului
Poate lumea nu-i plăcea
Lumea asta – haită rea
Lumea asta – rău hățiș
Fără nici un luminiiș

Fără dragoste și dor...
Poate-avea nume sonor
Și era UN CINEVA –
La ce naiba ar conta?

Bătea vântul, era seară?
Era toamnă, era vară?
Era ploaie, ori ninsoare
Sau parfum sfios de floare?

Cine știe ca să spuie?...
Umbră neagră dealul suie
Spre copacul întristat
Singuratic și uitat.

Dimineață... cer cu nori
Era brumă, erau flori?
Crengile tăragână
Frunză neagră leagănă:

„Frunză neagră or veni
Oamenii – fără a boci
Și te-or duce ocolit
Până într-un loc ferit

Te-or da pradă lutului –
Hrană nesătulului
Și din tine-or crește spini –
O mulțime de ciulini

Nimeni nu te-o pomeni
Nimeni nu te-o prohodii –
Numai noi ne-om aminti
Că ne-ai fost frunză de-o zi“...

Astfel crengile vorbiră...
Oamenii puhoi veniră
Și-l luară din copac
Și-l numiră fiu de drac

Fiul necuratului –
Blestemul pământului...
Și-și scuipară toți în sân
Și îl duseră prin fân

Prin fân și prin nalbă-naltă
Nimenea să nu-l mai vadă.
Și-ntr-un loc ascuns scobiră
Cu pământ îl înveliră

Și plecară flecărand
Și de rău mortul vorbind:
Că-l chema... cum îl chema
Că era așa... și așa...

Numai copacul îl plânse
Și o creangă marc-și frânse...
– Creanga care își pierduse
Frunza neagră ce-o avuse...

... Îl chema... cum îl chema!
Nimeni n-o mai întreba –
La ce naiba ar conta?

ANONIM – Săveni,
Botoșani

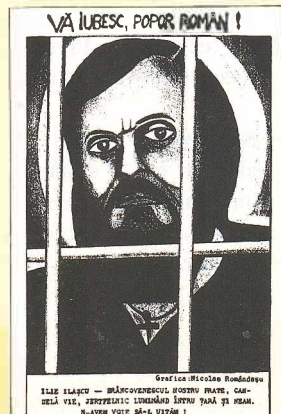
Vești despre CORESPONDENȚII NOȘTRI

NICOLAE ROMÂNDAȘU,
Timișoara. A publicat de curând,
la editura Augusta din Timișoara,
volumul de versuri *Exschizoidia*
(sau *Împărțirea la Unu*), cu o
prefață semnată de unul dintre cei
mai valoroși critici literari con-
temporani: Cornel Ungureanu.

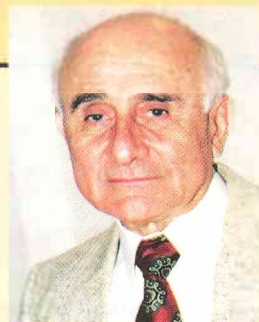
Volumul confirmă valoarea
excepțională a unui autor care –
supus persecuțiilor de tot felul –
a primit cu ani în urmă „azil lite-
rar“ la rubrica *Mașina de scris*.

Același Nicolae Romândașu
continuă demersurile pentru elibe-
rarea lui Ilie Ilașcu, de care mulți

dintre noi – spre rușinea noastră
– am uitat. Poetul a desenat și un
afiș – pe care îl reproducem. În
viziunea sa, Ilie Ilașcu, marele
patriot român ținut după gratii de
autoritățile nelegitime din
Transnistria, are o aureolă de
sfânt.

ARTA povestitorului

Text: NICOLAE BALOTĂ ■

Am făcut o descoperire, citind **Micul arbore Sephiroth**, volumul de proze recent apărut al lui Cristian Tiberiu Popescu, o descoperire care – cititor împătimit cum sunt – m-a încântat. Am descoperit un povestitor autentic.

Traversăm, în acest sfârșit de veac, o perioadă de secetă atât în poezie cât și, mai ales, în arta povestirii. Apar volume de poezie, dar **poeticul** însuși, esența lirică se pierde, s-a pierdut în deșertul versificării. Apar romane, volume de nuvele, dar arta narațiunii, a **povestirii cu șart** – cum spuneau bătrânii – nu mai poate fi întâlnită decât rareori în aceste producții în proză. Străvechea virtute a povestitorilor, a celor anonimi care au alcătuit mirifica lume a „Divanului persan“, a celor 1001 de nopți ale Orientului, sau a naratorilor bine cunoscuți ce s-au perindat de-a lungul secolelor alcătuind o adevărată sumă a povestirilor Occidentului, virtutea aceasta pare să fi dispărut, deși constituia o însușire constitutivă a facultății umane de a fabula. Ceea ce Goethe numea **Lust zu fabulieren**, voluptatea de a fabula, să fi secăt? Cu neputință. Ea face parte din constantele naturii umane, ale comunicării sale, ale proiectării sale pe plan ficțional.

Cu cât mai rar întâlnești azi arta povestirii cu atât mai mare e satisfacția de a o întâlni într-un volum de proze precum cele alcătuind **Micul arbore Sephiroth**. În cele 11 texte adunate (cum vom vedea, cu un anume tâlc) în această culegere, Cristian Tiberiu Popescu nu rămâne nicidecum în același registru al narațiunii. Artă povestitorului, revelată în aceste proze, recurge la mai multe modalități dintre cele mai fertile, dintr-unele pe care – conform unei auguste tradiții a Povestirii – le putem considera „exemplare“. Astfel, povestitorul din **Micul arbore Sephiroth** utilizează când realiile cele mai concrete, când evadează în fabulos; el își conduce cu abilitate povestirea dincolo de granițele firescului, pe tărâmurile enigmaticului, ale straniului. Ficțiunile iau adeseori o alură parabolică.

Subiectele narațiunilor sunt și ele dintre cele mai variate. O bătrână oferă spre vânzare unei mari biblioteci scrisorile de

dragoste ce-i fuseseră adresate odinioară de un poet de seamă care s-a stins prea timpuriu (**Trecătorul**). Sub privirea unui sfânt călugăr, a unui sihastru din munți, un câine fioros ce înspăimântă pe săteni se vindecă de turbarea sa demonică, se îmblânzește. Dar, mai apoi, cadavrele câinelui și călugărului sunt descoperite mutilate îngrozitor ca după o luptă pe viață și pe moarte (**Muntele**). Nefericitul prinț Akbar își petrece viața într-o neostoită căutare a fericirii. Va avea revelația acesteia într-o clipă finală (**Povestea nefericitului prinț Akbar și a fericitului său grădjar Ali**). Un bătrân tătar își rememorează întreaga viață ce a stat sub semnul unui imperativ (**Povestea bătrânului tătar**). Mai e năstrușnica istorie a unui polițist naiv implicat într-un atentat împotriva „președintelui“ și devenind, un erou fără voie (**Președintele de dimineață**). Și atâtea alte povestiri, una mai interesantă decât alta.

Varietatea delectabilă a narațiunilor derivă, firește, din fecunditatea imaginarii. Dar arta povestitorului nu este doar aceea a născocirii unor ficțiuni, a fabulării pe teme diverse, ci și aceea a construcției unui univers imaginar. Toate marile culegeri de narațiuni sunt organizate în baza unui principiu director. O ficțiune-cadru le leagă în mănunchiuri de povestiri. O femeie condamnată la moarte își amână execuția noapte de noapte prin povestirea unor istorii desfătătoare: iată ideea suprem ingenioasă a naratorului din cele **1001 de nopți**. Un grup de tineri fugind de epidemia de ciumă ce bântuie în cetatea lor își petrec timpul organizând povestiri pe teme erotice, în **Decameroul** lui Boccaccio. Tot astfel, povestitorul din **Micul arbore Sephiroth** își organizează povestirile în conformitate cu un principiu director de un mare rafinament intelectual. „Arborele Sephiroth“ din literatura talmudică îi oferă cadrul organizatoric, ideile directoare, planul de referință al povestirilor sale. Kabala, mistica evreiască, recurge la „arborele Sephiroth“, tocmai pentru că oferă, pe plan doctrinar, o viziune unitară, înglobantă, asupra întregului arbore al vieții. Știm că arborele joacă un rol esențial în gândirea

teologică, în spiritualitatea mistică, în viziunea despre lume și viață a celor mai vechi, mai auguste tradiții evreiești. „Tu nu vei distruge arborele“ – citim în **Deuteronom**. Dumnezeu, Țara sfântă, Israel sunt deopotrivă desemnați prin termenul **ei**, care înseamnă **arbore**. Cele zece Sephiroth ale „arborelui“ cu acest nume sunt zece puteri, emanații divine. De la cea mai „de jos“, **Malkuth** semnificând „Regatul“ sau „Pajiștea plăcerilor“, la cea mai „de sus“, **Kether**, „Coroana“ sau „Templul central“, cele zece Sephiroth participă la întreg arborele vieții, reprezintă, pe planul uman, existențial, ipostazele acestei existențe a cărei „Cauză a cauzelor“, „Rădăcină a rădăcinilor“ este Creatorul divin.

Povestirile din **Micul arbore Sephiroth** se înșiră, în toată fascinanta lor diversitate, conform unor tâlcuri secrete. Pe lângă plăcerea pe care ne-o oferă povestirea, desfășurarea întâmplărilor, o altă, mai sublimă, încântare intelectuală ne este dată prin căutarea acestor tâlcuri ale narațiunilor, ale peripețiilor existențiale, prin deslușirea atâtor enigme pe care orice existență omenească le comportă. Admirabile texte din literatura talmudică (îndeosebi din **Zohar**) ilustrează, ca niște epigrafe revelatoare, istorisirile din acest volum. Iată un exemplu din modul în care naratorul nostru își introduce, printr-un citat, povestirea intitulată **Addenda la Zohar**: „Rabbi Șimeon ben Yochai a spus: «Forma omului închide în ea tot ceea ce există atât în cer cât și pe pământ, toate ființele superioare și cele inferioare. De aceea Cel Vășnic a ales această formă pentru sine.» (**Zohar**). Acestea le-a spus Rabbi Șimeon și apoi va fi privit Arborele Sephiroth, minunându-se încă o dată cât de întreg este el, dar cât de diversă și de neunitară este lumea ce-l compune. „Întocmai ca Dumnezeu, binecuvântat fie Numele Său!“

Micul arbore Sephiroth, cu delectabila diversitate a povestirilor ce îl alcătuiesc și cu nu mai puțin admirabila sa unitate arhitectonică este cea mai reușită carte a narațiunilor din literatura română a ultimilor ani.

Cu SHERBAN LUPU despre AZI și MÂINE

Text: GRIGORE CONSTANTINESCU ■

– Cum vede Sherban Lupu lumea de acum, de azi, de aproape, de acasă? Ne aflăm, iată, în pragul unui alt secol.

– Cine ar fi crezut că generațiile noastre sunt la „podul dintre două lumi”! – lumea necunoscută a viitorului, care pare destul de înfricoșătoare și lumea din trecutul apropiat, la care ne uităm mai distanțat, ca la un fel de încheiere. Secolul XXI se anunță ca o explozie tehnologică, cibernetică, de cercetări din ce în ce mai bizare, spre o anume dezumanizare.

– Pe de altă parte, unii filosofi spun că va fi secolul revelației credinței, al misticii...

– La un moment dat va trebui să devină, dacă nu secolul acesta, cel puțin următorul, pentru că dacă nu ne vom ancora de ceva, chiar că ne destrămăm! Deschidem ziarele și, aproape fără excepție, vedem că se vorbește despre... clonare, despre produse care sunt alterate genetic... Nici măcar nu mai tresărim. Mai devreme sau mai târziu, această criză va începe să ne definească. Fără îndoială, viitorul asta ne va cere: să ieșim din criza spirituală.

– Vorbind de cei care vin, includem viitorul.

– Ne preocupă, bineînțeles, ce se întâmplă cu generația de sfârșit de secol. O generație expusă unor excese și unor întrebări umane esențiale. Formarea artiștilor, în ultimele decenii, s-a schimbat foarte mult...

– S-a accelerat?

– Desigur! Cu un secol în urmă aveam – mă refer doar la domeniul violonisticii – câteva vârfuri, repere, câteva genii covârșitoare, și era o mare discrepanță între ele și restul muzicienilor. Datorită progresului tehnologic, informației, competițiilor, a apărut o uniformizare a unui standard. Socotesc că mult mai mulți tineri au început să cânte bine, nivelul mediu s-a ridicat enorm, însă nu sunt la fel de sigur că în aceeași măsură mai avem aceste vârfuri despre care vorbeam. Sunt și acum nume de interpreți foarte buni, foarte serioși, foarte profesioniști dar, după umila mea părere, puțini sunt cei care au adus o contribuție covârșitoare din punctul de vedere al creativității stilului de cântat, care au trasat drumuri noi în expresie, au revoluționat pur și simplu cântatul la instrument, deschizând noi porți de percepție pentru generațiile viitoare.

– Este prețul pe care îl plătim uniformizării, tehnologiei, discurilor.

– Poți auzi într-o săptămână, la radio, șapte concerte de Brahms, zece de Ceaikovski. Toate bine cântate. Dar... atât!

– Care este drumul unui tânăr violonist, acum?

– Un muzician trebuie să-și găsească un loc unde să fie creativ și să poată trăi. Devine, pretutindeni, foarte dificil să obții o poziție foarte bună într-o orchestră. În Cleveland, spre pildă, sunt câte 500–600 de candidați pentru o poziție la ansamblu! Concurența este enormă, tinerii trebuie să fie pregătiți pentru o luptă aprigă. Socotesc că numai cei care sunt dedicați, au chemare și sunt capabili să muncească cu foarte multă abnegație mai pot face ceva.

– Lumea de azi oferă tentația unor imediate avantaje materiale. La noi, atracția către circuitele internaționale a accelerat procesul de părăsire a locului de baștină. Plecarea devine un feteș!

– Fuga aceasta către alte meleaguri nu este necesar caracteristică numai țării noastre. Lumea a început să se micșoreze, datorită tehnologiei. De la avion până la viteza internetului, deplasarea devine continuă. Generații de tineri se deplasează, caută ceva mai bun. Dar este și fuga de cunoaștere de sine, lipsa unei comunicări cu interiorul nostru. Tehnologia a blocat, se pare, accesul cu lumea noastră interioară. Criza de timp și fuga în spațiu au creat o lipsă de abilitate pentru călătoria în interiorul nostru.

– Există încă o alternativă? Pentru propria împlinire.

– Vorbind cu mulți tineri, analizând și experiența propriei mele vieți, cu pere-

grinările ei, eu nu văd problema ca o plecare, ci ca o transhumanță. Neamul acesta, încă din străvechime, este caracterizat de faptul că oamenii călătoreau pe distanțe mari pentru a găsi pășunile mai bune, vremea mai bună, un loc pentru un moment de belșug. Dar, finalmente, transhumanța presupune și întoarcerea. Trăiau în mai multe locuri deodată, în diferite perioade ale anului sau ale anilor. Trebuie, în virtutea supraviețuirii, „să te muți cu oile” (creația, vioara, notele), acolo unde poți să-ți găsești hrana. Mai ales material, căci spiritual această fugă creează o criză. Plecarea nu trebuie să însemne părăsire! În interiorul nostru nu este o mutare, căci trebuie păstrat nucleul, iar călătorind să difuzezi oriunde valorile noastre.

– Este necesar, deci?

– Pentru un artist, desigur, călătoria este necesară. Dar, când părăsești un pământ în care te-ai format, un grup social care te-a definit, riști să-ți părăsești identitatea, ca în basmul „Tinerete fără bătrânețe”, unde nu mai există întoarcere posibilă. Eu știu că astfel se creează o criză de identitate. Mă gândesc mai ales la muzicieni, oameni care sunt atât de acordați la aceste dimensiuni. Prețul plătit prin părăsire, prin intrarea în lumi puțin cunoscute, este destul de mare. Adaptarea ne dizolvă propria tărie interioară, ne ia chiar din creativitate, atunci când copiem „alte triburi”, încercând ca astfel să fim nebăgați în seamă. Îți pierzi o parte din tăria de voință, de creație. Apoi începi să suferi, simți un gol imens, un fel de „dor bolnav”.

– De mai mulți ani, și după o absență îndelungată, reveniți acasă.

– Mă tot întorc într-un prezent continuu, căci la un moment dat simțeam că mă îmbolnăvesc spiritual dacă nu voi putea să mă regăsesc, cu oamenii și pământul care m-au format. Este vorba de acel adevăr care mă face să cânt, dacă nu mai bine, cel puțin „altfel”. Cursurile de măiestrie, de la Tescani, vara, răspund acestor imperative ale regăsirii și, totodată, comunicării cu tinerii.

– Lumea largă este, să spunem, o șansă sau o limită?

– Plecarea, azi, ar trebui să fie doar o chestiune geografică, de bilete de avion, ca să ne mișcăm din ce în ce mai rapid. Generațiile de artiști, la sfârșit de secol, trebuie să fie pregătiți să se „miște”. Dar, atenție, cunoașterea lumii care se face cu prețul uitării de sine este nu numai o limitare ci și un pericol.

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

SPRE ÎMBLÂNZIREA INSTITUȚIEI

Text: REMUS ANDREI ION ■
Foto: MIHAI MUSCELEANU, Teatrul Odeon ■

Spectacolul de teatru a început să învingă Instituția. Se joacă teatru, se lansează premiere, se repetă sânguincios, se organizează festivaluri internaționale, se scot reviste de specialitate și astfel se trece peste scandaluri – fiecare cu ceva miză electorală. Instituția nu mai rezistă, trupa de tip vechi, de repertoriu, se destramă.

La Nottara, în București, la Naționalele din Cluj, Iași, Tg. Mureș cercurile, contestările, demisiile și demiterile au ajuns subiecte de presă. Fierbinți. Dar peste toate aceste scandaluri vine salba de festivaluri de primăvară-vară, vin premierele eveniment. Se vorbește mai mult despre **Hamletul** lui Ciulei decât despre „scaunul” lui Dorel Vișan. Și e normal: scandalurile se consumă, în așteptarea unei alte instituții teatrale, în birouri și

preluarea exclusivă a metodei marelui om de teatru (Stanislavski). Generații de actori, care se revendică încă de la estetica spectacolelor lui Sică Alexandrescu, de la sfârșitul anilor '50, începutul anilor '60, au transmis, fie prin activitatea didactică, în școli de teatru, fie prin opera de discipolat, precepte ale lui Stanislavski, uneori fără să fie prea în cunoștință de cauză, oricum fără a încerca – cum se întâmplă și în prezent – să

nou **Hamlet**, publicului i se oferă Shakespeare, iar trupa se întrece în virtuți actoricești, lăsându-le deoparte pe cele protestatar-politice.

Îmblânzirea scorpiei, noua producție SMART-Bulandra, bate recordurile de popularitate: se joacă în orice zi a săptămânii cu sala plină. Pe afiș sunt nume mari care îi slujesc lui Shakespeare: Oana Pellea, Mihai Fotino, Marin Moraru, Marian Râlea, regizorul

Orice scorpie își găsește îmblânzitorul...

Marcel Iureș a fost Richard II, Urmează Hamlet!

pe culoarele ministerului, **teatru** se face pe scenă, în fața publicului.

DE LA MOȘTENIRE LA CRIZA

Criza instituției teatrale moștenite este o problemă aproape istorică, are repercusiuni sociale, artistice, politice. Marian Popescu a făcut o analiză și citează: „Sistemul teatral românesc e încă dogmatic. În această «tranzitie» spre economia de piață și valorile unei societăți democratice, înghețarea ca atare a structurii instituționale teatrale este o consecință a moștenirii lăsate, între altele, de

ofere și altceva, alte moduri ale experimentului în creația teatrală.” („Moștenirea lui Stanislavski”, în revista 22 nr. 20).

CE SCORPIE CUMPLITĂ-AI ÎMBLÂNZIT!

Bulandra, teatru care a trăit nu de mult experiența unei greve – împotriva autorităților (nu a directorilor!), cu efecte care nu au ajutat teatrul, este în aceste săptămâni ținta publicului. Oana Pellea a revenit pe scena teatrului, în paralel Marcel Iureș și Liviu Ciulei pregătesc un

Mihai Măniuțiu, scenograful Mihai Mădescu... Mai trebuie spus și că pe o vreme atât de săcătă de politică și căldură, o comedie conjugală – să-i zicem – înviează pe toată lumea. Exact pe dos de cum scria pe la 1929 englezul John Bailey: „E destul de curios că această piesă se mai joacă și astăzi, pentru că este, ca să spunem adevărul, un lucru urât, barbar, precum și foarte confuz, prozaic și plictisitor.”

„Nu-i oare frumos când vezi o fată ascultătoare?” „Și ce urâtă-i o femeie rea!” „Ce scorpie cumplită-ai îmblânzit!”

E o minune, zău, c-a izbutit!“ Acestea sunt versuri de încheiere a piesei, a acestei comedii în care Shakespeare s-a jucat cu cuvintele, iar actorii de la Bulandra se joacă răsfățați cu obiectele. Un polonic ține vie amintirea unui nobil mort și stârnește lacrimi și bocete. Cătarina folosește o pușcă de fiecare dată când vrea să demonstreze că are sânge albastru și e gata să îi doboare pe bărbați. Vânătorul de zestre, pețitor al scorpiei, plimbă cu el un rucsac imens – căutător de aur ridiculizat. Izmenele colorate ale don juanilor cu fire albe în cap arată că și bărbații pot fi caraghioși. În plus, decorul aduce prin pictură – păsărele roșii – atmosfera răsfățată a unui cuibușor de nebunii pentru copii.

COMEDIA SCORPIEI

Actorii joacă excelent. Nu cred că exagerez. Cu gustul pentru commedia dell'arte al lui **Marian Râlea** (Petruchio), cu ironia fascinantă strecurată cu finețe de **Marin Moraru**, cu șarmul liniștit ofe-

rit de **Mihai Fotino**, cu candoarea alintată a lui **Stelian Nistor** nu poți trăi încruntat nici câteva secunde. Rolurile feminine aduc veselie, încrâncenare și știu să pună piedici – de scorpie. **Anca Sigartău** e o domnișoară gata să se îndrăgostească, dacă are de cine. **Oana Pellea**, care trebuie să se opună tuturor și să sfârșească prin a deveni supusă, strânge câte ceva din toate rolurile pe care le-a jucat în ultima vreme în **Richard al II-lea** (roștirea în versuri a lui Shakespeare), **O noapte furtunoasă** (femeia arțăgoasă), **Ioana d'Arc** (energia furiei).

Toată trupa joacă bine, cu vervă, iar ritmul spectacolului aduce aminte de **Comedia erorilor** a lui Duce Darie (precedentul rol principal jucat de Marian Râlea). Asta nu înseamnă că ar fi o anume competiție regizorală Dărie-Măniuțiu. Mihai Măniuțiu, e drept, face din nou pariu cu comedia, gen pe care l-a abordat destul de rar. **Îmblânzirea scorpiei** este la a treia ediție, s-ar putea spune: Cluj '86, Anglia '95 (parcă), Bulandra 2000 (cu o a patra variantă pro-

pusă acum trei ani la Cluj, dar anulată). Ar mai trebui câteva pagini pentru a vorbi despre toate poantele, trucurile, „violențele“, scenele pline de haz din spectacol. Mă opresc, cu un îndemn: mergeți să vedeți spectacolul. Eu am auzit vorbele acestea: „Este cel mai bun spectacol pe care l-am văzut în ultima vreme“.

ÎN AȘTEPTAREA LUI HAMLET

Bulandra trăiește sub semnul lui Shakespeare. Următoarea premieră este **Hamlet** în regia lui **Liviu Ciulei**, cu **Marcel Iureș** în rolul principal. Va fi lecția lui Ciulei. „Răzbunare, ironie, dragoste și înșelăciune, prietenie, dar și perfidie, speranță și disperare, umor și tragedie, toate aceste ingrediente dramatice le găsim în piesă, fără a trebui să le căutăm prea mult. Greutatea redării ei pe scenă constă în a decide ce anume subliniem, unde vom pune accentul, fără a pierde multitudinea de nuanțe“, explică marele regizor.

SEZONUL FESTIVALURILOR

Piatra Neamț, Sibiu, Sf. Gheorghe – trei festivaluri celebre s-au suprapus (câte puțin) în ultima lună. La Piatra Neamț a ajuns **Andrei Șerban**, care a ținut câteva ateliere cu actorii Teatrului Tineretului și și-a amintit astfel zilele debutului său din '69. Andrei Șerban a venit împreună cu actorii trupe **La Mamma** (unde a debutat ca regizor american), care au jucat **Lecția** de Eugen Ionescu.

La Sibiu se organizează de ceva ani un festival cu ambiții foarte mari și buget pe măsură. În 2.000 au fost 1.600 de invitați din 50 de țări. Motto-ul a fost și el ambițios: **Alternativa**

unei culturi este cultura. Conjuncturile au lăsat însă Sibiu fără Hamlet: spectacolul lui Liviu Ciulei a fost amânat, iar o trupă spaniolă, Casa Hamlet, a fost victima unui accident de circulație.

„Străinii“ care au venit la Sibiu au fost Gigi Căciuleanu, Alexa Visarion, Alexander Hausvater. Hausvater, un regizor cel puțin neastâmpărat, poate participa oricând la o dezbatere despre starea instituției teatrale din România. Dacă Marian Popescu „atacă“ moștenirea lui Stanislavski, Hausvater vorbește de revoltă: „Tânărul actor trebuie să se revolte pentru realizarea noului

teatru, un teatru modern, rupt de conservatorism și clasicism... Actorii trebuie să trezească în spectatori dorința de implicare, pentru că așa cum este viața, în criză, așa este și teatrul, dar actorii au un atu în faptul că știu să se joace, să joace.“

Radu Macrinici, la Sf. Gheorghe, a renunțat la directorat, dar nu și la Festivalul Atelier. Festivalul are aceeași ambiție: de a aduna la un loc producții românești și străine în care există căutări noi, antrenamente pentru alte forme de expresie, spectacole cărora le stă bine împreună alături de numele festivalului: Atelier!

Alexander Hausvater aduce din Canada îndemnul la revoltă – artistică, bineînțeles.

Andrei Șerban pe vremea când repeta „Livada de vișini“ la Național

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

ȘORICELUL FAMILIEI

"Stuart Little" -

SUA, 1999, 92 minute

Nominalizat la OSCAR - 2000, pentru efecte vizuale, povestea nostimă a șoricelului Stuart, adoptat de către o familie cu un copil, este un film ușor moralist, interpretat de către actori, animale... dar mai ales de către o creatură realizată prin animație digitală pe computer și care nu este nimeni altul decât adorabilul șoricuț STUART...!

Pătruns, așadar, în intimitatea unei familii americane mijlocii, Stuart se va izbi, curând, de ferocitatea veșnicilor săi dușmani - pisicile! - dar și de neînțelegera, cel puțin inițială, a odraslei-copil-de-drept al familiei; curând,

această nouă „familie“ se va despărți în tabere... între aceste tabere se vor isca conflicte... iar, de aici: „răpiri de persoane“, „urmăriri cu - sau fără - mașini“... „cascade spectaculoase“, mă rog: tot ceea ce dă bine într-un film american de acțiune!

Filmul este mai mult decât agreabil, trebuie văzut!, eu unul însă prefer să-mi reduc comentariul pentru a vă comunica doar o parte dintre „secretele producției“ acestei pelicule (în care un

SFÂRȘITUL
AVENTURII

"The End of the Affair" - Anglia,
1999, 102 minute

... Pesemne că nu întâmplător, FESTIVALUL FILMULUI EUROPEAN (desfășurat la București în luna mai a.c.) a fost deschis cu un remarcabil film englez - SFÂRȘITUL AVENTURII!

Este vorba despre o ecranizare după un roman autobiografic al celebrului scriitor, eseist și critic GRAHAM GREENE (1904-1991), „ocolit“ de Premiul Nobel pentru Literatură din motive ce ne scapă, dar care au intri-

HORIA PĂTRAȘCU ■

LEGENDA CĂLĂREȚULUI FĂRĂ CAP

"Sleepy Hollow" - SUA, 1999, 105 minute

Având la bază povestirea de-acum devenită clasică a scriitorului Washington Irving (despre „fantomă“ unui călăreț fără cap, dar care terorizează o mică așezare de pe la sfârșitul secolului al XVIII-lea... decapitând, la rândul său, de-adevăratelea, o mulțime de oameni) - filmul regizat de TIM BURTON (și finanțat de Francis Ford Coppola!?) se încadrează în ceea ce am putea numi un „thriller romantic“, amestecat pe ici și colo cu un veritabil „horror“. Scenele „decapitărilor“ - precum și întreaga

gat și mari personalități culturale ale secolului ce abia s-a scurs... Inspirat din aventura scriitorului cu soția unui bogat fermier american – Catherine Waltson, căreia i-a și fost dedicat romanul în cauză! – roman catalogat

de biograful lui Greene, Norman Sherry, drept „cea mai impresionantă aventură din lumea scriitorilor, a acestui secol” – filmul în cauză are deja un palmares impresionant: două nominalizări la OSCAR-2000 (pentru cea mai bună actriță, cea mai bună imagine) și Premiul Academiei Britanice de Film și Teatru – Cea mai bună adaptare cinematografică – **pentru scenaristul și regizorul NEIL JORDAN!**

Luată „în nuce”, povestea se rezumă la **clasicul** triumphi conjugal, adică: soțul, soția și amantul...! („amantul” fiind chiar... Graham Greene). Dar tot ea, povestea asta, capătă valențe deosebite prin câteva date particulare: se desfășoară în timpul celui de-al doilea război mondial, **în Londra** (metropolă ce a pierdut în acest timp peste 50% din populația civilă!) și, mai ales, prin faptul că toți trei sunt **buni prieteni!**

... Ocolind (superb!) melodrama – tentantă în astfel de cazuri – **Neil Jordan** ne propune un film profund despre iubire, prietenie și poate că mai ales... despre **CREDINȚĂ!** (pentru că însuși Dumnezeu este pus, la un moment dat, sub semnul întrebării! – și nu chiar aiurea).

Trei **mari actori** contribuie la realizarea acestei fascinante povestiri cinematografice: în rolul scriitorului – **RALF FIENNES** („Lista lui Schindler”, „Pacientul englez”); **JULIANNE MOORE** („Surviving Picasso”, „Marele Lebowsky”), în rolul soției; în rolul soțului – **STEPHEN REA** („Interviu cu un vampir”, „Michael Collins”).

În sfârșit: **imaginea** (operator: **ROGER PRETT** B.S.C.), estetic-provocatoare în multiplele secvențe senzuale, dar și în cele câteva dure, oribile, de război. Precum și captivantele „răsturnări de situații”... (dar care, în ultimă instanță, îi aparțin lui... **GRAHAM GREENE!**).

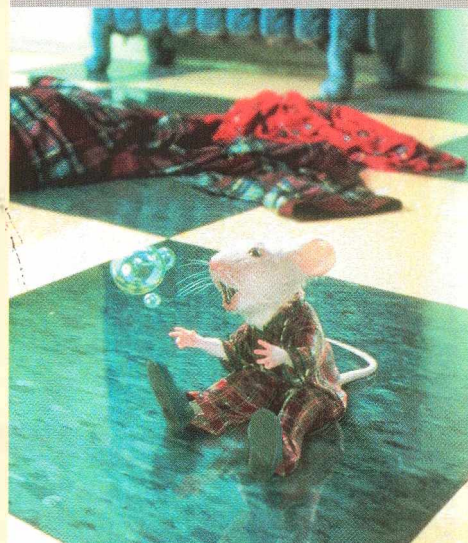
ambianță a sfârșitului de secol, adică obiecte, costume, decoruri etc. – sunt realizate **IMPECABIL!**

Filmul – făcut special pentru a **îngrozi** spectatorul! – trenează însă datorită unei anumite lipsă de logică a acțiunii; nenumăratele flash-back-uri nu prea au continuitate, uneori încurcă

de-a binelea datele problemei (din acest punct de vedere, filmul „sovietic” realizat după aceeași carte, acum vreo două decenii, mi s-a părut mai „închegat”! – n.a.). Câștigă însă prin interpretarea magistrală a lui **JOHNNY DEEP** („Donnie Brasco”, „Arizona Dreams” etc.), dar poate că mai ales prin tenta de **parodie** pe care Burton a aplicat-o filmului, prin **HAZUL** ce se strecoară uneori printre bălțile de sânge... (de pildă: eroul, polițist în devenire, anchetând oribilele crime... cade pe spate, **leșină** pur și simplu de groază mai la fiecare situație macabră...!). **Un film HAIOS.**

rol decisiv l-a avut **Compania IMAGEWORKS**, supervisorul de animație

HENRY ANDERSON, și nu doar aceștia), **de pildă:**

„Capul lui Stuart este acoperit cu peste o jumătate de milion de fire de păr generate pe calculator; cele mai mici detalii, până la mustăți și gropițele din obrăjiori, au trebuit să fie create și introduse în computer; materialul din care sunt făcute hainele lui Stuart a fost croit electronic nu doar pentru a se potrivi pe trupul șoricuțului, dar spre a se și încreți, făcând falduri firești când personajul se mișcă – în acest scop, animatorii de haine digitale au urmat cursuri de croitorie spre a produce cel mai realist efect cu putință; au fost dresate 23 de pisici de diverse rase pentru cele 8 roluri de feline din film; numai pentru rolul pisicii familiei Little, **Snowbell**, s-a lucrat cu cinci pisici persane Chinchilla, identice, fiecare dresată pentru anumite sarcini... (de altfel, cei care cunosc cât de cât limba engleză, vor remarca, stupefiați, că **buzele acestora** se modelează perfect după cerințele pronunției în cauză!) etc. etc.”

În sfârșit: pe genericul filmului apare următorul insert: „**Compozitor și dirijor – ALAN SILVESTRI**”... (mă întreb – și vă întreb și pe dumneavoastră – nu ne spune, oare, ceva, **numele ăsta...?!).**

DE JUR ÎMPREJURUL ECRANULUI

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

BĂIEȚII NU PLÂNG NICIODATĂ

"Boys Don't Cry" – SUA, 1999, 114 minute

– OSCAR pentru cea mai bună actriță (HILARY SWANK)

– Globul de Aur pentru cea mai bună actriță (HILARY SWANK)

– PREMIUL PENTRU CEA MAI BUNĂ ACTRIȚĂ la festivalurile de film din Gijon, Chicago și Stockholm (HILARY SWANK)

– PREMIUL CRITICILOR DE FILM din Boston, Los Angeles și New York

– Premiul pentru cel mai bun film la FESTIVALUL FILMULUI GAY și LESBIAN VERZAUBERT

– Premiul FIPRESCI – Londra... (etc. etc.)

... (După un astfel de palmares, cronicar de film fiind, mai că-ți vine să te îndoi din șale până la pământ și să lași, dracului, meseria... DAR NU!, și iată de ce):

În primul rând (și pentru a nu fi ulterior acuzat – Doamne ferește! – de păreri subiective?!), trebuie să mărturisesc din capul locului că NU SUNT un adept al libertăților sexuale duse dincolo de orice limită, adică: vulgar spus, cred că rolul bărbatului e al lui – iar al femeii, al ei; adică să se iubească, dincolo de orice limită, și să facă prunci... în limite rezonabile. Asta NU ÎNSEAMNĂ că nu respect pe deplin drepturile omului... drepturile homosexualilor sau ale lesbienele. Este la urma urmelor dreptul fiecăruia să-și aleagă: educația, politica, sportul preferat, mâncarea, parlamentul... etc.; ori – după toate tâmpeniile astea înșirate mai sus – de ce nu și-ar alege și SEXUL?! (mai mărturisesc, spre a-mi întări poziția, că sunt topit după muzica unor homosexuali notorii precum „măritatul“

Elton John, clasicul Ceaikovski, regretatul Freddy Mercury, „tunsa-n cap“ O'Connor etc. – iar că unul dintre cele mai dragi filme văzute de mine în ultimul deceniu este Philadelphia, cu Tom Hanks în rolul principal: cel al homosexualului bolnav de SIDA...!).

Dar să (NU) lăsăm gluma deoparte: filmul de debut al tinerei regizoare KIMBERLY PEIRCE (care este și co-scenaristă), film ce a adunat maldărul de premii enunțat mai sus... pleacă de la un fapt REAL, consumat în Nebraska anului 1993: doi foști deținuți comit o crimă multiplă, una dintre victime numindu-se Brandon Teena...!

... Înainte de a fi fost împușcată, victima fusese violată în mod bestial; la câteva luni după proces, numele victimei devenise O LEGENDĂ VIE!

Această „legendă“ este adusă pe ecran, la modul cvasi-documentar!, regizoarea Peirce aplecându-se cu o deosebită căldură umană spre cazul – și biografia – unei tinere fermecătoare, dar care vrea să devină (și se simte ca atare), un bărbat fermecător: care va avea, chiar, relații intime... cu fete. Este vorba, evident, de o boală; de o deviație transsexuală (chiar și mijloacele de informare din România au prezentat acum câțiva ani un astfel de caz, rezolvat printr-o simplă operație, dar care a pus pe jar – ?! – înaltele oficialități ale Bisericii Ortodoxe, ca și cum asta era problema cea mai arzătoare pentru sfințiiile lor, în acel moment...?!).

BĂIEȚII NU PLÂNG NICIODATĂ (ce titlu straniu-fermecător, nu-i așa?!), nu se ocupă însă de aspectele „medical-morale“ ale problemei, ci se constituie

într-un manifest – într-o veritabilă luare de poziție împotriva prostiei și intoleranței umane; împotriva nemerniciei unor dogme învățate pe dinafară și care duc la cele mai oribile crime! Dincolo de „cazul“ în sine, pelicula este un avertisment major, un MARE SEMNAL DE ALARMĂ asupra pericolului imens ce vine din însuși mijlocul nostru: pericolul HAITEI, care nu înțelege NIMIC din jur, dar căreia îi place condiția ASTA, DE HAITĂ – aceea de a distruge orice nu-i intră în creierul comun... de fiară!

De bandă de ticăloși – instinctuali, și animalier-degenerați.

... Cât privește interpretarea superbe și multi-premiatelor HILARY SWANK, aici în rolul fetei-băiat – vă las pe dumneavoastră, stimați spectatori, să fiți cucerii... în direct! (vă pot comunica, într-un zâmbet final al acestor poate că prea dure rânduri, următorul fapt real: căutând să „intre în rol“ mai tot timpul, actrița – tunsă băiețește și cu sânii striviți sub un bandaj – dar și la brațul soțului ei, cel din urmă s-a pomenit interpellat la un moment dat de către o amică: „De ce nu-mi faci cunoștință, dragă, cu frumosul tău prieten...?!“).

FILM

- EXCEPȚIONAL** AMERICAN BEAUTY (S.U.A. – reluare)
- REMARCABIL** BĂIEȚII NU PLÂNG NICIODATĂ (S.U.A. – dramă)
SFÂRȘITUL AVENTURII (Anglia – dramă)
- Pierzi dacă nu vezi** LEGENDA CĂLĂREȚULUI FĂRĂ CAP (S.U.A. – aventuri)
ȘORICELUL FAMILIEI (S.U.A. – comedie)
- DOAR CU EXTRAVERAL** AL 13-LEA RĂZBOINIC (S.U.A. – aventuri)

TEATRU

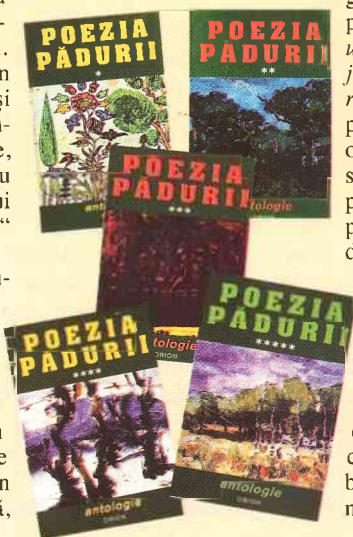
- VEȚI AVEA SATISFACȚII**
- ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI, regia Mihai Măniuțiu, Smart și Teatrul Bulandra
 - CAFENEAUA, regia Dragoș Galgoțiu, Teatrul Odeon
 - DOI GEMENI VENETIENI, regia Vlad Mugur, Teatrul Nottara
 - ILUZIA COMICĂ, regia Alexandru Darie, Teatrul de Comedie
 - TOUJOURS L'AMOUR, regia Dan Puric, Teatrul Național București
- CINEVA ARE CEVA DE SPUS**
- CUM SE FACE..., regia Teodora Hergelegiu, Teatrul ACT
 - VISUL UNEI NOPTI DE VARĂ, regia Andreea Vulpe, Teatrul Tineretului Piatra Neamț
 - O SCRISOARE PIERDUTĂ, regia Alexandru Tocilescu, Teatrul Național București
 - PODU', regia Horațiu Mălăele, Teatrul Național București
- COMEDII, COMEDII...**
- PĂLĂRIA, regia Horațiu Mălăele, Teatrul de Comedie
 - NOAPTEA ÎNCURCĂTURILOR, regia Petru Vutcărau, Teatrul Mic
 - REVISTA ÎN FRAC, Teatrul Constantin Tănase

POEZIA PĂDURII

La editura Orion a apărut o carte fabuloasă, în cinci volume elegante: **Poezia pădurii**, o amplă antologie din lirica silvestră a poezilor români. Cel care a dus la bun sfârșit, cu trudă și migală, o asemenea întreprindere cutezătoare, este rafinatul poet Radu Cărneci, din al cărui „Cuvânt de început” cităm:

„Ești de față constituie prima *antologie lirică silvestră din istoria literaturii române*. Ea însumează nu mai puțin de o sută treizeci de titluri din poezia folclorică și peste cinci sute de titluri din creația cultă (clasică,

modernă, contemporană). Se evidențiază, astfel, bogata evoluție a genului prin harul poezilor și *admirabila unitate a acestora în jurul ideii de pădure românească* în multiple-i ipostaze. Fiindcă, oriunde s-au aflat, ori se află, cei ce își exprimă simțirea lirică prin graiul păstorului din „Miorița” și al Eminescului – în țară, de jur-împrejurul hotarelor istorice, ori în diaspora – ei au păstrat și poartă în suflet iubirea față de pământul natal, pe care pădurea îl înnoilează cu frumuseți netrecătoare.”

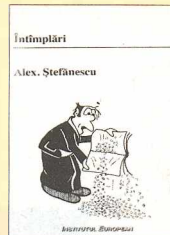

Alex. Ștefănescu,

„Întâmplări”,

Editura „Institutul European”,
Iași, 2000,
96 pagini.

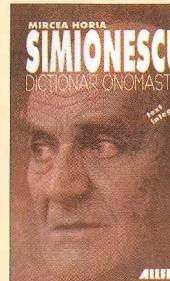
În creația lui Alex. Ștefănescu, critic literar, autor al mai multor cărți despre literatura română contemporană, dar și al unor lucrări de proză, teatru, publicistică volumul acesta are un loc aparte. El cucerește prin modul direct de comunicare, prin sinceritatea dezarmantă a povestirii. Personajele sale sunt oameni reali, adesea personalități cunoscute. Alex. Ștefănescu surprinde un moment din întâlnirile pe care le-a avut cu ei, atribuind celui moment înțelesuri pe care, fin observator, le-a decantat în timp.

Mircea Horia Simionescu,
„Dicționar onomastic”,

Editura „Alfa”,
București, 2000,
672 pagini.

Dicționarul onomastic este prima carte a tetralogiei *Ingeniosul bine temperat*. Lucrarea la care ne referim se află la cea de-a doua ediție, întregită cu volumul *Jumătate plus unu* și cu o prefață a autorului, din care cităm: „Dicționarul e o năzdrăvănie – cum a numit-o, mângâindu-i manuscrisul, Geo Bogza – carte bună de citit, după plac, pe o bancă într-un parc sau pe acoperiș, în tramvai sau într-o cabană alpină, de la mijloc, de dinapoi înainte, de dedesubt spre manșeta de sus, ca almanahurile și calendarele străbunicilor, ca răvașele și scrisorile, ca telegramele de presă”.

Stelian Țurlea,

„C.I.A. «compania» cu ușile deschise”,

Postfață de Radu Budeanu
Editura „Fundatia PRO”,
București, 2000,
306 pagini.

Tema lucrării este incitantă. O uriașă muncă de documentare se află în spatele acestui text alert, care se citește ca o veritabilă carte de spionaj.

A ridică vâlul de pe unele dintre marile afaceri și scandaluri care au făcut epocă și în care a fost implicată C.I.A. înseamnă a oferi publicului informația de care avea nevoie pentru cunoașterea unei perioade – ce a devenit deja, istorie.

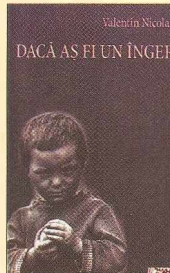
Valentin Nicolau,

„Dacă aș fi un inger”,

Editura „Unitext”,
București, 2000,
200 pagini.

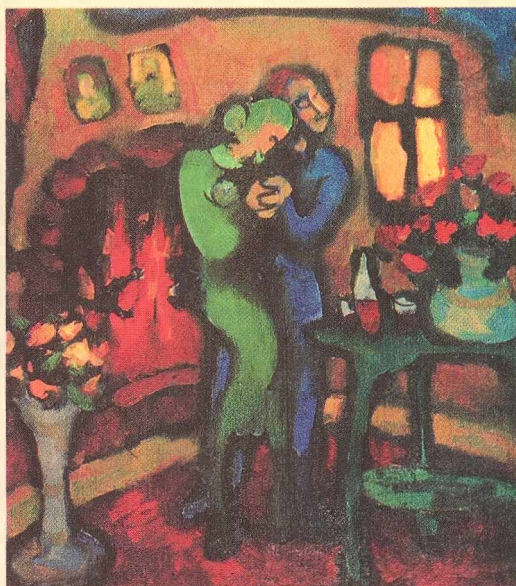
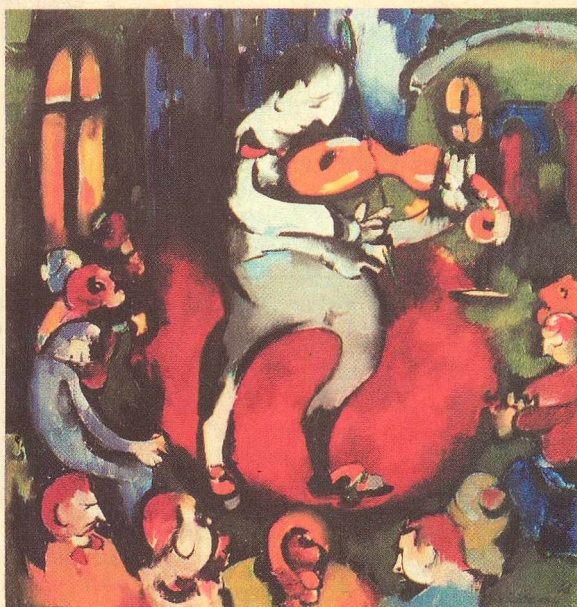
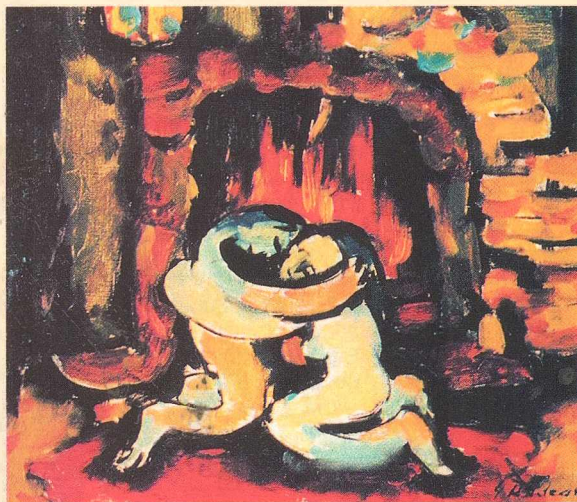
„Fantoma de la clasa întâi”, „Lume, lume, soro lume...”, „Ca zăpada și cei doi”, acestea sunt titlurile pieselor de teatru cuprinse în volumul de față.

Criticul Nicolae Manolescu reliefează în *Postfață* calitățile teatrului semnat de Valentin Nicolau, un teatru bazat pe parabole: „Valentin Nicolau este, incontestabil, un dramaturg care știe cum se face o piesă, stăpân pe replici, firesc în limbaj și, nu în ultimul rând, plin de idei de teatru. Toate piesele lui pot fi puse în scenă. Sunt gândite pentru scenă. Mâna regizorului nu are de retușat decât mărunțișuri”.

POVEȘTI ÎN CULORI

Text: ANA BARTON ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Etapa la care a ajuns acum pictura lui George Rădeanu este una de sinteză a celor anterioare. „În ceea ce privește arta, am principiul de a parcurge fiecare pas în mod conștient. Nu poți sări peste niște etape profesionale. Dacă ajungi la o sinteză și simți că nu merge ceva și trebuie să te întorci e cumplit.“ Perioada în care picta foarte multe flori a fost una îndelungată. Îi plac florile și a ținut să redea pictural „personalitatea“ fiecăreia. A expus odată numai flori și, intrând în galerie, am crezut că acele lucrări au virtuți sinestezice fiindcă mi s-a părut că simt chiar parfum de floare. A urmat perioada peisajelor lucrate în pastel. Îl captivează această tehnică extrem de dificilă de când a fost într-o călătorie de documentare în Franța și Italia; s-a întors de acolo cu multe pasteluri. De câțiva vreme, artistul își concentrează demersul plastic asupra comunicării umane reale. „Sunt un om foarte retras de lume, dar, paradoxal, în artă prefer teme ce țin de arta tumultuoasă de dinafara atelierului meu“. Și maniera a fost schimbată. De la influențele impresioniste a trecut la cele expresioniste: culori tari, tușă groasă, pregnantă, dar nu agresivă, fiindcă aici intervine rolul culorii negre modulate, deformări ale personajelor. „E un fel de expresionism ceea ce fac eu; o paralelă între Chagall și Rouault. Încerc să nu amestec foarte mult negrul în culoare, ca să nu atenuez strălucirea cromatică. Îi las ochiului libertatea să formeze imaginea în combinație optică. Linia și pata de culoare nu se exclud una pe alta. În alt context, culoarea ar fi stridentă, agresivă.“ Pe vremea când picta cu deosebire peisaje, lucra, firește, foarte mult după natură. Acum lucrează numai în atelier și este recunoscător acelor vremuri în care a acumulat enorm și din care a păstrat tot ce i-a fost necesar. Simte viața ca pe un miracol și de aceea în lucrările sale de acum se regăsește permanent bucuria existenței. Pictază foarte multe interioare cu personaje: oameni dansând, cântând, îmbrățișându-se. Fereastra este întotdeauna prezentă, constituindu-se într-unul dintre simbolurile preferate ale artistului, un mijloc de comunicare între două lumi. „Omul e făcut să privească spre exterior.“ Orașul nu-l inspiră deloc pe George Rădeanu și nici nu l-a inspirat vreodată. Interioarele țărănești, personajele foarte dinamice și expresive aparținând aceluiași spațiu demonstrează preferința artistului pentru întoarcerea către o lume pură, calmă, către un spațiu prin excelență tradițional. „Mă preocupă tematica țărănească pentru că viața acestor oameni mi se pare mult mai curată și cu izvoare mult mai bogate decât cea de la oraș. Pot spune că trăiesc un exil la oraș. Mi-ar plăcea să am un atelier la țară, să lucrez de primăvara până toamna târziu și să vin numai iarna în București.“ Compozițiile sale sunt narrative. În fiecare lucrare se spune cel puțin o poveste: a bucuriei, a iubirii, a tristeții. Un alt motiv favorit este cel al cuplului. „Mă fascinează dragostea dintre bărbat și femeie. Polaritatea masculin-feminin este totul în natură.“ Impresionat de imaginea iubirii în sensul ei transcendent, artistul redă emoția îmbrățișării prin contorsionarea trupurilor, expresivitatea chipurilor fiind doar sugerată. Nu e o lume fabuloasă aceea pe care ne-o propune George Rădeanu. E doar o transfigurare artistică a ceea ce e pur în noi, nealterat și inalterabil. Poveștile lui nu sunt fantastice, sunt întâmplări cu oameni buni, cu zmeie colorate după care aleargă copiii.

GEORGE ARION în dialog cu dl. CONSTANTIN ȚOIU

BARBARIUS SUNT EU!

– V-ați născut în 1923, m-am născut în 1946. Ce ați făcut până când am devenit colegi de planetă, domnule Constantin Țoiu? Cum v-a înrăurit familia? Dar contextul istoric? V-a fost limpede drumul pe care doreați să mergeți? Ați avut modele? Ați avut prieteni? V-ați visat într-un anume fel?

„PENTRU MINE DESTINUL E DOAR O VORBĂ”

V-a ieșit? V-a determinat ceva, cineva, destinul în mod hotărâtor? Ați avut o existență lineară? Ați cunoscut rupturi? Tânărul care ați fost l-ar privi cu simpatie pe cel care sunteți astăzi? Cel care sunteți astăzi l-ar judeca pe tânărul care ați fost?

– Întrebările fiind atât de intime și cerând mai mult timp de gândire, răspund telegrafic. Nu de alta, dar mă tem să nu mă complic. Deoarece, complicându-te, se întâmplă să devii nesincer, calculat... Știți cum spune moralistul francez: „Temeți-vă de prima impresie – este cea bună!” Încerc să produc această impresie spontană. În primul rând, între noi doi există un om matur de 23 de ani, dacă nu mă înșel. „Colegi de planetă” n-am mai auzit. Frumos, deși ne obligă atât... E însă o expresie memorabilă, felicitări!, 23 de ani înseamnă un ins gata ridicat, eventual însurat și cu armata făcută. Familia a fost prielnică și mormântul părinților mei de la Urziceni nu-l uit și îl cinstesc cum se cuvine. Contextul istoric, – socotește și mata, un război mondial pustiitor și o „revoluție” totalitaristă. Să nu te surprindă dacă îți spun că acest **context istoric**, pentru mine, a fost fertil, ca autor, strict. Aici considerațiile umaniste,... moraliste... cad și rămâne doar logica artei. Cu toate că se spune că **între arme muzele tac**. Da' de unde! Uneori, ele vorbesc și mai tare. Cel puțin asta-i părerea mea.

Drumul pe care a trebuit să-l străbat n-a fost deloc limpede; a fost ca un somn prelungit, în care, întorcându-mă pe-o parte și pe alta, tot dormind, visam când una, când alta... Simțeam însă că **mi se pregătea ceva**. Și mă antrenam ca un atlet, știind sau simțind că are parte de o cursă lungă. Existența: lineară, li-

neară, cum spui. Nici nu era chip să o cotești într-o parte sau alta. Scuză-mă, dar pentru mine destinul e doar o vorbă. Cred în libertatea de alegere a individului, deși ar fi just să se spună că, alegând, ești de fapt ales de propria ta stare în care ai reușit să ajungi, ca experiență, educație, cunoaștere. Am avut mulți prieteni de care, rând pe rând, viața a făcut să mă desprind datorită felului în care se învârt, precum

și vitezei, forței respective. Nu, între tânărul de altădată, care am fost, și cel ce sunt astăzi, nu poate fi vorba de nici un fel de atitudine, sentimente, ei doi fiind complet diferiți și greu de individualizat, ca două persoane paralele, distincte, ele fiind doar două etape de creștere, a doua conținând-o pe prima, atât și nimic mai mult, ca fătul în pântecul matern. Până să ajungem noi **colegi de planetă**, cum bine ziseși, făcui o groază de lucruri. În situația arătată, nimeni nu poate judeca pe nimeni, mai cu seamă când sunt doi, sau două variante, cuprinse în aceeași unitate... Am uitat de rupturi. Dacă în viața mea au fost rupturi... Cum să nu! Tot timpul. O corabie plutind pe valuri scârțâie, geme când e lovită, normal, de talazuri; mai ales dacă e făcută dintr-o esență, dintr-un lemn rezonant, nobil. Orice ins trăind și conștient de ceea ce trăiește el nu poate să nu aibă senzația

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

că, înaintând, ceva se rupe în el, sau de el, viața fiind făcută din asemenea dislocări, refuzuri, renunțări...

– Cum a fost întâlnirea cu cărțile? Dar cu scrisul?

– Am citit mult de când mă știu, în special începând cu liceul făcut la

Brașov, încât cititul ajunsese un fel de manie. În privința asta, semănam cu maică-mea, fie-i țărâna ușoară, care, la 87 de ani, citea toată ziua cu o jumătate de ochi, fără să fi făcut școală românească. Ea învățase doar grecește, în Grecia, la Salonica, de unde a venit și care – sărăcuța de ea – îmi trimitea la școală scrisorile scrise în românească abia învățată, însă cu

profețise că „Țoiu ăsta o să ajungă scriitor“ (îmi spusese, în recreație, pedagogul de serviciu, pe fază).

Pe mine, de fapt, mă încântau în copilărie **poveștile adevărate**. De pildă, poveștile cu tâlhari, dintre care cel mai mult îmi plăcea **Terente**, haiducul brăilean al bălților, „care fura inima la fete“... Creangă, mult mai târziu, și de nevoie, la școală. De scris am început să scriu și eu versuri, ca toată lumea, la pubertatea clasică în deprinderile ei... La liceu, mi se și spunea „Poe-tul“, fiindcă scriam epigrame pe tablă cu creta sau șarje amicale. La vreo 30 de ani de la absolvire, elevii clasei a opta sărbătoriseră evenimentul. Cu Hoidas în brațe, pensionar, ținusem un fel de discurs plin de emoție, în timp ce ilustrul meu profesor de latină lăcrima și al cărui faimos inel cu rubin era la locul lui, scânteind în degetul îngălbenit de nicotină. Prorocirea lui se împlinise. Era atât de mândru...

Am uitat de București și de facultatea de litere și filosofie. Pe lângă Hoidas, ca model, avusesem la facultate alte câteva modele, care însă mă intimidau – Vianu, de exemplu, din cauza științei lui uriașe precum și a modului simplu, senin, de a ne-o comunica... Ei îmi dădură **Magna cum laudae**.

– De la prima dv. carte, **Moartea în pădure**, până la nu demult apărutul **Barbarius**, este evidentă preocuparea pe care o aveți de a descifra situarea omului în istorie. Există mai multe faze în înțelegerea acestei situații?

– E o cale lungă de tot. Mi-e jenă că am scris **Moartea...** respectiv. Aveam însă niște ani, regimul nu

presus față de ce mi se întâmpla și că trebuie să mă ridic la starea celui lucrui socotit a fi mai înalt decât restul. De aici avea să-mi iasă renumele de **indiferent**. Dar eu știam bine că era vorba de altceva: de un pariu cu mine sau de o scară personală a valorilor...

– Scrieți frumos, unii acuzându-vă chiar de calofilism. Grija pe care o manifestați față de modul cum se orânduiesc cuvintele e un semn de împotrivire la tot ce amenință echilibrul lumii?

– Dragă poete, treaba cu scrisul meu calofil este așa, parafrazându-l pe Victor Eftimiu, care zicea: **Înțeleg să fiu modest, dar să se știe!**...

Eu spun: **Înțeleg să mi se spună că sunt calofil, dar să se știe bine, din proza pe care o scriu, că înjur sau pot fi vulgar în scris, când trebuie, cum rar se întâmplă să fie autorii ceilalți, cei mai ordinari și care scriu cum le vine la gură**. Unul poate fi calofil, dar și ordinar, la nevoie. Altul, – **numai ordinar!** Vezi diferența?!...

Mai departe. Unii scriu prost, sau urât – să-ți mai dau exemple din viață? – neavând darul de a scrie **calofil**, adică frumos, adică pe o treaptă superioară a scrisului, cum scria și Proust, **sans le savoir**... Și-atunci, cei care scriu urât, din lipsă de har, vin cu afirmația că „ei scriu ca-n viață, ca toți cetățenii“ etc. Există un stil dezordonat, dezechilibrat, în literatura bună, dar asta **dacă știi să scrii dezordonat sau să te prefaci dezechilibrat**, ceea ce e cu totul alta decât să fii dezordonat sau dezechilibrat de la natură și fără nici un meșteșug... Dar ai spus singur că cititorului i se cuvine un efort în scrisul tău, care, prin vocabular și prin voința de a construi cum trebuie o frază, să-i ofere șansa de a-și învinge dezordinea lăuntrică ori dezechilibrul personal. Cititorul merită acest efort, când scrii... Dacă nu, scrii așa, patologic, ca un grafoman. Uite, cutare scrie întruna, scrie bolovănos, cum îi vine, să cântărească volumul cât două kile de brânză... Dacă el **ar ști** să scrie frumos,... dar nu vrea el să scrie frumos!... că **vrea** el să scrie urât, musai, și bine, **în acest caz**, situația s-ar schimba, iar ordinăria scrisă ar fi scrisă cu spîl... Cred că m-am făcut înțeles.

– Cum vi se pare omul în acest secol? Mai fragil? Mai puternic?

– Revin – la fel ca pe vremea lui Tacit. Numai că s-au schimbat datele, esența rămânând aceeași. Răsfoiește clasicii, lăsând la o parte armele, motivele. Kennedy a fost împușcat în mersul limuzinii. Cezar a fost omorât în for. Și, de dimineață i se atrăsese atenția – „ai grijă, Cezar, la idele lui Marte!“ Degeaba. De Kennedy se discută altfel, deși asasinatul e același. Omenirea va merge așa înainte cu

„UNUL POATE FI CALOFIL, DAR ȘI ORDINAR, LA NEVOIE.

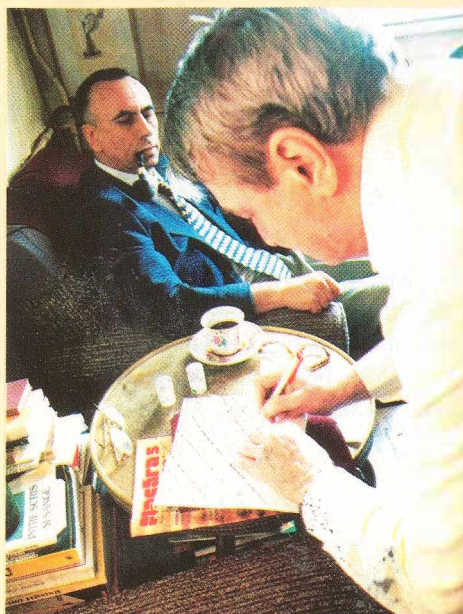
ALTUL, – NUMAI ORDINAR!“

litere grecești. Așa învățasem eu cum era cu **alfa...**, **omicron...**, **omega...**, **ypsilon...** Deci, slova o aveam în sânge. De la mama. Care, după ce începusem să scriu, se lăuda la vecine cu: **eu sunt mamă de scriitor**. La Liceul **Ioan Meșota**, de la Brașov, am învățat serios de tot, la secția umanistă, unde îl aveam profesor pe tânărul Hoidas, cel ce, punând notă în catalog – elegant și parfumat cum era, zvelt ca un spadassin – își plimba inelul de aur cu un rubin cât bobul de mazăre peste foaia catalogului, cum încerci să tai un geam cu diamantul... Știam pe de rost **Eneida**, din cauza acestui profesor de neuitat. Pot să recit pe dinafară cum cădea noaptea peste **vicleniile mirmidonilor** – grecii lui Ulisse – când cu introducerea calului de lemn în Troia... Scena o pot spune în latină și azi. Hoidas, în căpălarie,

dădea semne de schimbare, și trebuia să semnez **cronica biologică** de viitor prozator trecut de 40. **Barbarius** însă este altceva. **Barbarius sunt eu!** Preocuparea mea de a situa omul în istorie a fost și este încă un subiect. Cel mai greu, cred, și încercând întâi și întâi să mă situez pe mine, copleșit de gândul că fac parte din specia pământeană în a cărei istorie scrisă figurează Tacitus, Cezar...

– Ați fost contemporan cu o istorie a României, cu o istorie a planetei care și-a manifestat deseori disprețul față de om. Cum ați suportat agresiunea istoriei? Cum ați ieșit din confruntarea cu ea?

– Întotdeauna am suportat agresiunile cu o **armă** pe care ți-o divulg pe loc. Ori de câte ori eram atacat, de împrejurări grele ori de indivizi răuvoitori, mă gândeam că este ceva mai

– 2000 este un an oarecare, excep-
tând cifra fatidică, însă convențională.
Iar de rău poate să fie și mai rău, cum
spusei, depinde și de percepția noastră.
Ieșirile la liman, când se petrec, nici nu
mai sunt percepute. Așa-i omul. Răul, îl
uită...

– Dar pentru România?

– România deveni **laboratorul** celor
mai triste experiențe. Aici, nu ne întrec
nimeni. Măcar să se nască în viitor un
român, prozator genial, care să ne răz-
bune soarta. Altă șansă nu-i decât cul-
tura...

– Ce poate face un scriitor în atari
condiții? E de-ajuns să rămână la masa
de scris? E nevoie să participe și în alt
fel la viața cetății?

vorbit ce-am vorbit... Picioarele, retezate
de la pulpe – doi butuci... Pe urmă m-a
întrebat dacă alerg... Cum adică?...
Dacă alerg așa, în general... Păi, nu
prea, având în vedere că obosesc, ini-
ma... Da, făcuse el, io, nu știu cum, da'
noapte dă noapte visez că alerg; nu că
fug, că mă gonește cineva; așa visez io
mereu, că alerg și numa' **pântru flori**.

– Cum trăiește Constantin Țoiu? În-
singurat ca un mizantrop? Într-o solitu-
dine solidară cu tot ce se petrece în
lume?

– Ca toți pensionarii. Ar fi indecent
să ies din rând și să mă plâng. Mizan-
trop nu sunt. Și nu pot fi, din fire. Dis-
cut cu lumea la farmacie, la piață. Mi
se dă de înțeles că aș fi prea politicos.

„GALERIA CU VIȚĂ SĂLBATICĂ”

ESTE CEL MAI SINCER ROMAN DIN ROMÂNIA DUPĂ 1945”

omourile ei atârându-i de picioare, ca
niște ghiulele... Genul uman e cam
același.

– Cartea care v-a impus ca pe un
prozator de marcă a fost **Galeria cu viță
sălbatică**. Ce i-a conferit succesul la
cititori, la critica literară? Cum o priviți
azi?

– **Galeria cu viță sălbatică** este cel
mai sincer roman din România ce s-a
scris după 1945. Nu glumesc. Zic obiec-
tiv. De fapt, acest roman mie mi l-a
dictat **îngerul meu păzitor**. El m-a luat
într-o zi de braț, m-a învăluit cu aripa
sa dreaptă și m-a îndemnat cu glasul lui
grotesc de surd și de mut în același
timp (vorbind clar doar **pe îngerește**) –
„scrie, băiete, n-ai încotro, scrie, că de
altceva nu ești bîn, scrie povestea ta,
p-ormă vom vedea!”

Și – am scris. Și el a stat tot
timpul în spatele meu, după umărul
drept, și m-a controlat să nu bat câmpii,
ca atâți importanți autori. Și când po-
vestea s-a terminat – ia-l de unde nu-i!
Îngerul o zbughise, și de atunci nu l-am
mai văzut.

– Trăim vremuri tulburi. Poluarea
amenință apele, uscatul, aerul pe care
îl respirăm, războaie izbucnesc ici-colo,
ca și cum s-ar desfășura repetiții pen-
tru o nouă conflagrație mondială. Mili-
oane de oameni mai trăiesc sub teroare
și într-o mizerie cruntă. De fapt, nu e
nimic nou sub soare. Să fie omul o
ființă nevindecabilă?

– Dragă poete, oricând a fost **mai
rău**. Și mai rău ni se pare doar acum,
fiindcă ni se întâmplă **special nouă**...
Dar trece. Chiar și seceta asta. S-o fi
văzut pe cea din 1947!... Totul e să fii
nițel pățit. Noi nu vom mai apuca vre-
muri normale. Dar copiii matala, garan-
tez!

– Anul 2000 poate fi un an de
răscruce pentru omenire? Sau va fi unul
oarecare?

– Părlitul de scriitor, ... dacă n-a
apucat să devină vedetă de șantan, al
cărei limbaj trivial și obscen să-i facă
pe gorobeți să se mângâie pă burtă la
aluziile scabroase..., ei bine, un astfel
de scriitorăș peltic și prosper, în aseme-
nea condiții o duce ca pește-n apă...

– Ați asista vreodată la o scenă
zguduitoare care să vă fi marcat?

– Da. La multe scene. Mi-e greu să
aleg una. Dacă ar fi să zic una, m-aș
referi la țiganul care avea ambele
picioare tăiate după un accident din co-
pilărie, și care, colindând țara cu o că-
ruță trasă de un cal pe care-l chema
Costel, se oprise în comuna Izvoarele,
de lângă Măneciu... Avea cu el și-un
nepot, care îl ajuta. La popasuri, el
trăgea căruța la umbră, lăsa calul să
pască, iar plăcerea lui cea mare era să
intre în vorbă cu trecătorii, care se ni-
mereau... Ne-am salutat. El sta sub co-
viltirul căruței. Am intrat în vorbă. Am

De unde ceva suspect. Relații mizere...
Vom vedea pe lumea ailaltă...

– Spre ce ne îndreptăm, domnule
Constantin Țoiu? Împărtășiți ideea celor
care afirmă că omul e un proiect eșuat?
Socotiți că acest proiect poate să-și cu-
noască împlinirea?

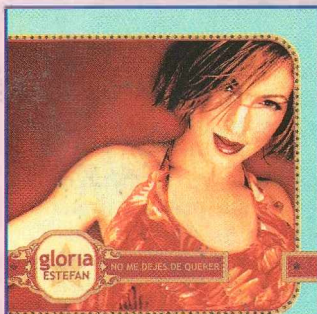
– Constantin Țoiu, personal, nu știe
încotro se îndreaptă lumea. Dar de un
singur lucru Constantin Țoiu poate să te
asigure: că altă lume mai bună nici nu
există. Și că alt proiect neputând fi pus
încă în discuție, să strângem din dinți,
ca Sisif, și s-o luăm din nou de la
capăt, după ce te răcorești și ameninți
cu pumnul tău cerul atât de ingrat, la
care te tot rogi. Cu stânca rostogolită iar
la picioare, stai și te gândești: dacă mai
face sau nu să repeți eșecul. Și-l repeți,
așadar, cu acea încredere continuă, dra-
matică, nelimitată, într-o împlinire saca-
dată, pe etape, mereu provizorie...

PROPUNERI RADIO CONTACT

Text: RALUCA MOIANU ■

Gloria Estefan - No Me Dejes De Querer

Carribean Soul/Alma Caribena este numele noului album semnat Gloria Estefan. Piese ale acestui album sunt în spaniolă, însă Gloria Estefan a declarat de curând că următorul album va fi în limba engleză și va constitui o surpriză. Pentru *Carribean Soul*, Gloria a colaborat cu alți artiști latino-americani, printre care merită amintiți Celia Cruz și Jose Feliciano. Viitoare extrase pe single din acest album vor fi *Como Me Duele Perder*, *Tres Gotas De Agua Bendita* și *Me Voy*.

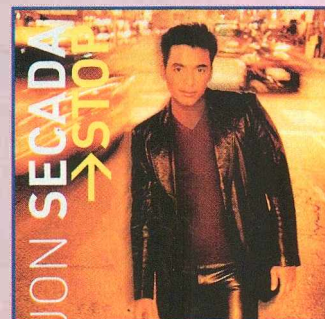
CD single/Epic Records

Jon Secada - Stop

Jon Secada revine cu un nou album după trei ani de la apariția CD-ului *Secada*. Noul album se numește *Better Part Of Me* și a apărut deja în Europa, bucurându-se de un succes neașteptat. Data lansării albumului în Statele Unite este încă necunoscută. Primul extras pe single se numește *Stop* și are și o variantă în spaniolă *Asi*, ambele beneficiind de videoclipuri. Melodia este produsă de Emilio Estefan.

CD single/Sony Music

Jennifer Lopez - "Let's Get Loud"

Este cel de-al patrulea extras pe single din albumul de debut intitulat *On The 6*. Piesa este scrisă de Gloria Estefan și produsă de soțul acesteia, Emilio, care a compus și el o piesă pentru același album, intitulată *Baila*. Jennifer nu a renunțat nici la cariera de actriță, până la sfârșitul acestui an vor apărea trei filme în care ea deține roluri principale, primul dintre acestea intitulându-se *The Cell*.

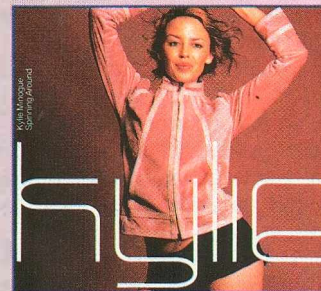
CD single/Columbia Records

Kylie Minogue - Spinning Around

De curând, Kylie Minogue a semnat un contract cu Parlophone, una dintre cele mai mari case de discuri din Marea Britanie. Datorită acestui contract a apărut recent un single Kylie Minogue, intitulat *Spinning Around*, o piesă compusă de Paula Abdul. Melodia este cel de-al 27-lea extras pe single semnat Kylie Minogue lansat în Marea Britanie. Noul album al interpretei se va numi *Light Years* și va apărea în luna septembrie a acestui an. Printre artiștii ce și-au adus contribuția la realizarea acestui album se numără și Robbie Williams.

CD single/Parlophone Records

= de ascultat foarte urgent
 = de ascultat fără întârziere
 = de ascultat

ARAD	99,1 FM	CRAIOVA	71,12 FM
BUCURESTI	96,1 FM	FOCSANI	95,4 FM
BUZAU	69,8 FM	HUNEDOARA	92,1 FM
BAIA MARE	88,5 FM	IASI	91,9 FM
BOTOSANI	93,1 FM	ORADEA	99,1 FM
BRASOV	105,5 FM	PITESTI	91,2 FM
CLUJ	89,8 FM	PLOIESTI	92,8 FM
CALARASI	101,8 FM	RM. VALCEA	66,14 FM
CONSTANTA	91,1 FM	RESITA	97,1 FM
CHISINAU	100,9 FM	SIBIU	91,8 FM
		TG. MURES	90,2 FM

<http://www.radiocontact.ro>

„NU AM FĂCUT NIMIC LA JUMĂTATE DE MĂSURĂ”

Text: ANA BARTON ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

*Fragilitatea aparentă
alături de sensibilitate
și candoare au făcut-o
celebră pe Ilinca Goia
în roluri de ingenu.
Rolurile de mare
forță dramatică
i-au adus însă triumful.*

S-a născut la 6 martie 1969 în București.

1987–1991 — a activat în trupa Teatrului „Podul” sub îndrumarea regizorului și profesorului Cătălin Naum.

1991 — Premiul de debut la Festivalul de la Costinești pentru două roluri: Ilonka din „Momentul adevărului” de Andrei Blaier și Marta din „Rochia albă de dantelă” de Dan Pița.

1992 — a absolvit I.A.T.C. la clasa lui Florin Zamfirescu.

1993 — Premiul Criticii din Los Angeles pentru cea mai performantă interpretare actricească feminină (rolul Leah din „The Dybbuk” de Solomon Anski).

1996 — a absolvit The American Musical and Dramatic Academy.

Ilinca Goia face parte din clasa foarte restrânsă a oamenilor puternici. Chiar foarte puternici. Pe același plan cu această însușire dominantă stau talentul, frumusețea, generozitatea și... luciditatea extremă. Vorbind de forța ei nu mă gândesc numai la uimitoarea expresivitate artistică, ci și la personalitatea sa umană construită pe câteva principii: „simțul dreptății, respectul, demnitatea“. Ilina Goia mărturisește că are capacitatea (rară, spun eu) de a asculta. A ținut să-mi spună și ce urăște: „autoritatea falsă, prostia agresivă și lășitatea“. Despre rolul artistului în cetate spune că în acest moment este incert. „E judecat după criterii haotice; actorul nu mai are demnitatea cuvenită și autonomia necesară. Cel mai tare mă tem de un teatru guvernat de legi hibride, împrumutate fără dis-

cernământ, neautentice. „Începuturile sale profesionale sunt legate de Teatrul Studențesc „Podul“. Acolo a învățat ce înseamnă echipă. „Aveam perioade lungi în care stăteam acolo efectiv ca în cantonament: acolo mâncam, noi ștergeam podelele, puneam luminile, făceam și costumele. Toți cei de acolo am avut parte de o evoluție ca în basme: creșteam într-un an cât alții în zece“. A lucrat cu Dan Pița chiar înainte de a fi studentă. „Colaborarea cu domnia sa m-a marcat foarte tare și m-a învățat multe.“ La facultate n-a intrat din primul an. Erau patru locuri și 300 de candidate. A picat prima sub linie. „Știu că atunci a trebuit să între altcineva.“ În anul următor a intrat prima, iar pe deasupra a avut șansa să fie la clasa lui Florin Zamfirescu. „M-a învățat actorie. De la el știu ce

știu“. A avut o copilărie idilică, armonioasă.

„Copilăria mea a fost prea frumoasă așa încât atunci când am ajuns la facultate eram la o vârstă psihologică mult mai înăpoiată decât cea biologică pentru că trăiam încă într-o lume de basm, cu prinți, prințese și fără zmei. Acești patru ani de școală m-au ajutat să ajung la vârsta mea reală, să iau contact și cu alte virtualități de Ilincă“.

Lucrul la „Trilogia antică“ a fost, de asemenea, un moment important în cariera ei. A urmat experiența americană. „Atunci când am plecat de pe Otopeni aveam o pălărie mare, eram îmbrăcată în alb, eram un fel de Greta Garbo și mă gândeam că merg acolo și-i dau gata. Am plecat ca o divă și m-am trezit pe aeroportul Kennedy ca o furnică, într-o imensitate de oameni. Dar nu m-am șocat, ci m-am adaptat din mers“. Rolul Leah din „Dybbuk“ a fost unul foarte dificil. Povestea seamănă cu cea a lui Romeo și a Julietei. „E însă mult mai misterioasă, mai tensionată. Băiatul moare, spiritul lui nu-și găsește locul în nici una din lumi posibile și atunci se adăpostește în trupul fetei, iar ea

trece prin niște stări extraordinare, foarte greu de redat din punctul de vedere al abordării actricești de laborator. De exemplu, la un moment dat trebuia să vorbesc cu voce de bărbat. Nu mi-aș fi închipuit că pot face un rol de un asemenea tragism“.

După ce a primit Premiul Criticii pentru Leah a fost invitată să dea audii pentru școala din New York pe care a absolvit-o în '96. Despre școala din România spune că este una dintre cele mai bune din lume. Cea din New York a fost cu totul altceva. „Am luat lecții de mișcare, dans, cântec, step, balet, dans de salon, gimnastică etc. A fost complementară și am dobândit o mai mare expresivitate artistică pe scenă indiferent ce aș juca“.

Întorcându-se în țară, a jucat într-un music-hall, „Misterele Londrei“, după „Pygmalion“ de George Bernard Shaw. Acest moment este cel mai frumos din toată experiența ei artistică. Și tot cu această ocazie l-a cunoscut pe regizorul Dominic Dembinski, viitorul ei soț. „Amândoi gândim viața și teatrul la fel. Ne-am îndrăgostit pentru că ne-am regăsit aceleași principii, criterii,

valori". Dragostea lor a avut un început fulgerător și neașteptat. Asta pentru că nu se înțelegeau tocmai bine la repetiții, Dominic (regizorul piesei) având un stil de umor foarte incisiv care nu era deloc pe placul Ilinței. „Au fost explozii pentru că amândoi suntem destul de impetuoși, colerici, năvălași; mai ales eu. Pur și simplu s-a întâmplat că într-o zi ne-am uitat cu alți ochi unul la altul datorită faptului că avuseserăm fiecare în noaptea precedentă un vis anume: el a visat că i-am născut o fetiță, iar eu am visat că aveam premiera și el mă încuraja în culise, apoi m-a luat în brațe, m-a dus afară și m-a sărutat. A fost un vis emoționant. Când am venit a doua zi la repetiții ne-am electrocutat din priviri și, brusc, s-a calmat situația". Au un băiețel superb, în vârstă de trei ani. Îl cheamă Nikita-Andrei (după numele celor doi mari regizori, Nikita Mihalkov și Andrei Tarkovski, care înseamnă foarte mult pentru amândoi). Momentul cel mai important din viața personală a Ilinței Goia a fost nașterea copilului. „Pentru orice femeie, dar mai ales pentru o actriță care

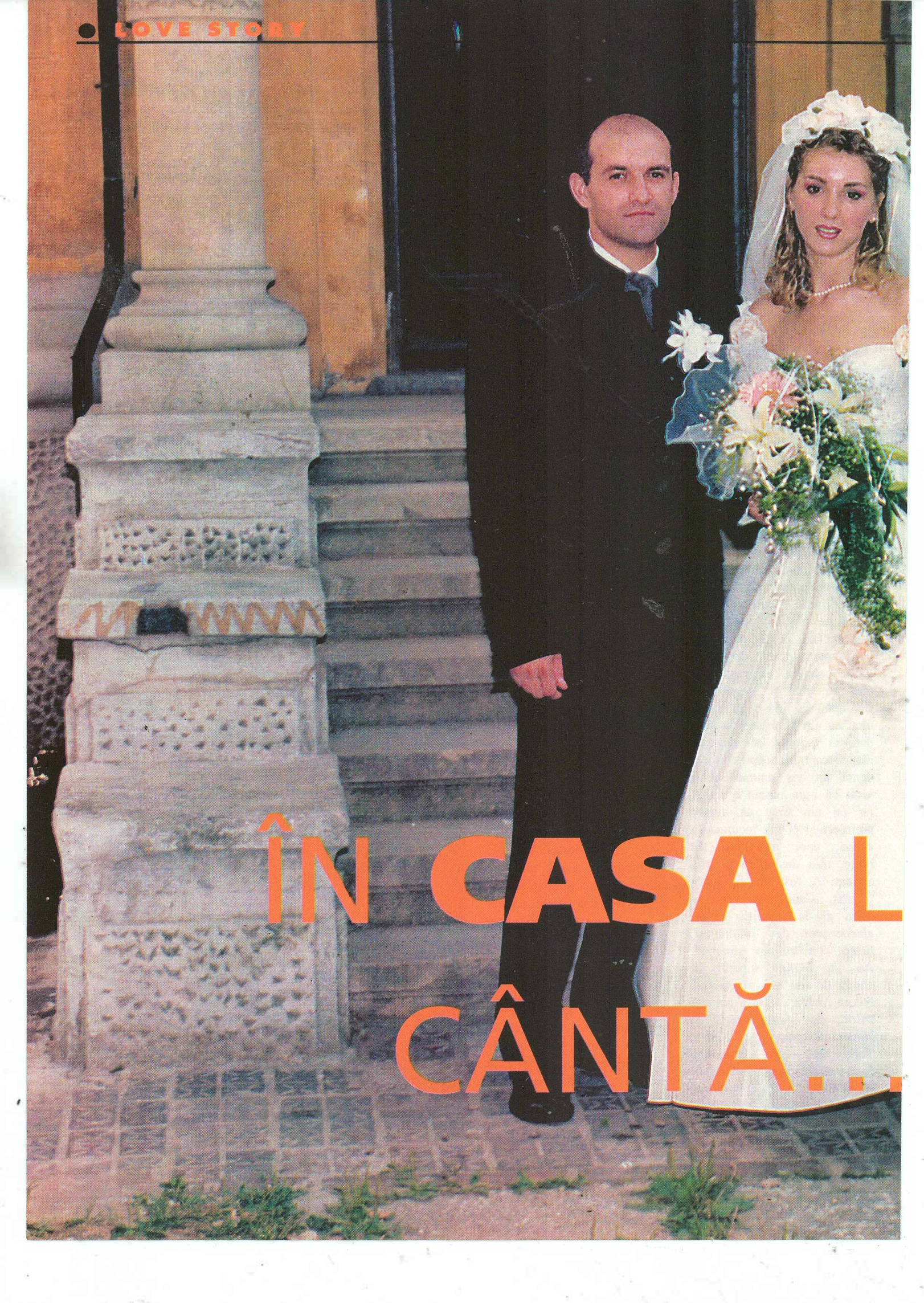
lucrează cu organismul, sentimentele, trăirile ei, cred că experiența maternității e fundamentală. Și ca experiență de viață e singurul lucru care durează și pentru care are noimă să trăiești. Am și o deformare profesională o dată cu experiența de mamă. Văd toate lucrurile altfel, am o privire de perspectivă. Multe lucruri mă îngrijorează, mă dor și mă sperie altfel decât înainte".

Ilinca Goia a fost Ecaterina Teodoroiu în filmul lui Sergiu Nicolaescu, „Triunghiul morții". Și l-a dorit foarte mult deși se temea de un asemenea rol. Mai întâi a căutat în bibliotecă biografii și fotografiile. Când a văzut fotografiile s-a speriat și mai tare. „Nici una dintre actrițele care au jucat până acum acest rol n-aveau nici o legătură, ca fizică, cu ea. Avea un profil de femeie-comisar, un fel de Mutter – courage". Regizorul i-a spus însă că personajul se regăsește în film ca simbol și nu are de ce să se teamă. „Filmările au început cu cele mai grele scene: cele de luptă pe front, de urcat muntele cu 300 de ostași în urmă și eu strigând *Haideti, băieți, după mine*. Rolul a fost foarte solicitant

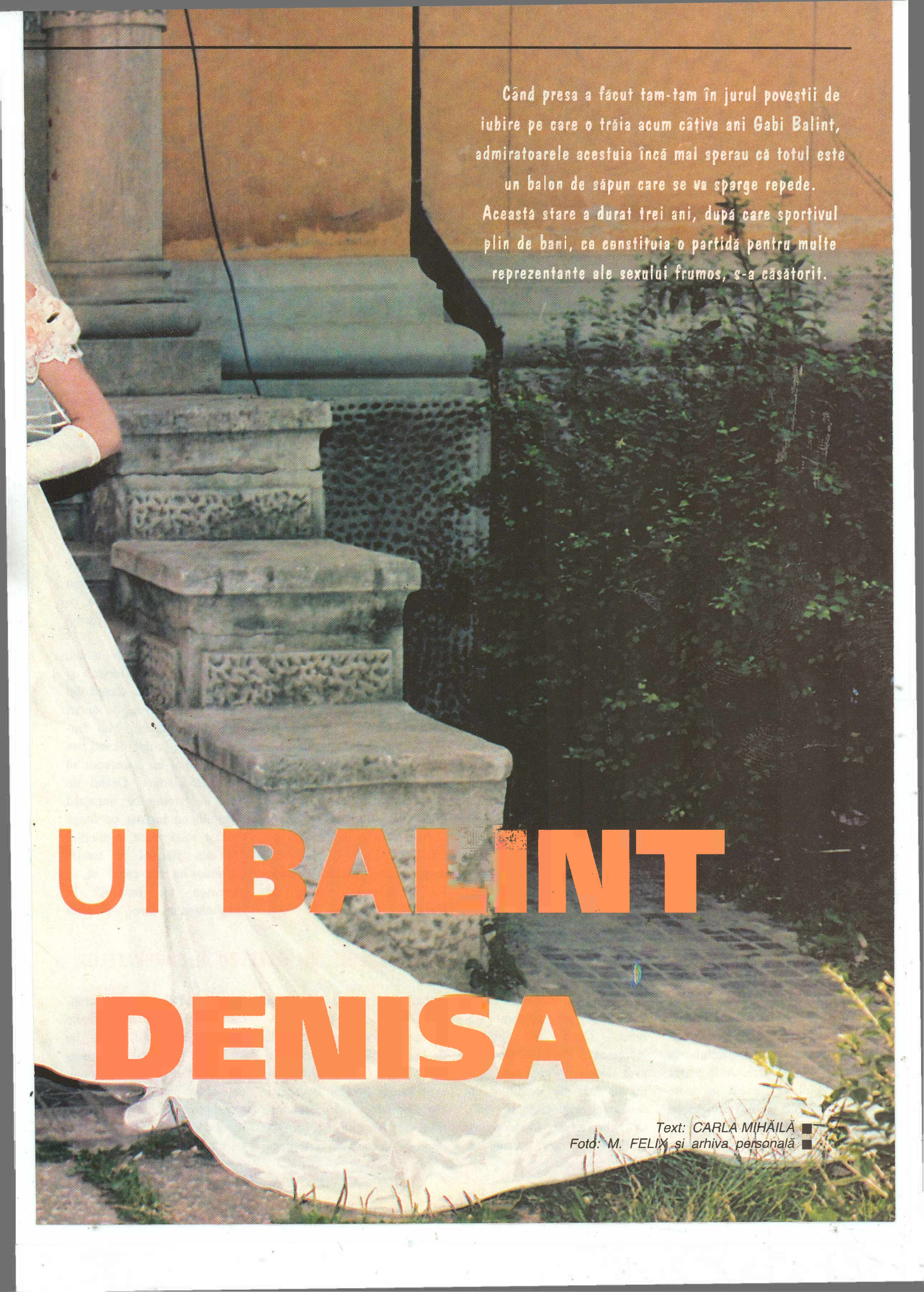
fizic. Am crezut că o să-mi dau duhul... Era să o pățesc acolo fiindcă maestrul pirotehnist avea un singur actor în cadru: pe mine. În rest erau soldați în termen și cascadori. Se puseseră niște stegulețe în locurile unde vor fi bombe. Mi-au dat un teanc de hârtii pe care trebuia să-l citesc repede și să semnez că am luat cunoștință. I-am întrebat care este esențialul și mi-au spus că nu e mare lucru, să semnez. Dar nu mi-au spus să nu calc prin locurile unde sunt stegulețe. Și am călcat exact între două bombe. Norocul meu a fost că n-am călcat în bombe. Am simulat o cădere și cadrul s-a tras. Cămeramanul i-a spus regizorului ce s-a întâmplat. Prima reacție a lui Nicolaescu a fost: *Ai filmat?*, după care a strigat: *Ilinca, ești bine?*".

E în zodia Peștilor și are ascendent în Leu. „Incompatibilitățile sunt cele mai evidente și la mine s-au probat". Îi place mult să călătorească. Dacă ar lua-o de la capăt și n-ar face actorie, i-ar plăcea să fie etnolog. „Are legătură cu ceea ce cred eu că e actoria la modul ideal: oglinda sufletului omenesc". E o fire prietenoasă, dar adesea dă dovadă de intoleranță când e vorba de principiile de la care nu abdică. În fața unui obstacol „fac pe dracu-n patru până-l depășesc. Mai degrabă dau cu capul în el decât să-l ocolesc". Ar vrea să aibă mai multă răbdare, să fie mai maleabilă, mai înțeleaptă. Vrea să-și crească băiețelul într-un mediu sănătos. „Din punct de vedere profesional îmi propun să devin o actriță atât de bună cât pot eu fi".

A full-page photograph of a wedding couple. The groom, on the left, is balding with a receding hairline, wearing a dark suit, white shirt, and a patterned tie. He holds a small white boutonniere. The bride, on the right, has blonde hair styled in waves, wearing a white strapless wedding dress with a full skirt and a long veil. She holds a large bouquet of white lilies and greenery. They stand on a set of wide stone steps next to a large, ornate stone column with a fluted capital. The background shows a wooden door or wall. The overall tone is romantic and formal.

ÎN CASA L
CÂNTĂ...

A photograph of a woman in a white wedding dress standing on a set of stone steps. The steps are part of a building with a textured wall. The woman is partially visible on the left side of the frame, with her arm and part of her dress showing. The background is a wall with a textured, possibly stone or concrete, surface. The overall tone is somewhat somber or reflective.

Când presa a făcut tam-tam în jurul poveștii de iubire pe care o trăia acum câțiva ani Gabi Balint, admiratoarele acestuia încă mai sperau că totul este un balon de săpun care se va sparge repede.

Această stare a durat trei ani, după care sportivul plin de bani, ce constituia o partidă pentru multe reprezentante ale sexului frumos, s-a căsătorit.

UI BALINT DENISA

Text: CARLA MIHĂILĂ
Fotd: M. FELIX și arhiva personală

„Eu nu am deloc memoria datelor, spune Gabi Balint. Sincer să fiu, cred că știu relativ bine numai anul în care m-am lăsat de fotbal și cel în care am câștigat Cupa Campionilor. Cedez astfel cuvântul soției mele, care stă mai bine la capitolul

să ne conducă acasă. De-abia am încăput în mașină...”. „În Dacie”, intervine el. „Nu-i adevărat, tocmai îți cumpăraseși Mercedes-ul cel nou. Știu asta pentru că ne-ai pus câteva încercări instrumentale de-ale tale și erai obsedat să se audă bine. În fine, printr-o

ajuns să se cunoască destul de bine. „Gabi este un maestru al surprizelor, spune Cătălina. Într-o zi a venit la mine și mi-a spus să-mi fac bagajele, pentru că a doua zi plecăm la Paris. A ținut totul pentru el atâta timp! La Paris a fost mai mult decât frumos. Seara ne plimbam pe malul Senei, iar dimineața de-abia așteptam să mâncăm croisantele acelea deosebit de bune. Am avut parte de tot ce-și poate dori o femeie. Flori, cine la lumina lumânărilor, muzică în surdină etc.”. Au trecut doi ani și tot pe nepregătite, în timp ce se aflau la Burgos (Spania), Gabi a cerut-o de nevastă pe Cătălina. A ales ca decor un magazin de bijuterii, de unde i-a și cumpărat inelul de logodnă. Sarcina de a-și

tru a ne descrie rochia de mireasă a soției sale. „Era albă și avea o trenă lungă”. „Mie-mi plăcuse o rochie în Spania, spune Cătălina, dar nu în totalitate. Doar ca idee. M-am dus la doamna Doina Levintza, i-am spus cam ce vreau și mi-a făcut rochia aceea superbă”.

La nuntă, ca la nuntă. Mireasa a fost furată și mirele a trebuit să scoată din buzunar câteva sute de dolari ca s-o recupereze. Mai frumos a fost atunci când un prieten de-al lui a început să cânte la clarinet. Destul de tare, de vreme ce angajații hotelului au insistat pe lângă nuntași să-și mute domiciliul din sala piscinei pe terasă. Că doar nu era cazul să se trezească tot hotelul! În învălmășeala care s-a iscat

N-A FOST DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE

amintiri”. „Nu ne-am îndrăgostit la prima vedere și poate din acest motiv avem acum o relație așa de frumoasă. Ne-am cunoscut la o lansare de disc a lui Mihai Constantinescu...”. „El a fost vedeta muzicală a copilăriei mele, o întrerupe Gabi pe Cătălina. M-a invitat la lansare și m-am dus, mai ales că pe vremea aia cochetam și eu cu muzica.” „Eu, spune Cătălina, eram model la agenția Mihaelei, soția lui Mihai”. După lansare, Gabi i-a invitat pe cei doi și pe vreo opt manechine, printre care se evidenția (în ochii lui) Cătălina, la un mic și-o bere. A făcut tot posibilul să fie cât se poate de spiritual și de fermecător, dar șarmul său a lăsat-o rece pe Cătălina. „Gabi s-a oferit

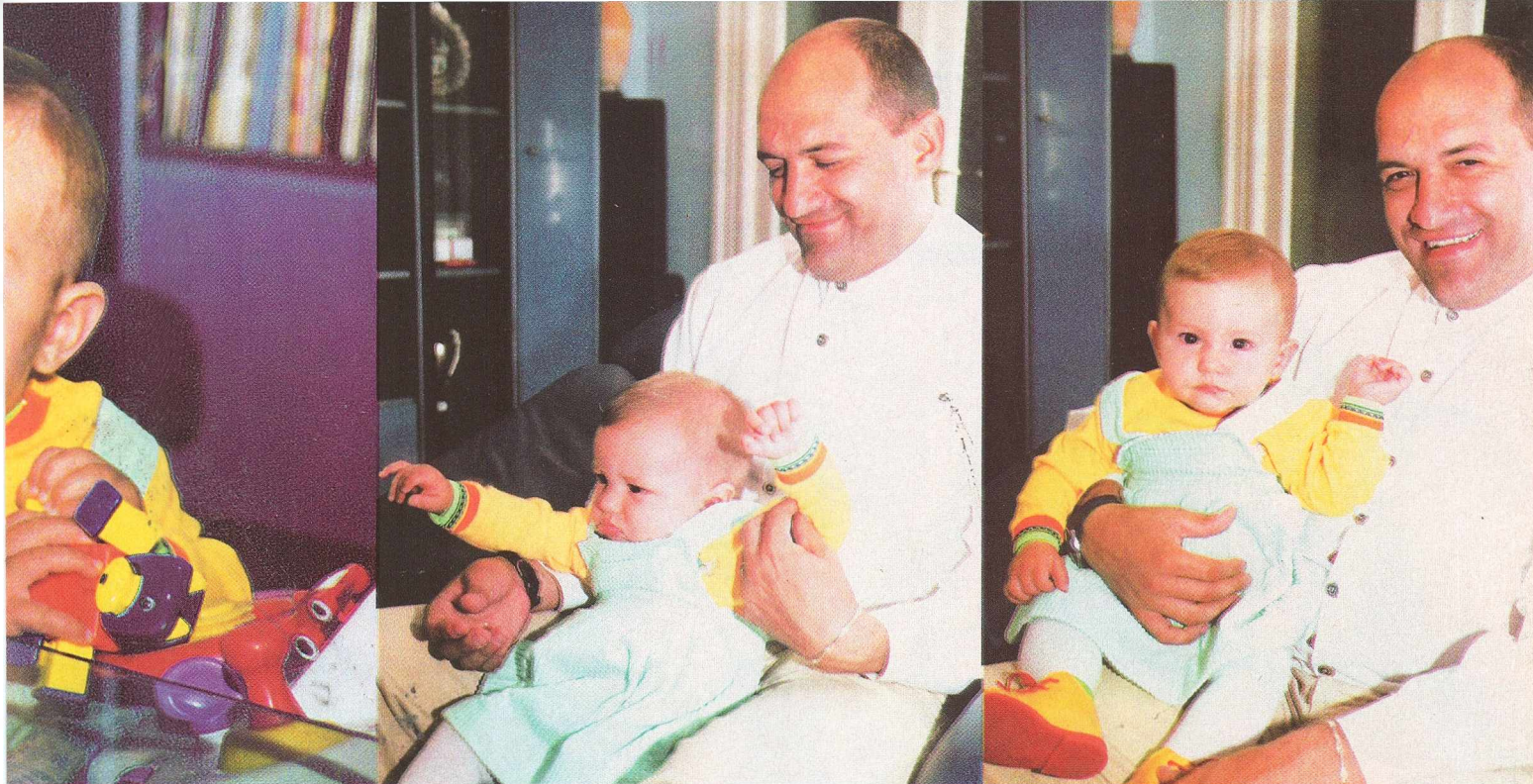
întâmplare întâmplătoare, eu am rămas ultima fată care trebuia să fie dusă acasă. Cu toate astea, n-am schimbat atunci numerele de telefon și n-am stabilit nici o întâlnire.”

Dar ce nu face dragostea din om! Deși Gabi n-a fost niciodată pasionat de modă, agenda sa a început să fie tot mai încărcată cu note speciale despre anumite zile în care erau lansări. A început să-și facă apariția pe la toate prezentările firmei Mihaelei Constantinescu. „Eram prieten cu Mihaela, încearcă el o ieșire, și nu puteam s-o refuz. Când mă invita, mergeam”. Până la urmă a avut loc și prima întâlnire, urmată azi de o ieșire la restaurant, mâine de un biliard, plus modă, foarte multă modă. Ușor, ușor, cei doi au

GABI BALINT, UN MAESTRU AL SURPRIZELOR

aminti data nunții îi revine tot Cătălinei. „Ne-am căsătorit după un an și câteva luni de la data când m-a cerut de nevastă, la 6 iulie. Nunta a avut loc la hotelul București din Capitală.” În acest moment al discuției l-am rugat pe Gabi să facă un efort pen-

atunci, Cătălina a fost aruncată în piscină, alături de alte prietene. „Părinții mei, își amintește Cătălina, s-au panicat teribil de mult și nu știu de unde au făcut rost de niște prosoape cu care m-au învelit, de frică să nu răcesc. În miez de vară.” De un an

și ceva, existența familiei Balint este mai mult decât împlinită și se învârtă în jurul Denisei, odrasla lor, care acum are ultimul cuvânt de spus în casă. Ieșirile lor au loc în funcție de Denisa. În fiecare zi o scot la plimbare. Nu este un copil plângăcios sau mofturos. Au

avut ceva probleme cu scâncetele în perioada când au început să-i crească dinții.

DENISEI ÎI PLACE SĂ TRAGĂ CÂINII DE COADĂ

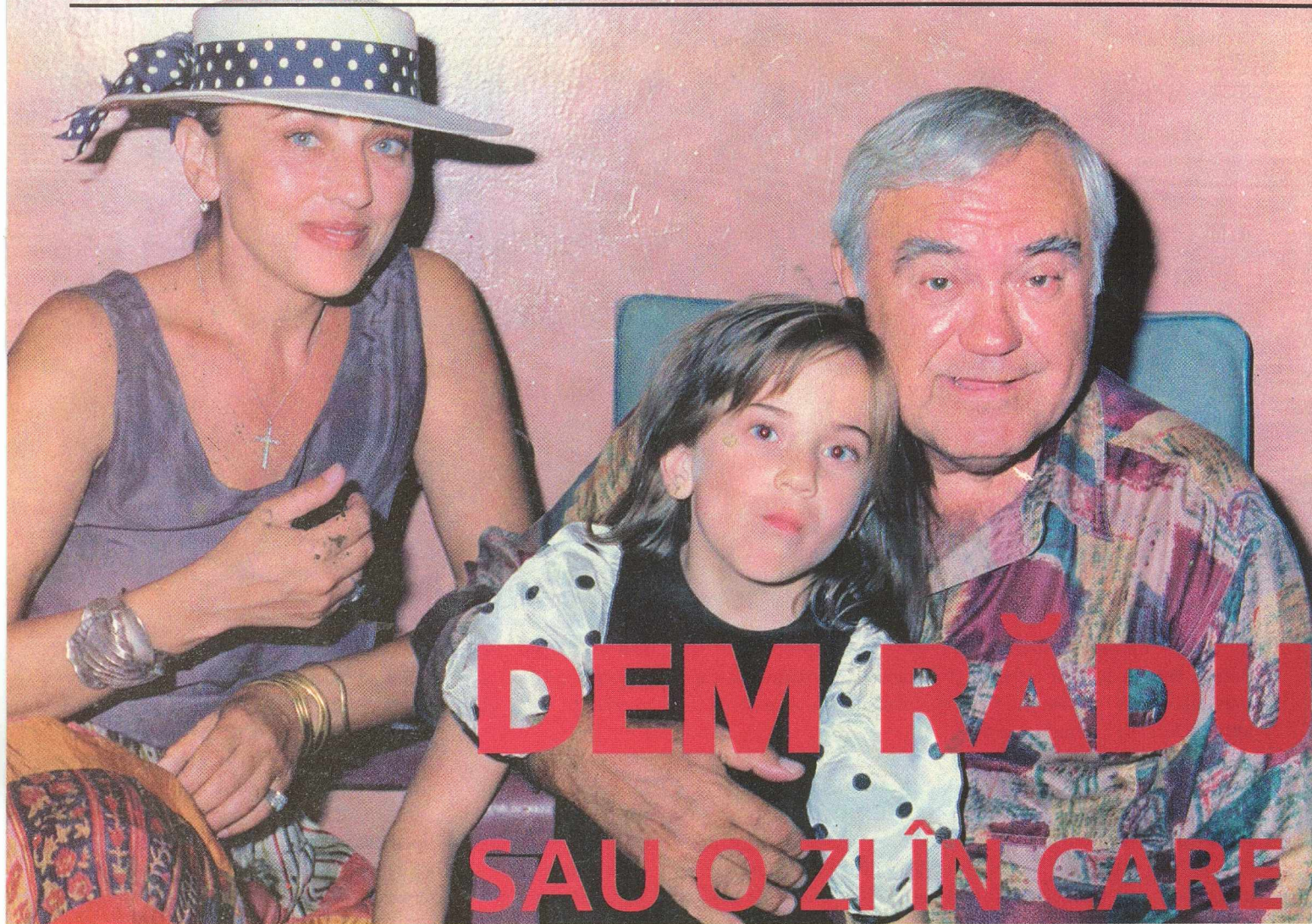
Acum ea merge deja pe bicicletă, călăuzită bineînțeles de mâinile ocrotitoare ale mamei

sau ale tatălui. Iubește câinii, plăcerea ei fiind să-i tragă de coadă. În rest, viața decurge

liniștită și normală, poate ceva mai agitată când echipa antrenată de Gabi are meci.

De altfel, încă de pe vremea când juca fotbal, el a rămas cu ideea fixă că la fiecare meci trebuie să aibă asupra sa ceva nou. Drept pentru care, Cătălina are grijă să-i cumpere mereu câte ceva: cravate, batiste, brelocuri etc.

DEM RĂDU SAU O ZI ÎN CARE

A vrut să se facă boxer, dar din cauza unui pumn mult prea puternic dat adversarului, s-a lăsat de acest sport. S-a gândit că n-ar strica să vadă lumea cu ochii unui marinar.

În cele din urmă a văzut-o, dar cu ochii unui actor.

Dem Rădulescu s-a născut în 1931 la Râmnicu Vâlcea, într-o familie de oameni pașnici, cu principii sănătoase. A fost mezinul dintre cei trei

„De fapt, Bibanul i s-a spus unui frate de-al meu, care s-a dus la școală cu un pește ca să-l vadă copiii la nu știu ce oră de științele naturii. După

de noi. Bunica mea se ruga 12 ore pe zi.“ La vârsta fragedă a grădiniței, Dem și frații săi se jucau cu o minge de cârpă, făcută dintr-un cio-
rap de damă, umplut cu diverse rămășițe textile. Până să treacă la mingea de piele, a străbătut o perioadă glorioasă, plină de peripeții, ca-n scrierile lui Creangă, inclusiv furatul cireșelor și scăldatul, nu în Ozana cea frumos curgătoare, ci în Olt.

A fost un copil cuminte, spune el. Nu îndeajuns, ne permitem să glumim, de vreme ce, la trei ani și jumătate, îmbrăcat într-o rochiță și legat la gât cu o fundă (așa obișnuia mama lui să-l poarte)

a fugit de acasă. Cu un frate mai mare, ce-i drept. O zi întreagă a stat cu gura căscată pe la tiribombele, rahatul, vata de zahăr, puștile și toate minunățiile unui circ. Vă imaginați, desigur, scena care a urmat seara acasă.

Ca adolescent, Dem Rădulescu a fost destul de retras. Prima oară a îndrăznit să spună o poezie la 17 ani. Atunci și-a dat seama cât de puternic este atras de teatru și film. De fapt, nu chiar atunci, ci în momentul în care a găsit la bibliotecă o carte foarte veche, de prin 1912, despre arta actorului. „Mă duceam foarte des la film. Ajungeam târziu acasă și mă

MAMA MĂ PURTA ÎMBRĂCAT ÎN ROCHIȚĂ

copii, căroro Maria Rădulescu (mama) s-a străduit să le dea o educație mai mult decât exemplară. Tatăl său era negustor de costume tradiționale românești, cojoace, căciuli și toate lucrurile trebuincioase țăranilor. Mai târziu, a luat un mare magazin de pește, la stat, de unde și porecla celebră pe care a purtat-o Dem ani de-a rândul: Bibanul.

ce a plecat el din școală, m-am dus eu, primind același apelativ. Tata a fost un om de o cinste remarcabilă, care ne atrăgea mereu atenția că lucrul cel mai important este să te culci cu sufletul curat. Era un tip jovial, plin de umor, iar învățămintele lui ne-au ajutat foarte mult. Mama a fost casnică, tocmai ca să se ocupe cât mai bine

Sotia sa, Adriana Schiopu

Dinu Paturică din „Ciocoi vechi și noi”

Cu verișoara Mioara

LESCU

N-AI RÂS E O ZI PIERDUTĂ

Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: Arhiva personală ■

certau ai mei.” Cu toate acestea, planurile sale erau, pe vremea aceea, legate de o carieră în... box. Antrenor i-a fost campionul la toate categoriile Gheorghe Lungu. A abandonat, însă, acest sport,

teatru și a intrat. Primul an i s-a părut mai greu. În următorii trei ani a obținut o bursă de merit, terminând șef de promoție din 93 de studenți. În mod automat a devenit angajat al Teatrului

CU PIESA „SICILIANA” DEȚIN RECORDUL ÎN ROMÂNIA: 1.750 DE SPECTACOLE

din cauza unui conflict ce s-a iscat între el și un coleg de antrenament, pe care l-a lovit „cam tare”. După box a vrut să se facă marinar. A umblat o vreme prin locuri destul de murdare. La 19 ani și jumătate a dat examen la

Național din București. „Eu vroiam să merg la Teatrul Armatei, dar a fost spre binele meu, pentru că am avut marea șansă de a da peste maestrul Sică Alexandrescu. Am devenit ca și copilul lui. La 34 de ani mi-a dat să joc

Motanul Dănilă din filmul „Veronica”

Împreună cu Marcela Rusu și Aurel Baranga

rolul Cațavencu, alături de o pleiadă de nume sonore: Beligan, Finteșteanu, Elvița Godeanu, Carmen Stănescu ș.a. Am avut mari emoții. Apoi, din nou, am avut marea șansă de a deveni favoritul lui Aurel Baranga, marele dramaturg, care, ulterior, a început să scrie gândindu-se la mine. Cu «Siciliana» am un record în România, de care sunt extrem de mândru: 1.750 de spectacole (650 la Național și 1.100 la Teatrul

tenerul nu mai este lângă tine, pe scenă, ci în sală. De fapt, toate rolurile sunt odraslele mele. Eu n-am copii vitregi, îi iubesc pe toți. Am jucat teatru pentru plăcerea mea. Pot spune că i-am tras în piept pe spectatori și-i trag în continuare. Nu-i o meserie pe care s-o faci la tarabă. Te realizează spiritual. Finteșteanu spunea: «Nu da tot într-un spectacol, că după aia se satură de tine. Dă așa cum trebuie să dea o femeie: cu zgârcenie.» Trebuie să joci în

M-AM CĂSĂTORIT DINTR-O DRAGOSTE IMENSĂ

Vasilescu). Foarte aproape de inima mea a fost și spectacolul «Peripețiile bravului soldat Svejk». O experiență unică, despre care pot să spun că foarte puțini se întâlnesc cu ea, a fost faptul că Liviu Ciulei m-a invitat să joc la Teatrul Bulandra în rolul lui Farfuridi. A fost ceva extraordinar pentru că, în același timp, la Național jucam Cetățeanul turmentat. Azi eram Farfuridi la Bulandra, mâine eram Cetățeanul turmentat la Național.

Dem Rădulescu vorbește cu mare plăcere și de rolurile sale din teatrul de revistă. „Salutări de la Vasile“ a cunoscut un succes fulminant. „Era coadă pentru bilete până la Palatul telefoanelor. Eu m-am îndrăgostit de genul ăsta, de revistă. Reacția publicului este foarte directă. Par-

asa fel încât omul să vină și a doua oară. Eu, de pildă, de-abia aștept să vină un film cu De Niro. Măsură nu are decât marele talent. Arta este medicină, se înscrie pe aceeași linie, a sănătății spirituale. Iar viața trebuie dusă cu optimism. E o terapie, optimismul. O zi în care n-ai râs, e o zi pierdută.“ În viața lui Dem Rădulescu, familia joacă rolul cel mai important. Aceasta a fost clădită pe o dragoste „imensă“, cum îi place maestrului s-o numească. „M-am căsătorit cu Adriana (n.r. – Șchiopu) din dragoste. Eram înnebunit după ea. Și acum o iubesc foarte mult. Cel mai important lucru este că ea a dorit să avem un copil și o avem acum pe Irina Maria, o fată deosebit de educată și de stilată.“

Cu Jean Constantin, în filmul „Explozia“

Farfuridi din „O scrisoare pierdută“, în regia lui Liviu Ciulei

În turneu cu piesa „O scrisoare pierdută“

Viorel Moldovan (stânga) nu a putut fi oprit de Thomas Linke să deschidă scorul

Euro 2000

„Tricolorii” au debutat cu dreptul

Pagini realizate de POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Foto: AP – ROMPRES ■

Așteptate cu înfrigurare (mai bine zis, cu înflăcărare — pe asemenea temperaturi ridicate ale verii în curs), întrecerile din cadrul Campionatului European au început sub semnul devisei „Fotbal fără frontiere” și sub patronajul simpaticei mascote Benelucky.

Cel mai important eveniment fotbalistic al sfârșitului de secol (sic!) a marcat premiera organizării în comun de către două țări, în speță Belgia și Olanda. Ceremonia de deschidere și meciul inau-

gural au fost găzduite, săptămână, 10 iunie, de stadionul „Roi Baudouin” din Bruxelles, același pe care în urmă cu 15 ani (pe când purta numele „Heysel”) s-a petrecut tragedia confruntării dintre

suporterii finalistelor C.C.E., Juventus și Liverpool, 39 de victime plătind tribut pentru pasiunea lor față de sportul-rege. Poate și de aceea la festivitate, onorată de altele regale din cele două țări co-

organizatoare, a predominat culoarea albă, ca un apel la pace și puritate. Altfel, momentul respectiv a semănat (prin gigantismul personajelor înfrumusețate la modul futurist, însă frizând absurdul și

ridicolul) cu acela de la Coupe du Monde, numai că de astă dată a durat mult mai puțin (dar și cheltuielile au fost sensibil reduse).

Contrar regulii de la turneele finale mondiale, potrivit căreia balul îl deschide campioana en-titre, de această onoare s-au bucurat Belgia (una dintre gazde) și Suedia (partenera din primul meci). Au urmat alte 30 de partide, iar la 2 iulie a fost desemnată noua „regină” a Europei.

Luni, 12 iunie, ora 19, pe stadionul „Sclessin” din Liège a avut loc partida inaugurală din grupa A. Protagoniste – reprezentativele României și Germaniei, două formații cu mulți jucători ajunși la maturitatea fotbalistică. Pe de altă parte, o reeditare a întâlnirii de acum 16 ani, din cadrul turneului final organizat în Franța. Au învins atunci vest-germanii cu 2-1. Din loturile celor două for-

mații au „supraviețuit”, coincidentă, „decarii” Gică Hagi și Lothar Matthäus. Antrenorii Emeric Ienei, respectiv Erich Ribbeck recurg la aceeași așezare în teren: cu libero, patru apărători, trei mijlocași, doi atacanți. Emoții chiar în debutul partidei, la o pasă înapoi a lui Dan Petrescu, însă Bogdan Stelea reușește să trimită în corner din fața „vulpoiului” Oliver Bierhoff. Scăpăm cu bine, ca și de un alt corner. „Tricolorii” fac pressing la mijlocul terenului. Minutul 5. La o astfel de fază, Adrian Ilie îi „fură” mingea lui Thomas Linke, pătrunde spre careu, pasează pe jos. Venit oportun pe dreapta, **Viorel Moldovan** șutează năprasnic. Pentru o fracțiune de secundă am înghețat. Dar nu, mingea trece pe sub transversală, scuturând plasa porții lui Oliver Kahn. Credeam că este visul unei nopți de vară,

dar tabela de marcaj indică sec: 1-0 pentru România! Așadar, avem avantaj în fața multiplei campioane mondiale și europene. Jocul la ofsaid al „Panzerelor” îl obligă pe Kahn să intervină la limită în două rânduri. Germanii împing jocul tot mai mult spre careul nostru. După o fază prelungită de atac, **Mehmet Scholl** trimite o „torpilă”: 1-1, care va fi și scorul final.

Arbitrul danez **Kim Milton Nielsen** – de tristă amintire din meciul cu Bulgaria de la „europenele” precedente – ne confirmă că nu degeaba ne-am temut de prestația sa: la o acțiune în careu a lui **Adrian Ilie**, ne refuză pur și simplu acordarea cuvenitului penalty. Asta este, tot cei mari trebuie să fie avantajați... Repriza secundă consemnează o bară în contul lui Bierhoff, dar și

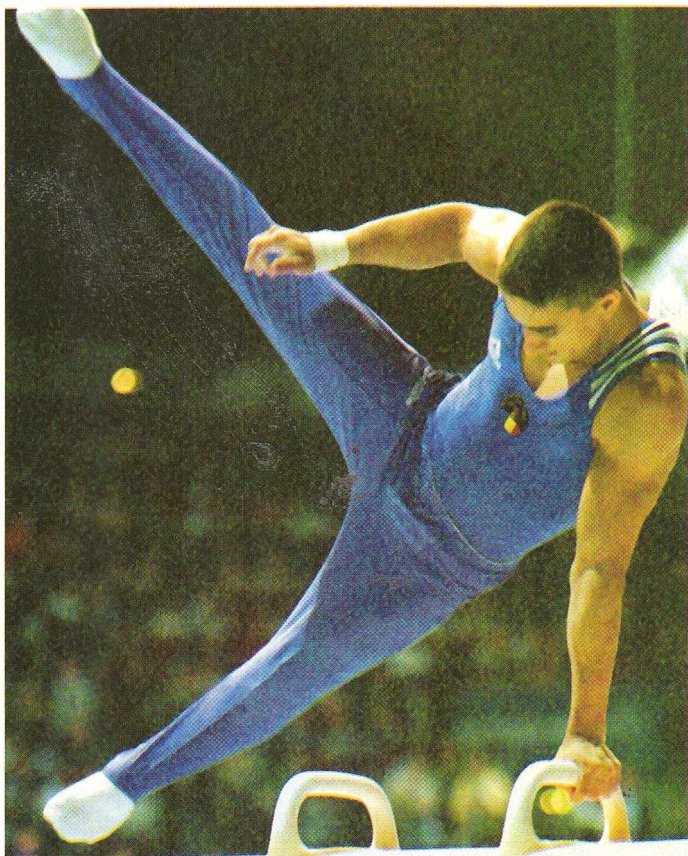
o dublă ratare a lui Ilie și Moldovan. Jocul se desfășoară mai mult la centrul terenului. Ochii ne sunt din ce în ce mai mult ațintiți pe cronometru. Proverbialul forcing al germanilor din final întârzie să se producă. Trei minute de prelungiri și... România termină nedecis în fața campioanei en-titre. Desigur, așa cum declara și Gică Hagi după încheierea partidei, pentru început nu este rău. Ne rămâne speranța să urmeze o victorie în următoarea întâlnire, cu Portugalia (altă adversară din 1984)... Gândul „cumnaților” Hagi și Popescu de a reveni cât mai târziu acasă va deveni realitate? Cine știe...

În numărul viitor al revistei noastre vă vom prezenta întreaga desfășurare a turneului final, însoțită de un amplu fotoreportaj.

● Ca și pentru competiția mondială (prin Jules Rimet), francezii își revendică paternitatea inițierii întrecerii europene (prin Henri Delaunay), primă ediție (1960) având loc chiar în Hexagon ● A câștigat Rusia, singura absentă în prezent dintre cele care au dobândit trofeul: 1964 – Spania (gazdă), 1968 – Italia (gazdă), 1972 – Germania, 1976 – Cehia, 1980 – Germania, 1984 – Franța (gazdă), 1992 – Danemarca și 1996 – Germania ● Cu Norvegia și Slovenia aflate la prima participare, numărul țărilor prezente la cele 11 turnee finale a ajuns la 26 ● Suedia este singura reprezentativă care are o conducere bicefală: ambii antrenori – Tommy Soderberg și Lars Lagerback – au calitatea de „principal” ● Primul gol al actualei ediții a fost înscris de belgianul **Bart Goor** ● Primul cartonaș galben l-a luat suedezul **Patrik Andersson** ● Căpitanul nordicilor a fost și primul eliminat, el cumulând al doilea cartonaș galben ● Prima eroare de arbitraj a fost comisă de germanul **Markus Merk** atunci când a validat golul victoriei în partida Belgia-Suedia ● Nici scoțianul **Hugh Dallas** nu s-a lăsat mai prejos, inventând o lovitură de la 11 m pentru „squadra azzurra” în meciul cu otomanii ● De asemenea, „centralul” italian **Pierluigi Collina** a acordat un penalty discutabil, în minutul 89, prin transformarea căruia „portocaliilor” i-au învins pe cehi ● Același Collina a arătat direct cartonașul roșu cehului **Radoslav Latal**, aflat pe banca de rezerve ● Primele rezultate: Belgia-Suedia 2-1, Turcia-Italia 1-2 (grupa B); Franța-Danemarca 3-0, Olanda-Cehia 1-0 (grupa D).

Belgianul Bart Goor (stânga) – în duel cu suedezul Roland Nilsson – este autorul primului gol la Euro

Marian Drăgulescu a „colecționat” câte o medalie din fiecare metal

- Un mare campion – Dan Grecu – se dovedește a fi și un mare antrenor ● La masculin, România a ocupat primul loc în clasamentul pe medalii ● Speranțe îndreptățite pentru Olimpiada de la Sydney

Anul 1956 este considerat unul de referință în istoria gimnasticii românești: la Jocurile Olimpice de la Melbourne, echipa feminină cucerește prima sa medalie (bronz). Același loc 3 și pe aparate, prin **Elena Leuștean**, la sol. A urmat încă o medalie de bronz, tot prin echipa feminină, la J.O. '60 de la Roma. La Olimpiada de la Montreal (1976) consemnăm cele trei medalii de aur obținute de **Nadia Comăneci**, „argintul” pentru reprezentativa feminină, dar și un „bronz” pentru **Dan Grecu**, la inele. În perioada 1974-1993, șapte gimnaste și un gimnast au „colecționat” 19 medalii de aur la C.M.

Primul nume românesc

înscris pe lista campionilor mondiali a fost cel al marelui specialist în proba de inele, **Dan Grecu** (1974, Varna). După un „argint” la C.E. '73 (Grenoble), el va fi primul pe podium la C.E. '75 (Bern), secundat de **Mihai Borș** în aceeași probă. Din nou la C.M., „bronz” în 1978 (Strasbourg) și „argint” în 1979 (Fort Worth, S.U.A.), pentru ca în 1980 Dan Grecu (n. 26.09.1950) să abandoneze activitatea competițională.

Din 1984 a devenit antrenorul echipei reprezentative a României, înregistrând primele performanțe cu elevii săi: **Valentin Pânte** (C.E. '85, Oslo) – „bronz” la inele, ca și **Marius Gherman** la

bară fixă. **Cristian Brezeanu** (argint), **Marian Rizan**, **Nicușor Pascu**, **Adrian Gal** sau **Nicu Stroia** (toți bronz) la diferite întreceri continentale, iar la cele mondiale din 1994 – **Marius Urzică** (aur la cal cu mânere) și **Dan Burincă** (bronz la inele) nu pot lipsi dintr-o enumerare ce nu este exhaustivă, dar a cărei lungime a listei este incontestabil depășită de aceea a „fetelor”.

Dacă tot ne-am învățat în jurul subiectului, ați înțeles – desigur – unde am vrut să batem: fără a crea o contrapondere artificială între performanțele înregistrate la feminin și masculin, ei bine, anul acesta – pentru prima oară – băieții au depășit fetele (o medalie de aur, două de argint și una de bronz, ultima pe echipe)!

Într-adevăr, la **Campionatele Europene** de gimnastică masculină pentru seniori și juniori, desfășurate la Bremen (25-28 mai), echipa alcătuită din **Marius Urzică**, **Marian Drăgulescu** și **Dorin Petcu** a câștigat medalia de argint. Titlul a fost obținut de Rusia, la ultimul aparat – solul – elevii antrenorului Dan Grecu fiind frustrați de notațiile arbitrilor, majoritari din țările ex-sovietice. Clasamentul final este edificator: Rusia 171.071 p., România 170.844 p., Ucraina 170.608 p.

Plecați la drum cu speranțe pentru două locuri pe podium, succesul le-a trezit noi ambiții băieților noștri. (De menționat că, la precedentele „europene” ne-am clasat pe locul opt, iar acum am devansat și campiona *en titre*, Franța).

Marian Drăgulescu (n. 18.12.1980) a devenit un adevărat „colecționar” de medalii: în cea de-a doua zi de concurs, el avea să fie revelația întrecerii prin locul trei la individual compus, unicat în istoria participărilor românești. În finalele pe aparate, **Drăgulescu** a cucerit „aurul” la sol, „imitat” de „veteranul” **Marius Urzică** (n. 30.09.1975) la cal cu mânere și de **Ioan Silviu Suci** (n. 24.11.1977) la sărituri. Dorin Petcu a pierdut de puțin „bronzul” la cal, iar **Drăgulescu** s-a clasat pe locul 6 la sărituri.

Rezultatele sunt mai mult decât îmbucurătoare (România s-a situat pe primul loc în clasamentul pe medalii), în perspectiva apropiatelor Jocuri Olimpice de la Sydney, unde vom avea însă de înfruntat clasa asiaticilor.

Prompt, M.T.S. și-a făcut o „gaură” în bugetul propriu de circa 900 milioane lei, sumă cu care a răsplătit evoluția excelentă a sportivilor și tehnicienilor, pe care-i felicităm la rândul-ne.

ASTROLOGIE

Compatibilitatea ta cu astrele

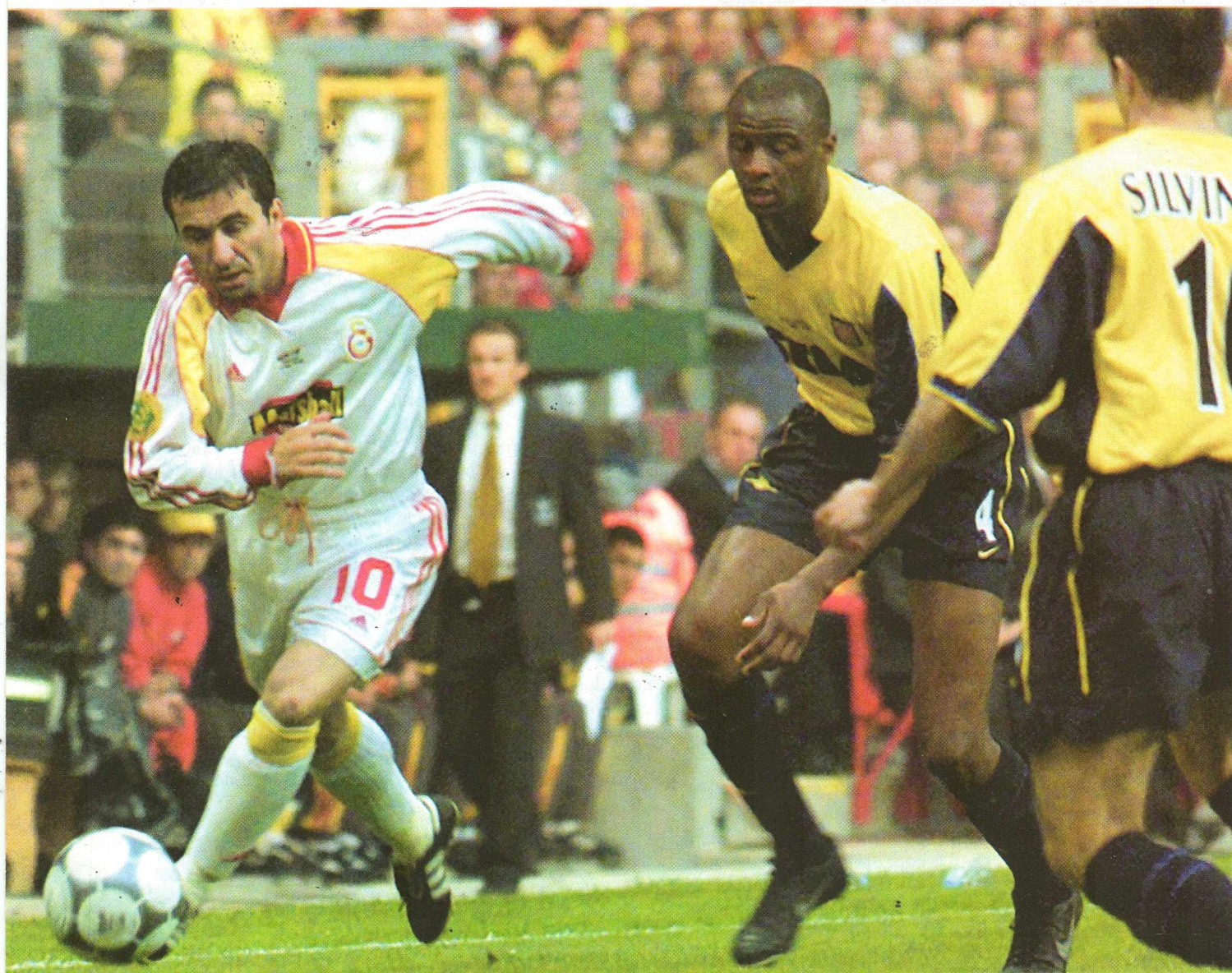
01-899 0017

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt nelaxabile.

Cupele
europene

FINALE CU „STRANIERI” ROMÂNII

- Cupele europene sunt o afacere tot pentru cluburile bogate
- „Primăvara europeană” — un vis prea îndrăzneț
- Doar Steaua mai ține steagul sus ● Ceahlăul deschide noul sezon.

Aspect din finala Cupei UEFA, cu Gică Hagi urmărit de Patrick Vieira (în centru) și de Silvinho

Pus pe tapet la 6 octombrie 1998 și definitivat la 10 decembrie același an, prin decizia Comitetului Executiv al UEFA, proiectul de reformare a competițiilor europene intercluburi s-a concretizat încă din ediția 1999-2000 prin mărirea numărului de echipe

participante în **Liga Campionilor** (de la 24 la 32) și prin fuzionarea Cupei Cupelor și a **Cupei UEFA** într-un hibrid purtând numele celei din urmă. Toate bune și frumoase, s-ar putea spune la prima vedere. În fond, de ce ne-ar deranja pe noi, ca români, ex-

tinderea Ligii Campionilor? Nu sunt oferite mai multe locuri și astfel am avea șanse sporite de acces? Ei bine, nu. Și aceasta pentru simplul motiv că noua structură este concepută exclusiv în avantajul cluburilor mari și bogate. Astfel, în funcție de coefi-

cientul UEFA, țările situate în vârful ierarhiei respective ajung să aibă dreptul de a înscrie câte trei echipe (Italia, Anglia, Spania, Olanda) sau chiar patru (Germania), ori câte două (Franța, Portugalia). Așa s-a ajuns ca în semifinale să regăsim un terțet

spaniol, ibericii adjuceându-și recent trofeul grație lui **Real Madrid**. În plus, campioanele provenind din țări cu un coeficient slab sunt obligate să parcurgă două sau trei tururi preliminare. Un alt favor făcut cluburilor potente financiar: după consumarea primei faze a Ligii Campionilor (L.C.), formațiile clasate pe poziția a treia în cele opt grupe inițiale continuă aventura europeană fiind acceptate în turul III... al Cupei UEFA.

Reformele respective ne-au surprins cum nu se poate mai rău, România oscilând între locurile 21 și 22 care oferă dreptul de a înscrie în Cupa UEFA numai pe ocupanta locului secund în campionat și pe câștigătoarea Cupei. Dar ce să facem dacă la pârda-nica „zestre” UEFA, ca să luăm ultimul exemplu, Steaua a contribuit cu 10 puncte și Dinamo cu 4, în timp ce Rapidul doar cu o jumătate de punct? Ne gândim cu nostalgie la vremurile când aveam trei reprezentante în C 3 și Steaua prindea de trei ori consecutiv grupele în Champions League, ca să nu mai vorbim de visul devenit

acum prea îndrăzneț de a evolua în „primăvara europeană” și care a prins contur în acest deceniu doar în 1993 (tot echipa militară a ajuns în „sferturi”, fiind eliminată de către Anvers din Cupa Cupei). Unde mai punem că, în perioada de timp amintită, prin plecările masive în străinătate (numai în prezent, 85 de fotbaliști români activează

campioana **Rapid** de serviciile a nu mai puțin de șase jucători, dintre care trei atacanți (Marius Șumudică, Ioan Viorel Ganea și Jean Barbu). Rezultatul: 3-3 (acasă) și 1-2 cu necunoscuta Skonto Riga (Letonia), în turul II preliminar al L.C. În primul tur al Cupei UEFA, **Dinamo** a capotat în fața unei Benfica Lisabona având în compo-

meritul de a o fi eliminat în cel de-al doilea pe West Ham United.

Ne-am consolată întrucâtva urmărind evoluțiile stranieilor noștri, cei doi Gică - Popescu și Hagi - cucerind trofeul Cupei UEFA cu a lor **Gala-tasaray Istanbul** (0-0 și 4-1 după lovituri de departajare cu Arsenal Londra, în finala de la Copenhaga), Adrian Ilie eșuând însă cu **Valencia** (0-3) în ultimul act de la Paris al L.C.

Considerată cea mai bogată competiție europeană, **Liga Campionilor** a oferit 7 milioane dolari pentru câștigătoarea trofeului (Real Madrid a încasat în total 21.915.000 \$) și 4 milioane \$ pentru finalistă (Valencia a cumulat 18.748.000 \$). La acestea se adaugă, bineînțeles, sumele rezultate din drepturile de televiziune și de publicitate. Explicabilă atunci marea bătaie care se poartă pentru accederea într-o cupă europeană. De altfel, UEFA intenționează ca din sezonul viitor să introducă un sistem de licență obligatorie privind starea de sănătate financiară a cluburilor.

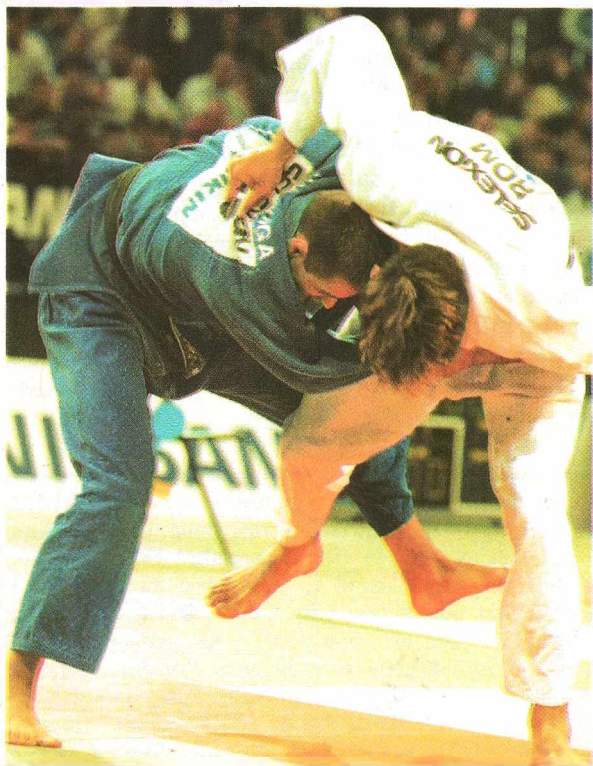
Pentru ediția 2000-2001, formatul celor două competiții continentale va rămâne neschimbat, întrecerile angrenând în total 193 de echipe. Tragerea la sorți a primelor două tururi preliminare (din cele trei) ale L.C. va avea loc la 23 iunie (la Geneva) și acestea se vor disputa la 12 și 19 iulie, respectiv 26 iulie și 2 august. Cupa UEFA prevede un singur tur preliminar, la 10 și 24 august. Până atunci însă, cu atenția captată de meciurile din cadrul EURO 2000, vom putea urmări (ca și anul trecut) comportarea celor de la **Ceahlăul Piatra Neamț** în primul tur al **Cupei UEFA - Intertoto**, în care vor întâlni la 18 iunie (în deplasare) pe Trans Narva (Estonia), returul urmând a avea loc o săptămână mai târziu.

la formații de primă divizie din 21 de țări europene), echipele noastre de club și-au văzut diminuate serios loturile din punct de vedere valoric. De neînțeles a fost, spre pildă, cum s-a putut dispensa

nență jucători de zece naționalități, dar și dacă mergea mai departe tot îl pierdea pe Liviu Ciobotariu. Din nou, singură **Steaua** a ținut oarecum steagul sus, ajungând până în turul III, având și

Judo

PE URMELE ATLEȚILOR

Adrian Croitoru (stânga) în finala câștigată cu olandezul Mark Huizinga

Având tradiții care se pierd în urmă cu aproape o jumătate de mileniu, judo-ul a fost practicat în special de asiatici (chinezi și japonezi). Derivând din jiu-jitsu, sportul în kimono are ca principiu de bază formula „Cedează ca să poți învinge”. Larg răspândit în întreaga lume, în 1934 au avut loc primele C.E., iar din 1960 - și C.M. Începuturile românești datează din anii '30, pe 19 august 1968 F.R. Judo fiind recunoscută oficial. Primul succes internațional a fost realizat de **Arpad Szabo**, „bronz” la C.E. '77 (Ludwigshafen, Germania), România obținând tot medaliile de bronz în confruntările pe echipe. În 1978, la C.E. de la Helsinki, același Szabo a cucerit „argintul”. Prima cunună de aur avea să-i revină lui **Nicolae Vlad** (C.E. '80, Viena), urmat de **Constantin Niculae** ('81, Debrecen) și de

Mircea Frățică ('82, Rostock), la edițiile ulterioare ale „europenelor”. Aur „continental” pentru **Ilie Șerban** și **Mihai Cioc**, argint „mondial” pentru **Constantin Niculae**, bronz pentru **Mircea Frățică**, **Mihai Cioc** și **Adrian Croitoru**, dar și fetele au intrat în scenă: bronz și argint pentru **Simona Richter** la C.E. 1990-1992.

Am numit deja mai sus pe unul dintre laureații la recente C.E. din Polonia: **Adrian Croitoru** (90 kg) - „aur”, căruia i s-au alăturat **Laura Moise** (48 kg) - medalie din același metal prețios - și **Ioana Dinea** (52 kg) - „bronz”. Menționându-i și pe antrenorii **Florin Bercean** și **Ștefan Pop**, să spunem că, astfel, judo-ul a urcat pe locul doi (după atletism) în ierarhia sporturilor din România, iar pentru întrecerile olimpice de pe tatami avem șapte nominalizați.

Handbal

Victorie totală la semicerc

Cu origini care ar atesta existența sa chiar înaintea fotbalului, handbalul „în 11” a apărut în Germania la sfârșitul secolului trecut, iar cel „în 7”, care se joacă astăzi, aproape simultan pe teritoriul fostei Cehoslovacii („ceska hazena”) și în Danemarca („haandbold”).

În ambele variante, handbalul românesc a apărut și s-a dezvoltat aproape concomitent cu cel internațional, la 7 aprilie 1936 fiind constituită federația de specialitate. Din auzite sau fericiți martori oculari la vremea respectivă, iubitorii de sport asociază în cvasiunanimitate handbalul românesc performanțelor realizate de reprezentativa națională sau echipele masculine de club. Într-adevăr, prin cele patru titluri mondiale obținute în 1961, 1964, 1970 și 1974, nume ca Mihai Redl, Cornel Oțelea, Virgil Hnat, Ioan Moser, Gheorghe Gruia, Mircea Costache II, Cornel Penu, Ștefan Birtalan, Ghiță Licu, Cristian Gațu sau Valentin Samungi au intrat în legendă.

Și totuși, primele medalii de aur la întrecerile mondiale ne-au fost aduse de reprezentativa feminină: în 1956 (8 iulie, Frankfurt/Main) și 1960 la handbal în 11, apoi în 1962 – la handbal în 7. Ei bine, unul dintre artizanii acestor succese este nimeni

altul decât antrenorul **Constantin Popescu** (nea „Pilică”, n. 03.09.1928), cel care alături de „principalul” **Vasile Mărgulescu** a condus echipa feminină **Rapid C.F.R. București** la cucerirea trofeului **City Cup**, după un parcurs de excepție: șapte victorii și un singur rezultat de egalitate. Preluând echipa feroviară în 1996, cei doi tehnicieni (sprijiniți de inimosul președinte al clubului, **Mihai Zaharia**, de **Viorel Simuț** și **Nicolae Diaconu** – președintele, respectiv coordonatorul secției de handbal) au reușit să formeze o adevărată ECHIPĂ. Redăm componența acesteia, într-o ordine aleatorie: Alina Nicoleta Dobrin, Elena Maria Iorgu-Moise și Cristina Mihai-Dumitrescu – medaliate cu aur la C.M. „tineret” 1995; Elena Năpar și Nicoleta Gâscă – „bronz” la ediția următoare (din 1997), a aceleiași competiții; „internaționalele” Cristina Dogaru-Cucuian și Monica Iacob; Adina Mărgulescu, Iuliana

Gheorghe, Florica Preda și Corina Ocoș – care bat la porțile consacării, pentru a încheia cu „veteranele” Florica Ivan-Vasile și Carmen Petrescu-Bucur, ultimele două fiind părtașe la altă performanță a rapidistelor – câștigarea Cupei I.H.F. în 1993 (antrenori: Tiberiu Milea și Nicolae Diaconu). De asemenea, să menționăm că, în 1964, Rapid-Mecanică fină pe-atunci și-a adjudecat Cupa Campionilor Europeni, fiind în prezent cea mai titrată echipă românească.

Pentru amatorii de statistică, să redăm traseul **fără înfrângere** parcurs de rapidis-

te: 50-29 și 42-23 cu Arkatron Minsk (Belarus) – în optimi; 28-23 și 23-20 cu Cercle Dijon (Franța) – în sferturi, echipa din orașul muștarului fiind aceeași care a fost întrecută în finala din 1993; 28-19 (în deplasare!) și 28-24 cu ZRK Osijek (Croatia) – în semifinale. Adversara din finală, echipa daneză **HK Randers**, a fost o nucă destul de tare, măcar prin prisma componenței multinaționale a lotului: Christine Lindemann – portarul naționalei Germaniei, norvegiencele Stephanie Melbeck, Cecilie Thorsteinsen și Hilde Corneliussen, olandeza Nicole Heuwerkemejer și extrema Aniko Kantor din Ungaria. Cu un avantaj de-acasă de doar 5 goluri din prima manșă (30-25), românele au abordat cu mult curaj și inteligență tactică partida revanșă, terminând la egalitate (26-26). Având un psihic de invidiat, demonstrând o plurivalență a posturilor prin care și-au surprins adversarele, precum și o remarcabilă omogenitate, handbalistele de la **Rapid C.F.R. București** și-au atras elogiile gazdelor, fiind chiar felicitate de antrenorul Morten Arvidsson. Performanță cu atât mai meritorie cu cât a fost realizată în „țara prințului Hamlet” – actuala campioană olimpică, fostă campioană mondială și europeană. Nouă nu ne rămâne decât să le adresăm cuvenitele urări de noi succese în sport și în viața personală. (Apropo: „casă de piatră”, Mărie!).

● Punct ochit, punct lovit pentru președintele **Mihai Zaharia**, care ne-a declarat acum mai bine de șase luni pentru o anchetă apărută în **Almanahul Flacăra 2000**: „Echipa feminină de handbal a ajuns deja în turul 3 și poate câștiga din nou trofeul City Cup” ● Cu scuzele de rigoare pentru „sărăcia” enumerării, să redăm numele câtorva dintre handbalistele care au adus României primele titluri mondiale: Irene Naghi Climovschi, Ana Stark Boțan, Victoria Dumitrescu, Elena Jianu, Maria Constantinescu, Aurora Leonte Niculescu, Elena Hedeșiu, Aurelia Szöke Sălăgeanu, Iosefina Ștefănescu Ugron.

Previziuni - iulie 2000

Caracterizare generală

Dorința și capacitatea de comunicare vor fi accentuate și în această perioadă. Inspirația și sensibilitatea vor permite realizări mai ales în domeniul artistic. Energia fizică, în schimb, va fi atenuată, așa că ar fi bine să nu demarați acțiuni în forță.

Text: CRISTINA VANEA ■

BERBEC

Veți fi foarte preocupat de chestiunile legate de gospodărie. Ați putea face o investiție mai deosebită sau o reparație pe care o amânați de mai mult timp. Călătoriile vă sunt avantajoase, căci vă permit să cunoașteți persoane agreabile, ce vă vor da o mână de ajutor în viitorul apropiat.

TAUR

Dispuneți de multă forță și energie ce v-ar putea permite să rezolvați o mulțime de probleme. O propunere de colaborare venită pe neașteptate vă va da ocazia să vă îmbunătățiți situația materială. Mai ales în a doua jumătate a intervalului veți avea o reușită în plan socio-profesional.

GEMENI

Sunteți optimist și mai entuziast ca niciodată. Pentru rezolvarea problemelor profesionale veți face câteva drumuri care se vor dovedi a fi un succes. Veți fi tentat să faceți o investiție, dar ar trebui să țineți cont de faptul că rezultatele nu vor veni imediat.

RAC

Traversați o perioadă agitată, în care vi se deschid mai multe oportunități și sunteți tentat să vă apucați de prea multe. Ar fi bine să nu vă suprasolicitați, căci, în acest caz, nu veți reuși mare lucru. Încercați să o luați mai încet, mai ales că, știți bine, ritmul dv. este unul lent.

LEU

Vă bate gândul să vă puneți în practică unul din planurile dv. secrete, iar norocul nu vă va ocoli. Totuși, va trebui să dați dovadă de maximă prudență. Chiar dacă nu vă deranjează ceva în mod special, ar trebui să faceți și pe la medic, măcar pentru un control de rutină.

FECIOARĂ

Activitățile sociale devin prioritare, dându-vă posibilitatea să vă puneți în valoare calitățile. Inițiativele dv. se vor bucura de succes, dându-vă posibilitatea și de a vă îmbunătăți situația materială. La slujbă meritele vă vor fi observate și apreciate. N-ar fi exclus să vi se dea noi responsabilități.

BALANȚĂ

În plan profesional vă veți confrunta cu o mulțime de situații mai mult sau mai puțin așteptate, dar cărora le veți face față cu bine. Sunteți, însă, cam irascibil și de aceea ar fi bine să nu faceți nimic înainte de a cântări cu grijă toate eventualele consecințe. Pe cât posibil evitați reacțiile impulsive.

SCORPION

Din punct de vedere mental funcționați excelent, ceea ce vă va permite să faceți față cu succes unor activități intelectuale. De asemenea, dacă aveți în plan o plecare în străinătate ați putea obține o aprobare sau actele de călătorie. Noi câștiguri se profilează la orizont prin intermediul activităților extraprofesionale.

SĂGETĂTOR

Ați putea găsi un colaborator pentru proiectele dv. sau ați putea primi sprijinul unei rude apropiate într-o chestiune care vă interesează în mod special. La serviciu veți întâmpina unele obstacole, dar se vor găsi persoane dornice să vă ajute. Starea sănătății dv. se va îmbunătăți.

CAPRICORN

Sunteția agitat și mai lipsit de răbdare ca niciodată. Ar fi de dorit să vă implicați mai degrabă în activități de rutină, care nu vă vor pune prea mult nervii la încercare. O persoană de pe alte meleaguri vă va ajuta să finalizați o activitate în care sunteți implicat de mai mult timp.

VĂRSĂTOR

Serviciul vă va consuma o mare parte din timpul și energia dv. Veți avea de făcut față unor activități dificile, dar veți reuși să vă descurcați. Dacă doriți să schimbați câte ceva în acest domeniu, șansele sunt mai mari în a doua jumătate a lunii. În familia dv. se vor petrece evenimente care vă vor bucura nespul.

PEȘTI

Vă aflați într-o perioadă bună, în care activitățile pe care le veți iniția le veți duce la bun sfârșit fără a face un efort deosebit. Sănătatea v-ar putea da de furcă după 15 iulie și ar fi bine să v-o menajați. Relația cu persoana iubită ar putea fi consolidată.

Intră în lumea magică a tarotului

Sună și vei afla viitorul !

01-8990081

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. netaxabile. Nu se percep taxe interurbane.

Noi îți prezicem viitorul

TAROT

01-8990012

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile.

EXPOZEU

FAC DULCIURI HAINĂ LA JUDECATĂ	C	ADUNAREA CADĂNELOR SEAMĂNĂ CU BOII	H
TRAS PRIN URECHE MONEDĂ LA BULGARI	R	O	B
VOLUM SITUAȚIE PROASTĂ	L	E	V
A DEFINI PERSONA AGERI	A	MAȘINĂ AGRICOLĂ A DEȘERTA	B
A ÎNVĂRTI ȚIN DE CĂLDURĂ	L	O	T
A FINISA TEȘIT!	C	A	L
A LUA LOC INFLAMAȚIE	A	S	E
DÂNȘA ANSAMBLUL CATARGE- LOR NAVEI	E	A	ARGINT SIMBOLIC JOC CU BĂTELE
AICI ZBURĂTOR DIN ALTE LUMI	L	C	I
A UCIDE	A	MONEDĂ NOASTRĂ ÎN REST!	L
		PE MARGINI LA MITING!	M
			G

DP

PUBLICAȚIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Fiscal R 1582276

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion,
Alexandru Păsărin, Dorin Stana

Director general-adjunct: ALEXANDRU PĂSĂRIN

Director executiv: BEATRICE ANCA ARION

Director difuzare: GABRIEL BUMB

Contabil șef: ELENA ANGHEL

Secretariat: ILEANA TEȘELEANU Tel: 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.

Cont lei: 2511.1-789.1/ROL BCR, sector 1, București

Cont valută: 2511.1-789.3/USD BCR, sector 1, București

2511.1-789.2/DM BCR, sector 1, București

Fundația

„Premiile Flacăra - România”

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 2511.1-1373.1/ROL

BCR sector 1, București

Cod Fiscal 9607228

Flacăra

Redactor șef: ALEXANDRU ARION

■ SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE - Petruț Stoian

■ REDACTORI - Ciprian Enea, Carla Mihăilă, Victor Niță,
Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTER - Florin Ioniță

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Nicolae Balotă, Grigore
Constantinescu, Remus Andrei Ion, Horia Pătrașcu, Ioana
Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin Zarojanu

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE - Gabriela Adam-
Opaiț (Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia)

REBUS

Redactor șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

Redactor șef: CONSTANTIN GRIGORE

Mini-REBUS

Redactor șef: DANIEL POPA

■ REDACTOR ARTISTIC: Aurel Ștefan Alexandrescu

■ CORECTURĂ: Ioan Grigoriuță

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:

RAMONA DUMITRESCU, Violeta Enache, Alexandru Pușcă-
Horeangă, Felix Grigore, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28; 222.67.38): Ionuț Ștefan Bojan, Elizabeta
Costea, Cătălin Helișan, Valerică Leon, Daniel Nica, Valeriu Radu

PUBLICITATE: Agenția ADJUST Tel/Fax: 232.14.43

FINANCIAR-CONTABIL: Florența Tudor

ADMINISTRATIV: Liliana Crețu, Ionel Blagoci, Mihai Spiridon

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona prin Societatea
Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28

222.67.38, fax. 224.37.13. la adresa: Piața Presei nr. 1, sector 1,
cod 71341 - București, România

Cititorii se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L.,
București Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/323.38.56

Foarte important!

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pen-
tru conținutul articolului aparține autorului. De
asemenea, în cazul unor agenții de presă și per-
sonalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGApress - BUCUREȘTI

CELE MAI TARI
PUBLICAȚII DE DIVERTISMENT

REBUS

Liderul publicațiilor de cultură rebusistă din România

REBUSACHE

Mini REBUS

REBUS SRL **CUVINTE**
ÎNCRUCIȘATE

Integrama
REBUS

INTEGRAMA
Maxi — Skandy

